

Κοσμικοί Άνεμοι

Μυθιστόρημα φαντασίας

Τάνια Φέρρη

Copyright © 2015

Απαγορεύεται η καθ' οιονδήποτε τρόπο
μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή
των περιεχομένων του παρόντος βιβλίου
χωρίς γραπτή άδεια από τη συγγραφέα.

Έκδοση ebook: Lulu.com
ISBN: 978-1-312-85320-1

Κεφάλαιο Ένα

«...Ο Θεός δίνει σημάδια στους ανθρώπους για όσα πρόκειται να γίνουν. Μακάριοι αυτοί που ακούνε την προφητεία και τηρούν τα γραμμένα...».

Τα πύρινα λόγια του προφήτη Ίαν Σπαρκ, ενισχυμένα από δυνατά μεγάφωνα, έφερναν ρίγη συγκίνησης στους πολυάριθμους ακροατές, οι οποίοι είχαν συγκεντρωθεί σε μια καταπράσινη έκταση στα βόρεια της λίμνης Γουίννιπεγκ. Ο αέρας φυσούσε υγρός και γλυκερός εκείνο το ηλιόλουστο απόγευμα της 13ης Μάη, φέρνοντας σε όλους μια γλυκιά παραζάλη.

«...Το βλέπω στα πρόσωπά σας, το διαισθάνεστε καθαρά, ότι τα ξέγνοιαστα χρόνια έφυγαν για πάντα. Έφτασε πλέον το πλήρωμα του χρόνου και η κατάρα του Θεού θα χτυπήσει αλύπητα όσους αγνόησαν το θέλημά Του. Καμία διέξοδος για τους άπιστους, που θα υποφέρουν δεινά ανείπωτα λίγο πριν ενσαρκωθεί ξανά ο Θεός στη γη για την Τελική Κάθαρση, δίκαιη ανταμοιβή για όλες τις συμφορές που επέβαλαν οι γενεές των αλαζόνων στον κόσμο, στη διάρκεια των αμέτρητων χιλιετιών της ανθρώπινης κυριαρχίας στη γη...»

Ο προφήτης συνέχιζε αγέρωχος την αγόρευσή του, πάνω σ' ένα φυσικό ύψωμα του εδάφους. Πιο πίσω στέκονταν έντεκα πιστοί μαθητές του, που τον ακολουθούσαν παντού και πάντοτε και παρακολουθούσαν το κήρυγμα με αξιοθαύμαστη ευλάβεια, την οποία μετέδιδαν και στο κοινό. Ακόμη και οι χαρακτηριστικές παρέες νεαρών που είχαν καταφθάσει πρώτοι-πρώτοι, πάνω σε μεγάλες, γυαλιστερές μοτοσικλέτες, έμεναν σιωπηλοί και άκουγαν με πολλή σοβαρότητα τις προφητείες, έχοντας ξεχάσει τελείως τον αρχικό σκοπό της εξόρμησής τους, που

ήταν μια γερή καζούρα για τον θεωρούμενο “απεσταλμένο του Θεού”.

«Έγινε μεγάλος σεισμός και ο ήλιος μαύρισε σαν τρίχινος σάκος, και η σελήνη όλη έγινε σαν αίμα και τα αστέρια του ουρανού έπεσαν στη γη. Κάθε βουνό και κάθε νησί κινήθηκε από τη θέση του...».

Οι στίχοι της Αποκάλυψης αντήχησαν δυσοίωνοι και απόλυτα πειστικοί. Απόλυτη σιωπή επικράτησε στο κοινό, καθώς ο ομιλητής χαμήλωσε τη φωνή του με συνέχισε με υποβλητικό ύφος: «Τέτοιες εικόνες μας είναι κιόλας γνωστές. Οι φυσικές καταστροφές που πλήττουν τα τελευταία χρόνια τον πλανήτη μας δεν είναι παρά μόνο η αρχή. Πρωτοφανείς συμφορές θα ακολουθήσουν, γεγονότα παράδοξα κι ανεκδιήγητα. Οι λιγοστοί πιστοί θα χρειαστεί να επιστρατεύσουν όλο το θάρρος τους για ν’ αντέξουν ως το τέλος, χωρίς να λιγοψυχίσουν...»

Σε κάποιες άλλες εποχές, όλοι εκείνοι οι άνθρωποι θα αδιαφορούσαν εντελώς για τον θρησκευτικό οίστρο του προφήτη, μα εκείνη η άνοιξη του έτους 2036 ήταν μια εκρηκτική άνοιξη και το φάσμα της ανασφάλειας κυριαρχούσε παγκόσμια, μπλοκάροντας για καλά την σχετικά ελεύθερη σκέψη που είχε επιτραπεί στους ανθρώπους κατά τη διάρκεια των προηγούμενων δεκαετιών.

Προφήτες σαν τον Ίαν Σπαρκ περιφέρονταν σε όλες τις χώρες της γης, προέρχονταν από διαφορετικές φυλές και διαφορετικά θρησκευόμενα και ο αριθμός τους αυξανόταν δραματικά, μαζί με την επιρροή τους. Ταξίδευαν ελεύθερα από τη μία γωνιά του κόσμου ως την άλλη, υπό την προστασία των κυβερνήσεων και το έργο τους ήταν να προαναγγέλουν με φλογερά κηρύγματα την Δεύτερη Παρουσία του Χριστού στο “πλήρωμα του χρόνου”, προσαρμόζοντας φυσικά τις προφητείες στις θρησκευτικές

δοξασίες του κάθε λαού. Άλλωστε, το δίδαγμα ήταν πάντα το ίδιο: Υποταγή στο θέλημα μιας ανώτερης, θεϊκής δύναμης, η οποία γρήγορα θα δοκίμαζε την πίστη των ανθρώπων με πολύ σκληρές, υπερφυσικές δοκιμασίες, σύμφωνα με τα αρχαία αποκαλυπτικά κείμενα. Από πού να είχαν εξαπολυθεί όλοι αυτοί οι προφήτες, κανείς δεν αναρωτιόταν πια στα σοβαρά.

Το φαινόμενο είχε πάρει τεράστιες διαστάσεις, ήδη από τη δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα. Η υστερία είχε αγγίξει το αποκορύφωμά της τον περασμένο Απρίλιο, με το πέραςμα του αστεροειδή Άποφι κοντά από τη Γη. Παρά τις απανωτές επιβεβαιώσεις των επιστημόνων ότι δεν υπήρχε κίνδυνος πρόσκρουσης, πολλοί πνευματικοί αρχηγοί προέβλεπαν είτε “το τέλος του κόσμου”, είτε “το τέλος του κόσμου όπως τον γνωρίζουμε μέχρι σήμερα”. Βέβαια, η επίμαχη ημερομηνία είχε φθάσει και φύγει χωρίς επεισόδια, ωστόσο οι προφήτες συνέχιζαν τα ζοφερά τους κυρήγματα ακάθεκτοι, εφόσον μάλιστα υπήρχε η γενική αίσθηση ότι έκτοτε κάτι είχε αλλάξει στην ατμόσφαιρα του πλανήτη...

Παράλληλα, όλο και περισσότεροι καταξιωμένοι επιστήμονες έσπευδαν να εκδηλώσουν την απαισιοδοξία τους για το μέλλον της ανθρωπότητας, προβλέποντας κοσμοϊστορικές μεταβολές στην όψη του πλανήτη, όπως δραματική επιδείνωση του φαινομένου του θερμοκηπίου, ολική καταστροφή των πάγων στους πόλους άρα επικίνδυνη άνοδο της στάθμης της θάλασσας, σοβαρές διαταραχές στα ζωντανά οικοσυστήματα, πιθανή μετακίνηση των πόλων, ακόμη και σύγκρουση με κάποιον απρόβλεπτο, τεράστιο μετεωρίτη.

Κατά παράδοξο τρόπο, ο πλανήτης όντως μαστιζόταν από διάφορων ειδών φυσικές καταστροφές τις τελευταίες δεκαετίες, πράγμα που κατά μεγάλο μέρος επιβεβαίωνε τις

προφητείες: ξαφνικές εκρήξεις ηφαιστείων που μέχρι τότε θεωρούνταν σβηστά, πυρκαγιές απίστευτων διαστάσεων κατέκαιγαν τα τελευταία δάση, ισχυροί σεισμοί με χιλιάδες θύματα, ενώ γιγάντια παλιρροιακά κύματα σάρωναν αρκετές παραλιακές πόλεις, κυρίως σε περιοχές που περικλείονταν μέσα στο “δαχτυλίδι της φωτιάς”, από την Ινδονησία ως την Αλάσκα και από την Κίνα ως τις ακτές της Νότιας Αμερικής.

«Μη φοβάσαι για όσα θα υποφέρεις. Να είσαι πιστός μέχρι θανάτου κι εγώ θα σου δώσω το στεφάνι της ζωής. Γιατί εγώ, όσους αγαπώ, τους ελέγχω και τους δοκιμάζω. Έχε ζήλο, λοιπόν, και μετανόησε έγκαιρα...»

Η βροντερή φωνή του Ίαν Σπαρκ ηλέκτριζε τις συνειδήσεις, καθώς εξηγούσε στους ακροατές του ότι όχι μόνο οι εχθροί μα και οι οπαδοί της πίστης θα υπέφεραν. Κανείς δεν θα ξέφευγε από την έσχατη δοκιμασία. Σαν μόνη παρηγοριά στα φοβισμένα βλέμματα, ο προφήτης διαβεβαίωνε ότι κανείς δεν θα βασανιζόταν περισσότερο απ’ όσο θα επέτρεπε η αντοχή του.

Μα είναι αυτονόητο! Όταν κάποιος δεν αντέχει πια, πεθαίνει, συλλογίστηκε βαριεστημένα ο Ντάρυλ, ο δωδέκατος μαθητής του Ίαν Σπαρκ, που είχε παραμείνει στο τροχόσπιτό του κατά τη διάρκεια της ομιλίας επειδή, όπως είχε δικαιολογηθεί, δεν ένιωθε καθόλου καλά εκείνη την ημέρα.

Στην πραγματικότητα, στον Ντάρυλ δεν άρεσε ποτέ όλη αυτή η ιστορία με τους πλανόδιους “δασκάλους της αλήθειας”, όμως το θέμα δεν τον απασχολούσε ιδιαίτερα, ούτε αχάριστος ήταν. Άλλωστε, η μαθητεία του κοντά στον προφήτη Ίαν Σπαρκ του πρόσφερε την τέλεια κάλυψη...

Ο Ντάρυλ, άλλοτε πασίγνωστος στα κυκλώματα του υπόκοσμου σαν Τζέρεμυ Μάρβελ, δεν διακρινόταν ποτέ για το έντονο θρησκευτικό του φρόνημα, ωστόσο στα σαράντα δύο του χρόνια είχε αποφασίσει να ακολουθήσει τον Σπαρκ επειδή έκρινε πως δεν του απέμενε άλλη εναλλακτική λύση. Ύστερα από μια εντυπωσιακή διεθνή καριέρα σαν διαρρήκτης διεθνούς εμβέλειας και μετά την τελευταία του δουλειά πριν από οκτώ μήνες περίπου, είχε διαπράξει το μοιραίο λάθος. Είχε διανοηθεί να πουλήσει τους εργοδότες του και να εξαφανιστεί μαζί με την “Λάμψη της Ρόζυ”, το πολυτιμότερο κατεργασμένο διαμάντι της υφηλίου.

Αρχικά, το σχέδιο προχωρούσε σωστά και το διαμάντι είχε καταλήξει σε μια τραπεζική θυρίδα στο Περθ της Αυστραλίας, όπου ο Μάρβελ κατάλαβε, μετά από ορισμένες παράξενες συμπτώσεις, ότι ένας ειδικευμένος μισθοφόρος, το περίφημο “Αρπακτικό”, παρακολουθούσε πλέον στενά τις κινήσεις του, περιμένοντας υπομονετικά την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσει. Τότε συνειδητοποίησε ότι αν δεν λάβαινε πολύ δραστικά μέτρα, θα πλήρωνε πολύ ακριβά αυτή την τελευταία απάτη του.

Αφού κάθε άλλη προσπάθεια διαφυγής είχε καταλήξει σε αποτυχία, στις αρχές του Γενάρη ο Τζέρεμυ Μάρβελ κατάφερε τελικά να εισχωρήσει σε μία από τις μικρές, προστατευτικές κοινωνίες των πλανόδιων προφητών, υπολογίζοντας πολύ στην αυτόματη απώλεια ταυτότητας και παρελθόντος που συνόδευαν αυτή την ένταξη. Κρυμμένος πίσω από την αδιαφανή για τον έξω κόσμο ιδιότητα του μαθητή ένιωθε πια ασφαλής, εφόσον μάλιστα ο κυνηγός του φαινόταν να έχει χάσει τα ίχνη του.

... «Και σ’ αυτόν που θα τηρεί ως το τέλος το θέλημά μου, θα χαρίσω εξουσία πάνω στα έθνη...» βρόντηξε απέξω η φωνή του προφήτη, ενισχυμένη από τα μεγάφωνα. Με μία

παρόμοια υπόσχεση τελείωναν συνήθως οι προφήτες τις διαλέξεις τους, γνωρίζοντας καλά πόσο ελκυστική ήταν η έστω αόριστη προοπτική της εξουσίας, ακόμη και στους πιο καχύποπτους ακροατές. Στη συνέχεια, θα ακολουθούσε διάλογος με το κοινό.

Στο μεταξύ, ο Ντάρυλ βημάτιζε νευρικά πάνω-κάτω μέσα στο τροχόσπιτό του κι ευχόταν αυτή η συγκέντρωση να διαρκούσε όσο το δυνατόν περισσότερο. Λίγο ακόμη και ίσως να του περνούσε κι αυτή η κρίση, πριν γίνει αντιληπτός: Αρχίζε με μια ξαφνική έξαψη. Αμέσως μετά, διάφορα σημεία του σώματός του αιμορραγούσαν με το παραμικρό ή και χωρίς αιτία. Ακολουθούσαν διαταραχές στην όραση, παράξενες αναλαμπές, εκτυφλωτικές λάμψεις. Στη συνέχεια, ένας καταγισμός από αλλόκοτες εμπνεύσεις εισέβαλαν στη συνείδησή του, συχνά προκαλώντας του παραλήρημα. Όση ώρα διαρκούσαν αυτές οι παράξενες ιδέες, τις εκλάμβανε σαν τη μία και μόνη αλήθεια που γαλήνευε το ταραγμένο πνεύμα του. Ύστερα, όμως, οι ίδιες ιδέες φάνταζαν σαν παρείσακτοι ξένοι μέσα του, προτού αποσυρθούν από τη μνήμη του γοργά και ανέκλητα.

Η πρώτη φορά που παρατήρησε τα συμπτώματα ήταν ακριβώς ένα μήνα πριν, συγκεκριμένα το βράδι της 13ης Απριλίου και του συνέβαινε σχεδόν κάθε μέρα. Στην αρχή, το φαινόμενο κρατούσε μόλις λίγα δευτερόλεπτα, τελευταία όμως η διάρκειά του πλησίαζε το λεπτό. Άπλωσε το χέρι νευρικά πάνω στο εντοιχισμένο τραπεζάκι, όπου υπήρχε μια γυάλινη κανάτα με νερό κι ένα ποτήρι δίπλα. Τη στιγμή που άγγιζε το γυαλί, κόκκινα παχύρρευστα ρυάκια ξεπήδησαν μέσα από τα ακροδάκτυλά του και λέρωσαν το τραπέζι. Τραβήχτηκε με φρίκη.

«Χειροτερεύει!» ψέλλισε με κομμένη την ανάσα. «Τι θα κάνω; Χειροτερεύει!»

«Πώς αισθάνεσαι; Αν δεν είσαι καλά, να φωνάξουμε γιατρό!»

«Όχι, όχι γιατρό! Είμαι μια χαρά!» έκανε γρήγορα ο Ντάρυλ, στρέφοντας ξαφνιασμένος.

Ο άνθρωπος που τον παρατηρούσε διακριτικά έξω από την ανοικτή πόρτα του τροχόσπιτου ήταν ο Μάρτιν, ένας συμπαθητικός ψιλόλιγνος τύπος που θύμιζε μακρυνάλλη φοιτητή, ο οποίος είχε προσχωρήσει στην κοινωνία των μαθητών μόλις πριν δέκα μέρες μα είχε κιόλας καταφέρει να κερδίσει την εμπιστοσύνη όλων μέσα στη σέκτα. Ο προφήτης έδειχνε να τον εκτιμά ιδιαίτερα, ενώ με τον Ντάρυλ είχαν ήδη γίνει οι καλύτεροι φίλοι.

Επωφελούμενος από την αναταραχή που έφερνε ο διάλογος με το κοινό, ο Μάρτιν είχε αποσυρθεί με τρόπο, για να μάθει αν ο φίλος του αισθανόταν καθόλου καλύτερα. Ο Ντάρυλ έκρινε σκόπιμο να τον διώξει ευγενικά: «Δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Θα μου περάσει. Καλύτερα να πας μαζί με τους άλλους» του απάντησε όσο πιο ήρεμα μπορούσε, ενώ σκεφτόταν πως ίσως θα έπρεπε να έχει δει ένα γιατρό από τότε που πρωτοπαρουσιάστηκαν τα συμπτώματα. Από την άλλη πλευρά, ένιωθε πάντα μια έντονη αποστροφή στη σκέψη να ερευνήσει το πρόβλημα.

Ο Μάρτιν δεν πείστηκε. Γύρισε κι έριξε μια φευγαλέα ματιά στο αναδευόμενο πλήθος, βεβαιώθηκε ότι η συγκέντρωση γινόταν όλο και πιο θορυβώδης, ανέβασε το δεξί του πόδι στο σκαλί, σήκωσε τα χέρια του ψηλά, στηρίζοντάς τα στο πάνω μέρος της πόρτας.

«Μάλλον έχεις δίκιο. Δεν είναι τίποτα. Άλλωστε, μπορεί να πάθει κανείς και χειρότερα!» απάντησε στον Ντάρυλ, μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

Τα φαρδιά μανίκια της σκουροπράσινης πουκαμίσας του, όμοιας με των άλλων μαθητών, έπεσαν προς τα κάτω

και στο αριστερό του μπράτσο αποκαλύφθηκε ένα περίτεχνο τατουάζ με ασυνήθιστα λαμπερά χρώματα: ένας γύπας με ανοιγμένα φτερά. Το πρόσωπο του Ντάρυλ συσπάστηκε με αγωνία και τα μάτια του καρφώθηκαν διάπλατα στο τατουάζ. *Μα πως... αυτός είναι! Το “Αρπακτικό”!* συλλογίστηκε, πισοπατώντας τρομαγμένος.

«Μη με πλησιάζεις! Ξέρω ποιός είσαι! Φύγε αμέσως, αλλιώς θα σε σκοτώσω!» φώναξε ο Ντάρυλ, με φωνή που δεν έδειχνε καμία αυτοπεποίθηση.

«Τι σημαίνει αυτό;» απόρησε ο άλλος και προχώρησε μέσα στο τροχόσπιτο.

«Σε προειδοποίησα!» φώναξε ο Ντάρυλ και με μια κοφτή κίνηση τράβηξε ένα μεγάλο μαχαίρι με γυαλιστερή λάμα, που το είχε κρυμμένο σ' ένα συρτάρι δίπλα του. Ο Μάρτιν ζάρωσε τα φρύδια μα δεν πτοήθηκε.

«Μην είσαι υπερβολικός, τα νεύρα σου είναι τεντωμένα. Έλα, ησύχασε και δώσε μου αυτό το απαίσιο αντικείμενο...»

«Μην πλησιάζεις!»

Όμως το “Αρπακτικό” συνέχισε να προχωρά αργά προς το μέρος του Μάρβελ, διασκεδάζοντας ίσως με την αγωνία του υποψήφιου θύματός του. Ο Τζέρεμυ έσφιξε το μαχαίρι πιο δυνατά, ζυγιάζοντας με το βλέμμα την απόσταση. Έπειτα ακούστηκε μια φοβερή κραυγή, το φονικό όργανο γλίστρησε στο πάτωμα, ενώ ο Τζέρεμυ έφερε τα χέρια μπροστά στα μάτια, σαν να προσπαθούσε να προστατευτεί από κάποιο εκτυφλωτικό φως. Ωστόσο, το οπτικό ερέθισμα επέμενε ακόμη και με κλειστά μάτια: Το φως έπαιρνε τώρα πιο συγκεκριμένη μορφή -έμοιαζε με φωτεινό παραπέτασμα που κυματίζει ρυθμικά ενώ, ακόμη μια φορά, οι συνειδητοποιήσεις καταλάμβαναν τη σκέψη του, πιο έντονες παρά ποτέ: «...εγώ... ο Κένραντ... απεσταλμένος του

διαστρικού συστήματος Ιφέττ... υπακούω στο Κάλεσμα... επιστρέφω...» τον άκουσε ο Μάρτιν να μουρμουρίζει ανάμεσα σε άλλα ακατάληπτα λόγια και πάγωσε στη θέση του.

Την επόμενη στιγμή το όραμα χάθηκε. Ο Τζέρεμυ σώπασε απότομα, παραπάτησε κι έπεσε με βία πάνω στο τραπεζάκι, παρασύροντας κάτω την κανάτα με το νερό. Τότε ο Μάρτιν παρατήρησε ότι η κανάτα, το ποτήρι, το τραπεζάκι και το πάτωμα τριγύρω είχαν λεκιαστεί από πολλές μικρές κηλίδες αίματος. Έσκυψε πάνω από το υποψήφιο θύμα του κι άρχισε να τον παρατηρεί προσεκτικά. Με ανάμικτες εντυπώσεις αποστροφής και περιέργειας διαπίστωσε ότι τα ρούχα του Μάρβελ ήταν επίσης γεμάτα από λεκέδες αίματος, ενώ μια πιο εξεταστική ματιά του έδωσε να καταλάβει ότι το σώμα του Τζέρεμυ αιμορραγούσε παντού, τόσο ώστε σύντομα το αίμα θα τον κάλυπτε ολόκληρο.

«Πεθαίνει!» ψέλλισε ξαφνιασμένος ο Μάρτιν.

Αμέσως μετά, μια ανεπαίσθητη κίνηση της αιμόφυρτης μάζας τον έκανε να υποχωρήσει αυτόματα. Πήγε να φωνάξει μα η κραυγή πνίγηκε στο λαρύγγι του. Γύρισε να το σκάσει τρέχοντας, φτάνοντας όμως στο κατώφλι πέτρωσε σαστισμένος, καθώς εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε ότι δεν θα ήταν φρόνιμο να δοκιμάσει να εξαφανιστεί μέσα απ' όλο εκείνο το πλήθος. Ανάγκασε τον εαυτό του να ηρεμήσει, βγήκε από το τροχόσπιτο κι επέστρεψε στη θέση του, πλάι στους υπόλοιπους μαθητές.

Μερικές ώρες αργότερα, όταν το πλήθος είχε αποσυρθεί και η περιοχή είχε ερημώσει, ο Ίαν Σπαρκ παρατηρούσε μαρμαρωμένος το θέαμα που τον είχε καλέσει για να του δείξει ο νέος μαθητής του, ο Μάρτιν, σχεδόν τρέμοντας από

φόβο και αποτροπιασμό: Οι κόκκινες κηλίδες είχαν γίνει πια μικρές λίμνες αίματος που λαμπύριζαν ανατριχιαστικά στο αδύναμο φως που έφερναν οι τελευταίες ηλιαχτίδες. Στα δάπεδο, πλάι στο τραπέζι, είχε απλωθεί μια πολύ μεγαλύτερη αιμάτινη λίμνη που έμοιαζε πυκνότερη στο κέντρο -σαν μια άμορφη, φρικτή κρεάτινη μάζα να είχε απομείνει και να έπλεε εκεί.

«Θα πρέπει να τον μισούσες πολύ!» έκανε ο Ίαν Σπαρκ, με χαρακτηριστική αταραξία.

«Δεν το έκανα εγώ!» ούρλιαξε ο άλλος.

«Μου είχες υποσχεθεί καθαρή δουλειά και οι ανώτεροί σου με διαβεβαίωσαν ότι είσαι σωστός επαγγελματίας», συνέχισε σε αυστηρό τόνο ο Ίαν, «εσύ όμως εργάστηκες σαν αξιοθρήνητος παρανοϊκός δολοφόνος. Ήταν λάθος μου να σε εμπιστευτώ, έστω κι αν εγώ δεν θα έχανα σε καμία περίπτωση από αυτή την υπόθεση».

«Μα... προσπάθησε να σκεφτείς λίγο!» διαμαρτυρήθηκε ο Μάρτιν. «Πιστεύεις ότι μπορεί να είναι έργο ανθρώπου αυτό;»

«Έχω δει και χειρότερα».

«Ακόμη, αν το πρόσεξες, εδώ δεν υπάρχει κανένα πτώμα!»

«Ελπίζω να μην έκρυψες τα κομμάτια πουθενά! Δεν θα ήθελα να τα ξετρυπώσει κάποιος, κάποτε».

Ο Μάρτιν ζορίστηκε πολύ να αγνοήσει την ειρωνία του προφήτη.

«Δεν το έκανα εγώ!» ξέσπασε τελικά. «Ο τύπος το έκανε μόνος του! Σου εξήγησα ότι κρατούσε μαχαίρι. Επιτέλους, τι νομίζεις, ότι...»

«Μη φωνάζεις έτσι! Δεν υπάρχει λόγος να μας καταλάβουν οι άλλοι!» γρύλισε ο Ίαν Σπαρκ μέσα από τα δόντια του.

«Οι μαθητές δεν θα πλησιάσουν εδώ χωρίς την άδειά μου, ούτε θα κάνουν ερωτήσεις. Εγώ, δοσοληψίες με τη δικαιο-

σύνη δεν πρόκειται να έχω, έτσι κι αλλιώς. Ένα ατύχημα, μια έκρηξη και τα ίχνη τα εξαφανιστούν. Αυτό ανάλαβέ το εσύ. Φρόντισε μόνο, να μη τα κάνεις θάλασσα αυτή τη φορά!» κατέληξε ο προφήτης, με μια λάμψη πονηρίας να αστράφτει στα μικρά, διαπεραστικά μάτια του. Την επόμενη στιγμή έκανε μεταβολή και αποχώρησε, αφήνοντας τον Μάρτιν μόνο και προβληματισμένο μέσα στο τροχόσπιτο.

Το “Αρπακτικό” δεν κινήθηκε. Έμεινε σκεπτικός για λίγα δευτερόλεπτα, έπειτα άρχισε να βρίσκει ξανά τον παλιό, καλό εαυτό του και η τολμηρή φαντασία του οργάνωνε κιόλας το “ατύχημα”. Ανυπομονούσε να τελειώσει το γρηγορότερο δυνατόν και αμέσως μετά να εξαφανιστεί, να φύγει όσο γινόταν πιο μακριά από εκεί...

Κεφάλαιο Δύο

Ένα μήνα πριν...

Ένα βαρύ κλίμα μυστικοπάθειας και μοιρολατρίας εξαπλωνόταν γοργά σε κάθε γωνιά του κόσμου τα τελευταία χρόνια, παραμερίζοντας χωρίς δυσκολία όλες τις φιλοσοφικές θεωρίες περί αυτοπραγμάτωσης του ατόμου, που είχαν κάνει θραύση στον 20ό αιώνα. Παρά την τεχνολογική πρόοδο, οι άνθρωποι έμεναν πάντα θλιβερά ανίσχυροι μπροστά στη μανία της φύσης κι εξακολουθούσαν να νιώθουν ενδόμυχα την ανάγκη της πίστης σ' έναν υπερφυσικό Σωτήρα-Κριτή, που ο ερχομός του θα σήμαινε το τέλος του φόβου.

Ο Άντον Μπάρενς αισθανόταν υπερηφάνεια στη σκέψη ότι ποτέ δεν ήταν ένας απ' αυτούς. Ήταν κορυφαίος γενετικός επιστήμονας, με σπάνιες γνώσεις και παγκόσμια φήμη και είχε εργαστεί σκληρά για να πραγματοποιήσει τα φιλόδοξα όνειρα της νιότης του, που κάποτε αποτελούσαν κοινό μυστικό κι επιδίωξη σε ορισμένους στενούς κύκλους του Χάρβαρντ.

Εκείνο το ηλιόλουστο πρωί, ο Μπάρενς βρισκόταν από νωρίς απομονωμένος στο ιδιόρρυθμο εργαστήριό του, στα όρια του Μέλροουζ. Το περιβάλλον ήταν άνετο αλλά και μουντό, ψυχρό, σχεδόν καταθλιπτικό. Πολυάριθμα μηχανήματα ήταν τοποθετημένα εκεί, μαζί με παράξενους ηλεκτρονικούς υπολογιστές και τεράστιες ψηφιακές οθόνες· όλα συνδέονταν με έναν κεντρικό πνεύμονα στο κέντρο της αίθουσας. Ήταν ένας ηλεκτροδυναμικός πνεύμονας που τον διαπερνούσε πανίσχυρο ηλεκτρικό φορτίο. Ένας υπερπολύπλοκος γονιδιακός χάρτης ήταν ενσωματωμένος στο πρόγραμμα των πλευρικών κομπιούτερ, ο οποίος είχε τη δυνατότητα να καθοδηγεί, με αυξομειώσεις του ηλεκτρικού

φορτίου, την ανάπτυξη ενός εμβρύου σε ολοκληρωμένο ενήλικο οργανισμό. Ένα διάφανο κουβούκλιο από άθραυστο υλικό αποτελούσε το επάνω μέρος του πνεύμονα, μέσα στο οποίο διακρινόταν καθαρά η γαλήνια όψη ενός νέου άνδρα που έμοιαζε να κοιμάται βαθιά.

Το βλέμμα του Μπάρενς πλανήθηκε πάνω στην ανδρική σιλουέτα πίσω από το γυαλί, αντικρίζοντας με συγκίνηση το “τέλειο ανθρώπινο ον”, έναν Υπεράνθρωπο, έτσι όπως τον είχαν οραματιστεί αμέτρητοι επιστήμονες από την εποχή ακόμη των μυστηριωδών πειραμάτων με ανθρώπινα πειραματόζωα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της κάποτε ναζιστικής Γερμανίας.

Έξι λεπτά απέμεναν, και η Αυτόματη Γέννηση θα ήταν πια γεγονός: Η πλήρης ανάπτυξη ενός εμβρύου μέσα σ' έναν ηλεκτροδυναμικό πνεύμονα και η εσπευσμένη ενηλικίωσή του ως την ηλικία των τριάντα ετών, μέσα σε συνολικό διάστημα εννέα μηνών. Οι στιγμές κυλούσαν αργά, τυραννικά για τον Άντον Μπάρενς, καθώς πλησίαζε η ώρα που το ον θα αποτίναζε επιτέλους τα δεσμά του από την τεχνητή μήτρα, έτοιμος για δράση.

Ο Υπεράνθρωπος, όπως τον αποκαλούσαν προσωρινά, ήταν το κρυφό καμάρι μιας μεγάλης ομάδας ειδικών επιστημόνων, με επικεφαλής τον Μπάρενς. Δίχως να αποφεύγουν κάποια βλάσφημη διάθεση, θεωρούσαν τη δημιουργία του ηλεκτροδυναμικού πνεύμονα ως την πιο σημαντική απόδειξη της κυριαρχίας του ανθρώπινου πνεύματος πάνω στο λαμπρό φαινόμενο της ζωής. Ίσως, όμως, να ήταν και κάτι παραπάνω: ο Υπεράνθρωπος, σύμφωνα με τις προδιαγραφές του, θα ήταν μια τέλεια ψυχοφυσική οντότητα. Πέρα από ένα δυνατό, άψογο σώμα, θα διέθετε εγκέφαλο ανώτερης ποιότητας που θα του επέτρεπε να επεξεργάζεται θέματα επιστημονικά, πνευματικά και ηθικά

ασύλληπτα για τον κοινό άνθρωπο, ενώ η αντίληψή του για το σύμπαν, το χώρο και το χρόνο θα εκτεινόταν πολύ πιο πέρα από τις περιορισμένες πληροφορίες που δίνουν οι πέντε αισθήσεις. Θα εξουσίαζε άνετα όλες τις μορφές της ύλης, θα είχε πρόσβαση ακόμη και σε αυτό που ορισμένοι φιλόσοφοι αλλά και θετικοί επιστήμονες ονομάζουν “δυναμική διαμόρφωση της πραγματι-κότητας”. Σε σύγκριση με ένα συνηθισμένο άτομο, το ον θα μπορούσε να χαρακτηριστεί “θεός” -κι όλα αυτά χάρη στον ακριβή συνδυασμό χρωματοσωμάτων και τον έλεγχο του νουκλεϊκών οξέων κατά τον σχηματισμό του μονοκύτταρου ακόμη εμβρύου.

Αυτή ήταν η μία πλευρά του σχεδίου που ονομαζόταν από τους γνώστες “Νέα Πολιτεία” και υποσχόταν ένα φωτεινό, αισιόδοξο αύριο, μετά το βασίλειο του φόβου που είχαν δημιουργήσει οι ανεξέλεγκτες πολιτικές, κοινωνικές, επιστημονικές και περιβαλλοντικές ανωμαλίες του 20ού αιώνα. Εκείνη την εποχή το μέλλον δεν διαγραφόταν καθόλου ρόδινο, καθώς η τεχνολογική εξέλιξη έμοιαζε να περιπλέκει περισσότερο, παρά να λύνει τα προβλήματα. Το μόνιμο φάσμα της πυρηνικής απειλής, η δραματική οικολογική καταστροφή, οι απαράδεκτες συνθήκες αθλιότητας που βασάνιζαν σχεδόν τον μισό πληθυσμό της γης, καθώς επίσης η κρίση των αξιών και η θεοποίηση του κέρδους, οδηγούσαν τα ανθρώπινα πλήθη σε γενική σύγχυση και καλλιεργούσαν μια βαριά ατμόσφαιρα απόγνωσης και κινδυνολογίας, πράγμα που σε τελική ανάλυση εξυπηρετούσε την υπόθεση “Νέα Πολιτεία”.

Για αρκετές δεκαετίες οι ειδικοί δεν ήξεραν πού να στραφούν για να αποφύγουν το αδιέξοδο, μα τελικά δεν άργησαν να συμφωνήσουν ότι μόνη λύση ήταν μια ολοκληρωτική, δυναμική μεταστροφή του όλου οικοδομήματος,

η οποία, φυσικά, δεν θα ήταν δυνατόν να επιτευχθεί με ημίμετρα.

Η βασική ιδέα ήταν ο βιολογικός εξευγενισμός του ανθρώπινου γένους με τη μέθοδο της ανασυγκρότησης του DNA, που θα επιτυγχανόταν μέσα στον ηλεκτροδυναμικό πνεύμονα. Ο πλανήτης θα γινόταν ένας παράδεισος Υπερανθρώπων, οι οποίοι θα είχαν ελάχιστα κοινά σημεία με τους κοινούς θνητούς, εκτός από την όμοια μα βελτιωμένη εξωτερική εμφάνιση. Η δημιουργία τους θα σήμαινε βέβαια το τέλος της τεχνολογικής ανάπτυξης, εφόσον οι Υπεράνθρωποι θα είχαν τη δυνατότητα να επιβιώνουν βασιζόμενοι αποκλειστικά στις δικές τους πνευματικές ικανότητες οπότε, αργά ή γρήγορα, θα καθιστούσαν άχρηστη κάθε είδους τεχνολογία. Αυτό, όμως, θα οδηγούσε την ανθρωπότητα σε πρωτόγνωρα, ανώτερα μονοπάτια συνειδητότητας.

Βέβαια, το σχέδιο αυτό δεν θα μπορούσε να αποκαλυφθεί παρά μόνο σε περιορισμένο αριθμό ατόμων, καθώς το πρώτο μέτρο που απαιτούσε ήταν η δραστική μείωση του γήινου πληθυσμού. Η σκέψη φαινόταν φρικαλέα σε πολλούς, μα γρήγορα όλοι πείστηκαν ότι δεν υπήρχε άλλη διέξοδος. Άλλωστε, μέσα στη νέα ελεύθερη κοινωνία των Υπερανθρώπων, οι παλιοί, ελαττωματικοί άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν για πολύ. Εκείνοι που θα απέμεναν από τους παλιούς, θα ήταν οι πιο χρήσιμοι και είχαν ήδη επιλεγεί ανάμεσα στους κορυφαίους σε όλους τους επιστημονικούς τομείς. Όσοι συγκέντρωναν τις προϋποθέσεις, ανάλογα με τη θέση και το έργο τους στην κοινωνία, ανήκαν κιόλας στα “Εκλεγμένα Μέλη της Νέας Πολιτείας” -οι περισσότεροι χωρίς να το γνωρίζουν καν.

Θα προσφέρουμε, λοιπόν, ένα άμεσο, σπλαχνικό, “θεόπνευστο” τέλος, τον αφανισμό που από την αρχή του κόσμου οι ισχυροί επιβάλλουν στους αδύναμους, όταν οι

πρώτοι πάψουν να χρειάζονται τις υπηρεσίες των δεύτερων... Οι σκέψεις κύκλωναν τον νου του Άντον Μπάρενς, σκληρές, μεταλλικές, γεμάτες αυταρέσκεια. Τότε ακριβώς, ο ελαφρός βόμβος που ακουγόταν από τον ηλεκτροδυναμικό πνεύμονα δυνάμωσε ελαφρά κι ένα χαμόγελο έξαψης φώτισε το πρόσωπο του επιστήμονα: Η αυτόματη γέννηση μόλις είχε μπει στην τελική φάση -ειδικά σήμερα, την 13η του Απρίλη, που ο αστεροειδής Άποφης περνούσε κοντά από τη Γη. Ο Μπάρενς χαμογέλασε αυθόρμητα, σκεπτόμενος τη σύμπτωση: *Σαφώς το πέρασμα του αστεροειδούς δεν αποτελούσε κίνδυνο για τον πλανήτη, ωστόσο σηματοδοτούσε την αρχή του τέλους για το σύνολο της ανθρωπότητας...*

Μ' ένα γρήγορο χειρισμό στο πληκτρολόγιο του κομπιούτερ, ο Μπάρενς μετέφερε την ηλεκτρομαγνητική απεικόνιση του βιοπλάσματος στην τεράστια οθόνη. Η ηλεκτροφωτογραφία του Υπερανθρώπου ήταν άνογη. Μια αλληλουχία από έντονες ή λιγότερο έντονες εκπομπές φωτός και ακριβείς ηλεκτρικές αντιστάσεις στα αντίστοιχα σημεία οργάνων του σώματος, αποδείκνυαν τη φυσική τελειότητα του όντος. Ο Μπάρενς πίεσε ένα πλήκτρο και η ηλεκτροφωτογραφία χάθηκε από την οθόνη. Αμέσως μετά, αφέθηκε να παρασυρθεί στους συλλογισμούς του, που κυλούσαν τώρα με ταχύτητα θριάμβου.

Οι μακροχρόνιοι πόλεμοι, η πείνα και οι τεχνητά πυροδοτούμενες επιδημίες υπόσχονταν μόνο μακροπρόθεσμα και αμφίβολα αποτελέσματα. Ένας πυρηνικός πόλεμος θα ήταν ίσως καλή λύση, όμως η κατασκευή απόλυτα ασφαλών καταφυγίων για τα Εκλεγμένα Μέλη ήταν ακόμη προβληματική. Άλλωστε, ο περιορισμός της έκτασης ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος δεν ήταν καθόλου εύκολη υπόθεση. Την καλύτερη λύση θα την έδινε το πλάσμα που περνούσε τώρα τις τελευταίες του στιγμές μέσα στην

τεχνητή μήτρα. Ο πρώτος Υπεράνθρωπος θα εμφανιζόταν σαν Μεγάλος Κριτής και θα αποφάσιζε ποιοί θα μοιράζονταν μαζί του τον παράδεισο της Νέας Πολιτείας και ποιοί θα περνούσαν στην ανυπαρξία. Κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα αμφισβητούσε τις αποφάσεις και τις εξουσίες ενός παντοδύναμου όντος, ύστερα μάλιστα από την εξαιρετική δουλειά που έκαναν οι πλανόδιοι προφήτες. Άλλωστε, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων δεν θα δίσταζαν να ακολουθήσουν ακόμη και τον ίδιο το διάβολο, φτάνει να τους εγγυόταν ασφάλεια και την πολυτέλεια να μη σκέφτονται, προσκολλημένοι στο δίκτυο μιας πανίσχυρης υπερεξουσίας, που είχε προ πολλού αρχίσει να αποκτά θεϊκές ιδιότητες πανταχού παρουσίας”.

Εκείνη την ώρα ο βόμβος σταμάτησε απότομα, πράγμα που απέσπασε αυτόματα την προσοχή του Άντον Μπάρενς. Μια μυστηριακή, γαλάζια φωταύγεια κατέκλυσε το εσωτερικό του ηλεκτροδυναμικού πνεύμονα. Μετά από λίγες στιγμές έσβησε απότομα, το διάφανο κουβούκλιο αποσύρθηκε αργά στο πλάι, τα καλώδια αποσυνδέθηκαν και τα μάτια του πλάσματος άνοιξαν, πράσινα με σμαραγδένια λάμψη, δίχως καν να σκιρτήσουν, αντικρίζοντας για πρώτη φορά το φως της ημέρας.

Για μερικά δευτερόλεπτα το ον έμεινε ακίνητο μέσα στην τεχνητή μήτρα, σαν να προσπαθούσε να απορροφήσει στον υπερφυσικό νου του τις πρώτες εμπειρίες από τη ζωή. Ύστερα ανασηκώθηκε αργά, στήριξε τα πόδια στο πάτωμα και στάθηκε όρθιος, δοκιμάζοντας με ενθουσιασμό την πρωτόγνωρη αίσθηση του οργανικού του σώματος. Με βήματα διστακτικά μα σταθερά διέσχισε τη μικρή απόσταση κι έμεινε εκεί ασάλευτος, αντικριστά στο δημιουργό του. Η έκφρασή του, πειθαρχημένη αλλά γεμάτη αυτοπεποίθηση, ήταν σαν να έλεγε: Ξέρω γιατί είμαι εδώ, ξέρω τι πρέπει να

κάνω. Ο Άντον Μπάρενς ανταποκρίθηκε μ' ένα πλατύ χαμόγελο θριάμβου.

Κρυμμένο Κεφάλαιο

I

Μόνη αληθινή λύτρωση ίσως να ήταν η απόλυτη λήθη... Όλο και συχνότερα, νέες αμφιβολίες με κυκλώνουν σχετικά με τον πραγματικό προορισμό μου σ' αυτή τη ζωή. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, για κάποιο περίεργο λόγο, ό,τι κι αν έκανα δεν διαρκούσε, ούτε κατέληγα ποτέ πουθενά. Πάντα ένιωθα διαρκώς μετέωρος, περιμένοντας κάτι απροσδιόριστο να έλθει, από πολύ μακριά. Ο χρόνος που έχω ζήσει φαντάζει στη συνείδησή μου κενός, μηδενικός. Όποτε τολμώ ν' αναπολήσω το παρελθόν, ολόκληρη η ζωή μου μοιάζει σαν ένα απομονωμένο σημείο στο βέλος ενός άπειρου χρόνου.

Όσο περνά ο καιρός, απομονώνομαι όλο και περισσότερο από τους ανθρώπους, καθώς μικρές ή μεγάλες συμπτώσεις με απομακρύνουν σταθερά από τις πόλεις και τον τρόπο ζωής τους -ο οποίος, μάλιστα, τελευταία έχει αρχίσει να με απωθεί αφάνταστα.

Τα πρόσφατα γεγονότα αποτελούν τη συνέχεια μιας αλληλουχίας συγκυριών, που ξεκινά από πολύ παλιά. Τώρα πια, περνά τις μέρες μου εδώ, στο αιωνόβιο προγονικό μου σπίτι στις παρυφές του Μπεν Βόρλιχ, ανάμεσα σε παμπάλαια βιβλία και ακατάληπτες μαγικές φόρμουλες, παγιδευμένος σε μυστικές έρευνες και ακατονόμαστα πειράματα. Άλλοτε πάλι αφήνω το χρόνο να περνά άδειος, μέσα σε πυρετώδεις και συνήθως αδιέξοδους ειρμούς σκέψεων. Αρνούμαι να συλλογίζομαι το μέλλον, για την ακρίβεια εύχομαι να μην έλθει ποτέ. Ξέρω, όμως, ότι το μέλλον καιροφυλακτεί εκεί έξω για μένα, χαμογελώντας μου σαρκαστικά επειδή δεν μπορώ με τίποτα να το αποφύγω...

Εδώ κι ένα μήνα περίπου, δηλαδή από τα μέσα του Απρίλη, έχω εισχωρήσει σ' ένα λαβύρινθο υποθέσεων που οι σπείρες του ξεπηδούν από ένα πανάρχαιο εύρημα που ανακάλυψα μάλλον τυχαία σ' ένα ξεχασμένο, μισογκρεμισμένο αρχοντικό. Το εγκατελειμμένο κτίσμα, γκρίζο, σκυθρωπό, με χοντρούς πέτρινους τοίχους, καλά κρυμμένο στα σκιερά δάση του Μπεν Βόρλιχ, ανάμεσα σε σκοτεινές λίμνες όπου πυκνή καταχνιά στροβιλίζεται αδιάκοπα, εμφανίστηκε ανέλπιστα μπροστά μου, εκεί που καθόλου δεν το περίμενα...

Δίχως δεύτερη σκέψη, έσπρωξα τη σάπια μπροστινή πόρτα και προχώρησα στο εσωτερικό του. Εξερεύνησα προσεκτικά όλα τα δωμάτια με τα ξύλινα, σκονισμένα έπιπλα, τα περισσότερα καλυμμένα με αλλεπάλληλους ιστούς αράχνης, άνοιξα όλα τα ντουλάπια που ήταν παραταγμένα σε σειρές πίσω από τις μουχλιασμένες λίθινες καμάρες, φθάνοντας μέχρι τα ανήλιαγα κελιά στο υπόγειο. Εκεί κάτω ανακάλυψα στοίβες από παλιά βιβλία και σκονισμένες περγαμινές, όλα τακτοποιημένα σε πέτρινες εσοχές στους τοίχους, πολλά από αυτά γραμμένα σε παράξενες, άγνωστες γλώσσες. Ωστόσο, τίποτα από όλα εκείνα δεν μου τράβηξε πραγματικά το ενδιαφέρον. Δεν είχα φθάσει ως εκεί για εκείνα...

Με το φως το φαναριού να τρεμοσβήνει επικίνδυνα, δεν δίστασα να κατέβω τη στενή, πέτρινη σκάλα που οδηγούσε σ' ένα ακόμη χαμηλότερο επίπεδο, σ' ένα μοναδικό κατασκότεινο κελί, για να βρω επιτέλους εκείνο που πραγματικά αναζητούσα: Η πολυπόθητη Άρπα του Θόρνιρ στεκόταν, αλλόκοτα λαμπερή, πάνω σε μια στρογγυλή μεταλλική βάση στο δάπεδο και ήταν όπως ακριβώς την είχα φανταστεί, αμέτρητες φορές στο παρελθόν. Την πήρα αμέσως στα χέρια μου και την παρατήρησα με ανυπομονησία: Ήταν ολόκληρη ένα ενιαίο σώμα, χωρίς αρμούς ή συνδέσμους κανενός είδους, φτιαγμένη από ένα ασημόλευκο, ημιδιάφανο

υλικό. Οι λεπτές χορδές ήταν φτιαγμένες από το ίδιο ακριβώς υλικό και αποτελούσαν προεκτάσεις του καμπυλωτού σκελετού. Δίστασα πολύ πριν τολμήσω να τη δοκιμάσω. Τότε δεν ήξερα ακόμη να παίζω άρπα, ούτε κανένα άλλο μουσικό όργανο, άλλωστε. Ωστόσο, ένα μόνο χτύπημα στις διάφανες χορδές απορρόφησε κάθε σκέψη και για λίγα δευτερόλεπτα αφέθηκα σε μια πρωτόγνωρη, μεθυστική ρέμβη.

Πήρα το δρόμο της επιστροφής με βήματα βαριά, κουβαλώντας με κόπο το ογκώδες μουσικό όργανο μέσα σ' ένα δερμάτινο σάκο. Χωρίς να καταλάβω καν πώς κατέληξα εκεί, βρέθηκα να διασχίζω βιαστικά τα πέτρινα σοκάκια ενός μικρού ερημωμένου χωριού, αφήνοντας πολύ πίσω τις ομίχλες του δάσους, μ' έντονο καρδιοχτύπι. Στην παγερή μα απάνεμη αυγή, τα ερειπωμένα σπίτια του χωριού έμοιαζαν να σκύβουν πάνω μου σαν ζωντανά· ένιωθα σα να με καθήλωναν, με μια επιθετική αυστηρότητα που ξεχείλιζε πίσω από τη γκριζωπή όψη τους. Με κάθε βήμα η αίσθηση γινόταν όλο και πιο ανυπόφορη, σαν ένας χείμαρρος μοχθηρίας να ξεχνόταν στην ατμόσφαιρα, ενώ ο ήλιος πάσχιζε να ξεπροβάλει πίσω από τις άγριες βουνοπλαγιές.

Μετά από αμέτρητες επίμονες δοκιμές, μόλις χθες, αργά το απόγευμα της 13ης του Μάη, συνειδητοποίησα για πρώτη φορά ότι έχω ήδη αρχίσει να σχηματίζω, μάλλον ασυναίσθητα, μια ελκυστική μελωδία που ακούγεται κάθε φορά όλο και πιο μυστηριακή, όλο και πιο απόκοσμη. Φυσικά, δεν τολμώ καν να υποψιαστώ ποιά να 'ναι στ' αλήθεια η προέλευση της άρπας, ούτε το φοβερό μήνυμα που ξέρω ότι παραμονεύει μέσα στους ήχους της...

Κεφάλαιο Τρία

Η 13η Ιουνίου ήταν μια ξεχωριστή ημέρα για το Όσλο, που υποσχόταν συγκινήσεις και ένταση σε διάφορους ανθρώπους, για διάφορους λόγους. Από νωρίς το απόγευμα το νεόκτιστο θέατρο “Ίφιγένεια” ήδη ασφυκτιούσε από κόσμο, ενώ πολλοί είχαν αρκεστεί να μείνουν απ’ έξω, διασκορπισμένοι σε όλο το Πάρκο Βίγκελαντ, πανέτοιμοι να απολαύσουν από τα μεγάφωνα την πύρινη αγόρευση του προφήτη Σεμπάστιαν Φάρελ, ο οποίος την καθορισμένη ώρα εμφανίστηκε μπροστά στο κοινό, σηκώνοντας κύματα ενθουσιασμού.

Ο Φάρελ δεν ήταν ακόμη πολύ διάσημος, κρίνοντας όμως από την επιρροή του πάνω στα πλήθη, μια λαμπρή καριέρα τον περίμενε, καθώς είχε μεγάλη ευχέρεια στον εύστοχο συνδυασμό χριστιανικών και αλλόθρησκων προφητειών.

«...Μεγάλα πανίσχυρα σύννεφα θα σηκωθούν και θα καταστρέψουν τη γη και τους ανθρώπους, τις πόλεις και τα τείχη και τους λόφους. Όλα τα πράγματα θα καταστραφούν από τη βροχή της φωτιάς -και αυτή θα είναι μόνο η αρχή του τέλους. Χρειάζονται τάχα άλλες αποδείξεις; Το τέλος είναι ήδη πολύ κοντά, τίποτα δεν πρόκειται να σταματήσει το Θεό Τιμωρό, που ήδη επελαύνει. Προετοιμάστε τις ψυχές σας για την τελική αλλαγή, όσο υπάρχει ακόμη χρόνος...»

Σε άλλες εποχές, ο Σεμπάστιαν Φάρελ θα αντιμετώπιζόταν με δυσπιστία και περιφρόνηση· τώρα όμως, σαν να μην υπήρχε άλλη επιλογή, όλοι οι ακροατές παρακολουθούσαν το ζοφερό κήρυγμα με κατάνυξη. Ωστόσο, ένας λιγότερο απορροφημένος ακροατής θα παρατηρούσε μια σχετική έλλειψη νέων στο θέατρο...

Αντίθετα, το προαύλιο του Πρότυπου Λυκείου Κράμερ, που βρισκόταν κοντά στον όρμο Σκάγκερακ, έσφιζε από νεανική ζωή: χαρούμενες παρέες από εφήβους κατέφθαναν σε κύματα, λέγοντας αστεία και γελώντας -και οπωσδήποτε, δεν πήγαιναν για μάθημα.

Το Πρότυπο Λύκειο Κράμερ ήταν ένα ειδικό σχολείο για προικισμένα παιδιά εύπορων οικογενειών. Είχε ιδρυθεί μόλις πριν από είκοσι χρόνια από έναν διορατικό και πάμπλουτο καθηγητή Πανεπιστημίου, τον Λούντβιχ Κράμερ, και δεχόταν παιδιά οποιασδήποτε εθνικότητας, που για οποιοδήποτε λόγο ξεχώριζαν στο περιβάλλον τους λόγω των ασυνήθιστων επιδόσεών τους στα μαθήματα, στις τέχνες ή στον αθλητισμό. Μα, πάνω απ' όλα, οι έφηβοι που γίνονταν δεκτοί στο Λύκειο Κράμερ διέθεταν μια ισχυρή, μαγνητική προσωπικότητα, που επιβαλλόταν αυθόρμητα στους υπόλοιπους, συνηθισμένους ανθρώπους.

Το Λύκειο Κράμερ προοριζόταν να κατασκευάζει ηγέτες -όχι εργάτες ή υπαλλήλους, όπως τα συνηθισμένα σχολεία. Γι' αυτό και οι εισητήριες εξετάσεις γίνονταν με προσεγμένα ψυχολογικά τεστ, ώστε να αποκλείονται μαθητές που δεν φανέρωναν σπουδαίες πιθανότητες επιτυχίας στη ζωή. Σ' εκείνο το τέλεια εξοπλισμένο και φιλελεύθερο περιβάλλον, οι μαθητές καθοδηγούνταν να διοχετεύουν την ενεργητικότητά τους σε δημιουργικούς δρόμους, ανάλογα πάντα με τις κλίσεις του καθενός, όποιες κι αν ήταν αυτές. Όμως, ακόμη και μέσα σε αυτό το συνονθύλευμα από δυνατές προσωπικότητες, ξεχώριζαν κάποια συγκεκριμένα άτομα, που αναπόφευκτα κυριαρχούσαν στο σύνολο των μαθητών.

Ο ήλιος έγερνε αργά προς τη δύση του, καθώς μικρές ή μεγάλες ομάδες παιδιών κατευθύνονταν ζωηρά προς το γυμναστήριο, ένα ψηλό, ευρύχωρο, ηλεκτροφωτισμένο

κτίριο στη νότια πλευρά. Κάποιοι που έφτασαν πρώτοι, άνοιξαν αργά τη συρόμενη πόρτα, προτάσσοντας μια ερευνητική ματιά στο εσωτερικό. Μόλις βεβαιώθηκαν πως όλα ήταν έτοιμα για το μεγάλο γεγονός, προχώρησαν μέσα, σωπαίνοντας γεμάτοι έξαψη, ενώ πίσω τους ακολουθούσαν άλλοι, ύστερα κι άλλοι μαθητές, ώσπου ο χώρος του γυμναστηρίου γέμισε.

Οι δύο αντίπαλοι, που είχαν ήδη πάρει θέσεις μάχης περίπου στο μέσο της αίθουσας, περίμεναν υπομονετικά μέχρι να αρχίσει να μειώνεται η κοσμοσυρροή. Γρήγορα όλες οι κερκίδες είχαν γεμίσει, ενώ υπήρχαν και αρκετοί όρθιοι.

«Καταλαβαίνεις τώρα ότι στο Λύκειο Κράμερ δεν υπάρχει χώρος και για τους δυο μας;» έκανε επιθετικά ο Άξελ Χέλλερ.

«Ελπίζω να το καταλαβαίνεις κι εσύ!» αποκρίθηκε ο άλλος, ο Πέτερ Φόστερ.

Στην πρώτη γραμμή ο Άξελ διέκρινε την αγαπημένη του Μαριλίζα, αστραφτερή όπως πάντα, που με μάτια ζωηρά και ύφος προκλητικό περιεργαζόταν ακόμη και την παραμικρή κίνηση των αθλητών αλλά και το φορτισμένο πλήθος ολόγυρα. Ο Πέτερ ένιωσε έναν κόμπο στο λαιμό, καθώς μόλις τότε συνειδητοποίησε ότι τα πράγματα ήταν πολύ πιο σοβαρά απ' όσο είχε υπολογίσει: Αν έχανε σε αυτό τον αγώνα, δεν θα είχε μούτρα να ξαναπατήσει στο ίδιο σχολείο του χρόνου...

Μια αλλόκοτη, τεταμένη σιγή απλώθηκε σε όλο το χώρο του γυμναστηρίου. Οι δυο αντίπαλοι πλησίασαν περισσότερο ο ένας τον άλλο, ζυγιάζοντας τις αποστάσεις, ωστόσο κανένας από τους δύο δεν φαινόταν πρόθυμος να επιτεθεί πρώτος. Η αγωνία της έκβασης διαγραφόταν κιόλας

στις συσπάσεις των μυώνων τους, ασκώντας μια ισχυρή διεγερτική επίδραση σε όλη την αίθουσα.

Θα ήταν ένας αγώνας υπεροχής: Ο Άξελ Χέλλερ ήταν το αστέρι του σχολείου, γεννημένος αρχηγός. Πολύ συνηθισμένο θέαμα ήταν να διηγείται ο Άξελ κάποια περιπέτειά του και τουλάχιστον μια ντουζίνα άτομα να παρακολουθούν προσεκτικά, δίχως να βγάζουν άχνα. Όπως λεγόταν συχνά, “κατανάλωνε όλο τον αέρα γύρω του”, κατάφερνοντας πάντα να επιβάλλει τη θέλησή του με απόλυτα φυσικό τρόπο, χάρη στην αδιάσειστη αυτοπεποίθησή του. Η παρουσία του και μόνο αρκούσε για να δώσει κύρος σε οποιαδήποτε εκδήλωση. Ψηλός, με αθλητικό σώμα, αρμονικό πρόσωπο, γαλάζια μάτια και πλούσια ξανθά μαλλιά, ξεχώριζε με όλο το δυναμισμό που του χάριζαν τα σπορ που λάτρευε, δηλαδή η ενόργανη γυμναστική και οι πολεμικές τέχνες. Κι ήταν ασυναγώνιστος και στα δυο.

Αυτή τη χρονιά, όμως, η κατάσταση είχε δυσκολέψει για τον “βασιλιά”, καθώς η κυριαρχία του είχε πλέον αρχίσει να αμφισβητείται από πολλούς. Η αιτία αυτής της μεταστροφής ήταν ο ερχομός του Πέτερ Φόστερ, που φοιτούσε για πρώτη χρονιά στο Λύκειο Κράμερ -σε αντίθεση με τον Χέλλερ που ήταν δευτεροετής. Παρόλο που ο Φόστερ ήταν καινούργιος, δεν άργησε να σχηματίσει έναν ευρύ κλοιό φίλων/οπαδών γύρω του, ενώ η φήμη του εξαπλωνόταν ήδη και στις μεγαλύτερες τάξεις. Σαν τύπος, ήταν εκ διαμέτρου αντίθετος από εκείνον του Χέλλερ: Αριστοκρατικός, μάλλον μετριόφρων αλλά με απίθανο δυναμικό γνώσεων για την ηλικία του, μακριά από τον ζωώδη μαγνητισμό του Άξελ, σε συνδυασμό με ένα λεπτό, καλοσχηματισμένο σώμα, του εξασφάλιζαν τον θαυμασμό μεγάλου μέρους του σχολικού πληθυσμού, κυρίως του θηλυκού -πράγμα που εξαγρίωνε τον Άξελ, όσο κι αν ο

δεύτερος προσπαθούσε να το κρύψει. Η σιωπηλή δυσαρέσκεια σύντομα έδωσε τη θέση της σε έντονη ανησυχία, όταν μαθεύτηκε ότι ο νεοφέρμενος ήταν και καλός αθλητής, με εξαιρετικές επιδόσεις στο καράτε.

Ακόμη κι εκείνη, η Μαριλίζα Στάιγκερ, επίσης πρωτοετής στο Πρότυπο Λύκειο Κράμερ, που από την αρχή της σχολικής χρονιάς είχε την τιμή να είναι το μόνιμο κορίτσι του Άξελ, τελευταία δεν δίσταζε “να του κάνει νερά”: Συχνά-πυκνά εκδήλωνε δημόσια την εκτίμησή της για το έξυπνο, τολμηρό αγόρι που κατάφερνε να ανταγωνίζεται τον Άξελ. Ωσπου, χθες το πρωί, η Μαριλίζα του ζήτησε να χωρίσουν, χωρίς πολύπλοκες δικαιολογίες, απλά και μόνο επειδή είχε βαρεθεί, όπως είπε! Μόλις συνήλθε από τον κεραυνό εν αιθρία, ο νεαρός συνειδητοποίησε ότι αν δεν κατέφευγε σε δραστικά μέτρα θα τον περίμεναν πολύ σκληρές μέρες: Η δημοτικότητα ενός μαθητή στο Λύκειο Κράμερ κινδύνευε ανά πάσα στιγμή, και για πολύ πιο ασήμαντους λόγους...

Χωρίς να το σκεφτεί περισσότερο, λοιπόν, ο Χέλλερ πήγε αμέσως και βρήκε τον Πέτερ Φόστερ, για να τον καλέσει σε μονομαχία γοήτρου το επόμενο κιόλας απόγευμα. Παρόλο που του εξήγησε ότι τέτοιες μονομαχίες ήταν θεσμός στο Λύκειο Κράμερ, ο Πέτερ γέλασε αρχικά με την ιδέα. Όμως ο Άξελ, με εύστοχα επιχειρήματα και περιφρονητικό ύφος, του έδωσε να καταλάβει ότι αν ο Πέτερ αρνιόταν την πρόκληση, η ρετσινιά του δειλού δεν θα του επέτρεπε να φοιτά για πολύ ακόμη στο Πρότυπο Λύκειο Κράμερ.

Ο Πέτερ δεν άργησε να πειστεί κι έτσι, την καθορισμένη ώρα, οι δύο ανταγωνιστές συναντήθηκαν στο γυμναστήριο του σχολείου, όπου θα έλυναν τις διαφορές τους ενώπιον όλων. Η Μαριλίζα είχε πετρώσει στη θέση της

σαν μαγνητισμένη, με τα βαθυκόκκινα μακριά μαλλιά της να ανεμίζουν ελαφρά, πανέμορφη και γοητευτική όσο ποτέ. Για μια στιγμή μόνο, ο Πέτερ της έριξε μια πλάγια ματιά· ούτε στιγμή δεν μετάνιωνε που είχε τολμήσει να τα φτιάξει μαζί της: τέτοιο κορίτσι δεν θα ξανάβρισκε πουθενά. Έπρεπε οπωσδήποτε να κερδίσει αυτόν τον αγώνα, για χάρη της. Όμως, η αλήθεια ήταν ότι ο νικητής, εκτός από την καρδιά της Μαριλίζας, θα έπαιρνε σαν έπαθλο και την μαζική λατρεία της μικροκοινωνίας των μαθητών.

Μόλις οι δύο αντίπαλοι πήραν την οριστική θέση μάχης, απόλυτη σιωπή απλώθηκε στη φορτισμένη ατμόσφαιρα. Την επόμενη στιγμή, ακολούθησε η πρώτη επίθεση: Ο Πέτερ ανέκοψε ένα αστραπιαίο χτύπημα που στόχευε τον αυχένα του, μπλοκάροντας έγκαιρα με κίνηση του χεριού προς τα έξω. Αμέσως μετά, ίσα που πρόφτασε να σταματήσει μια γρήγορη περιστροφική κλωτσιά, διαγράφοντας με το άλλο χέρι ημικυκλική πορεία προς τα πάνω. Ξεφεύγοντας γρήγορα, ο Άξελ δοκίμασε να επιτεθεί ξανά, επιχειρώντας να χτυπήσει το στήθος του αντιπάλου με ανάποδη γροθιά. Όμως, η σκέψη του αποδείχτηκε επιπόλαια και ο Φόστερ πρόφτασε να τον μπλοκάρει και να αντεπιτεθεί μ' ένα γερό χτύπημα του αγκώνα στο ηλιακό πλέγμα. Ο Χέλλερ μόρφασε και τραβήχτηκε βιαστικά, ελευθερώνοντας απότομα το χέρι του.

Οι δύο μονομάχοι βρέθηκαν ξανά αντιμέτωποι, έτοιμοι για μια πιο δυναμική συνέχεια. Τότε, η αυτοσυγκέντρωσή τους διαλύθηκε μονομιás κι έμειναν στις θέσεις τους σαστισμένοι καθώς, στο κατώφλι του γυμναστηρίου, όπου η μεγάλη συρόμενη πόρτα είχε ξεχαστεί ανοικτή, έκανε την εμφάνισή της η Άστριντ Ούλβενς. Προσπέρασε ανενόχλητη τα πλήθη των μαθητών και στάθηκε στην

πρώτη γραμμή, όπου η ματιά της διασταυρώθηκε με του Άξελ. Οι περισσότεροι από τους παρευρισκόμενους είδαν με δυσφορία την εισβολή της στο χώρο, καθώς η αναπάντεχη άφιξή της είχε καταστρέψει τη μαγεία της στιγμής. Λίγο πιο πέρα στεκόταν η Μαριλίζα, που είχε χαλαρώσει την καμαρωτή στάση της. Η Άστριντ παρατήρησε αυτή την αλλαγή και την καθήλωσε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

«Τι γυρεύει αυτή εδώ; Της είπε κανείς να έλθει;» ψιθύρισε η Μαριλίζα στην κοπέλα που στεκόταν δίπλα της, σκουντώντας την με νόημα.

«Και τι είναι αυτό που φοράει; Τρελή είναι;» έκανε η άλλη.

«Δεν πρέπει να είναι καλά! Σας το έχω πει χιλιάδες φορές!» δήλωσε η Μαριλίζα με φωνή όχι τόσο διακριτική.

Η Άστριντ Ούλβενς έλαμπε κυριολεκτικά, ντυμένη μ' ένα κατάλευκο δαντελωτό φόρεμα από σατέν, με λευκόχρυσο κέντημα στο μπούστο και στον ποδόγυρο, ταιριαστές άσπρες γόβες κι ένα βαρύ, ασημένιο βραχιόλι σε σχήμα κορμού στερεωμένο στο αριστερό της χέρι. Τα μακριά, πλούσια μαλλιά της ήταν τόσο ξανθά ώστε φαίνονταν άσπρα, το γαλάζιο χρώμα των ματιών της φάνταζε περίεργα αχνό, ενώ το δέρμα της ήταν καθαρό, λείο, με εντυπωσιακή διαφάνεια λευκής πορσελάνης. Η μόνη εξήγηση που είχε δοθεί γι' αυτή την ιδιαιτερότητα, ήταν μια ασυνήθιστη έλλειψη μελανίνης στον οργανισμό της Άστριντ -με δύο λόγια, έπασχε από αλμπινισμό. Κατά τ' άλλα ήταν απόλυτα φυσιολογική. Ωστόσο, η παράξενη όψη της προκαλούσε συχνά απέχθεια στους συνομηλίκους της, οι οποίοι την απέφευγαν συστηματικά και την καταδίκαζαν σε απόλυτη απομόνωση. Όμως, το πιο περίεργο ήταν το ότι η Άστριντ δεν έδειχνε ποτέ να νοιάζεται γι' αυτό...

Το ότι η Άστριντ αγαπούσε κρυφά τον Άξελ ήταν κοινό μυστικό, πράγμα που εκείνος έβρισκε πολύ διασκε-

δαστικό -εκτός από τις λίγες φορές που η ματιά της γινόταν πιο επίμονη. Όμως, γρήγορα ξεπερνούσε την ανησυχία του, στη σκέψη ότι η κοπέλα δεν θα τολμούσε ποτέ να του μιλήσει. Η Μαριλίζα δεν θεωρούσε καν την Άστριντ αντίζηλό της. Αναρωτιόταν μόνο, πώς ένα τέτοιο άχρωμο -όχι μόνο στην εμφάνιση- πλάσμα, είχε καταφέρει να βρεθεί στο Πρότυπο Λύκειο Κράμερ...

Ξαφνικά, η απόσταση ανάμεσα στους αντιπάλους μειώθηκε αισθητά και το πλήθος σώπασε απότομα. Πρώτος επιτέθηκε πάλι ο Άξελ. Όρμησε μπροστά ανυπόμονος, στοχεύοντας με την κόψη του ποδιού την καρδιά του αντιπάλου. Ο Πέτερ μόλις που πρόφτασε να παραμερίσει, χωρίς όμως ν' αποφύγει ένα αρκετά ισχυρό χτύπημα στο πλευρό, κι έπεσε κάτω βογκώντας.

Ο Χέλλερ προτίμησε να τον περιμένει να σηκωθεί, με το σκεπτικό ότι θα ήταν κρίμα να τελειώσει η μάχη τόσο γρήγορα. Βλέποντας ότι ο αντίπαλός του δεν αστειευόταν καθόλου, ο Φόστερ σηκώθηκε αργά, αποφασισμένος να βάλει τα δυνατά του. Όρμησε μπροστά με ένα τρομερό εναέριο λάκτισμα, όμως ο αντίπαλος δεν δυσκολεύτηκε να αντικρούσει μ' ένα εξωτερικό μπλοκάρισμα. Ο Πέτερ επανέλαβε την επίθεση αστραπιαία μα ο αντίπαλος απέφυγε και πάλι το χτύπημα. Ακολούθησε ένας καταιγισμός από χτυπήματα και αποκρούσεις που γίνονταν με τόση ταχύτητα και μανία, ώστε εντυπωσιάστηκαν όλοι από την ένταση του αγώνα, που σ' εκείνη τη φάση προβλεπόταν ισόπαλος.

Κάποια στιγμή ο Άξελ ανέκοψε τον χέρι του αντιπάλου με εξωτερικό μπλοκάρισμα και σχεδόν ταυτόχρονα έστρεψε τη λεκάνη και τέντωσε ψηλά το πόδι, καταφέροντας ένα πλάγιο λάκτισμα το λαιμό του Πέτερ, ο οποίος παραπάτησε κι έπεσε προς τα πίσω, χτυπώντας το κεφάλι στο πάτωμα. Πριν το πλήθος συνέλθει από την

έκπληξη, ο Άξελ βρισκόταν κιόλας από πάνω, του, πιέζοντάς του δυνατά το στέρνο με το γόνατο, ενώ ο τελευταίος αγωνιζόταν ν' αναπνεύσει.

«Παραδώσου!» φώναξε ο Άξελ με ολοφάνερη αγωνία, καθώς το πλήθος αναγνώριζε σιωπηλά το νικητή.

Ο Πέτερ πονούσε φρικτά από την πίεση και φαινόταν πολύ αδύναμος για οποιαδήποτε αντίσταση, εξακολουθούσε όμως να κοιτά στα μάτια το νικητή με μια μυστηριώδη επιμονή, σαν να μην παραδεχόταν την ήττα του, κι αυτή η κατάσταση διόγκωνε τον εκνευρισμό του Άξελ. Ξαφνικά, ο Πέτερ αποπειράθηκε να ξεφύγει μ' ένα βίαιο τίναγμα, όμως ο Χέλλερ τον ακινητοποίησε ξανά, ενώ ο κόψη του χεριού του κατέβαινε τώρα με ορμή στο πρόσωπο του Πέτερ, που έκλεινε τα μάτια με απόγνωση. Το χέρι του Άξελ σταμάτησε, μαζί με την κραυγή του, μόλις λίγα εκατοστά πάνω από το μέτωπο του αντιπάλου. Κάγχασε ελαφρά και σηκώθηκε όρθιος, αφήνοντας τον αντίπαλό του ξαπλωμένο στο πάτωμα.

«Τον ανόητο! Θα μπορούσα να τον σκοτώσω!» στέναξε με ανακούφιση, την ώρα που οι φίλοι του, με τη Μαριλίζα επικεφαλής, έτρεξαν και τον περικύκλωσαν χαρούμενοι. Κάποιος πήγε και βοήθησε τον Πέτερ να σταθεί στα πόδια του, παρηγορώντας τον μάλλον χλιαρά για την αποτυχία του. Έπειτα, οι ζωηρές νεανικές παρέες άρχισαν ν' αποχωρούν σιγά-σιγά, ώσπου το γυμναστήριο και το προαύλιο ερήμωσαν.

Κανείς δεν πρόσεχε πια την Άστριντ Ούλβενς που είχε μείνει τελευταία, ακολουθώντας από κάποια απόσταση την παρέα του Άξελ. Περπάτησαν μέχρι την πολυτελή καφετέρια “Στάρντομ”, με πανοραμική θέα στο Όσλοφιορδ, που τα νερά του λαμπύριζαν όμορφα πίσω από μια συστάδα

ομοιόμορφα κλαδεμένων δέντρων. Η Άστριντ, μπαίνοντας από την πίσω πόρτα, δεν έγινε αντιληπτή. Όχι πολύ αργότερα, μια χαριτωμένη σερβιτόρα πλησίασε και ειδοποίησε τον Άξελ ότι κάποιος τον περίμενε στο τηλέφωνο. Εκείνος παραξενεύτηκε και κοίταξε το κινητό του, που το είχε αφήσει πάνω στο τραπέζι.

«Έγινες σπουδαίο πρόσωπο! Σε ζητούν παντού!» αστειεύτηκε ένας από τους φίλους του μα ο Χέλλερ δεν τον άκουσε καν. Σαστισμένος ακόμη, χωρίς να πει κουβέντα, σηκώθηκε και ακολούθησε την κοπέλα στον ιδιαίτερο χώρο πίσω από το μπαρ, όπου βρισκόταν ένα εντυπωσιακό τηλέφωνο αντίκα. Ξαφνιάστηκε πραγματικά, όταν αντίκρισε μπροστά του την Άστριντ Ούλβενς.

«Τι αστείο είναι αυτό; Η σερβιτόρα με γέλασε! Θα την κανονίσω εγώ!» φώναξε θυμωμένος κι έκανε αμέσως μεταβολή.

«Δεν σε γέλασε. Εγώ σε περίμενα στο τηλέφωνο».

Ο Άξελ γύρισε απρόθυμα.

«Τι θέλεις, λοιπόν, από μένα;» ρώτησε καχύποπτα.

«Να σε συγχαρώ για τη νίκη σου, τι άλλο; Ήσουν αληθινά καταπληκτικός, τώρα πια κανείς δεν θα διανοηθεί ν' αμφισβητήσει ξανά την υπεροχή σου. Είσαι έξυπνος, γνωρίζεις πως είναι καλύτερα να σε φοβούνται παρά να σε θεωρούν δειλό ή αδύναμο. Κι αν σου έβαζαν μια τέτοια ετικέτα σε αυτή την ηλικία, θα ήταν πρακτικά αδύνατο να την αποτινάξεις αργότερα. Έτσι είναι η ζωή: Ο νικητής τα παίρνει όλα, ακόμη και το κορίτσι!» κατέληξε η Άστριντ, μάλλον ειρωνικά.

Ασυναίσθητα, ο Άξελ έσφιξε τις γροθιές του. Αυτό μας έλειπε τώρα, σκέφθηκε ανήσυχος. Ας ελπίσουμε πως κατάλαβα λάθος...

«Μη με κοιτάξεις έτσι, Άξελ» έκανε η Άστριντ, στον ίδιο

προκλητικό τόνο, διαλύοντας τις ελπίδες του. «Εγώ είμαι το κορίτσι!».

Ο Χέλλερ σοβαρεύτηκε απότομα. Έχω ήδη αργήσει αρκετά και αν μαθευτεί ότι έμεινα τόση ώρα μαζί της, ακούγοντας τις ανοησίες της, αυτό θα είναι καταστροφή για την εικόνα μου, συλλογίστηκε αναστατωμένος, ενώ η Άστριντ συνέχιζε ακάθεκτη:

«Έκανα υπομονή πολύ καιρό, δεν μπορώ πια να περιμένω άλλο, ο χρόνος τελειώνει. Αύριο ίσως να είναι πολύ αργά... Θα σε περιμένω σήμερα το βράδυ στις δέκα, στο σπίτι μου. Ξέρεις που είναι!»

Αμέσως μετά, η Άστριντ κίνησε να φύγει. Πριν καν προλάβει ο νεαρός να συνέλθει από την ταραχή, εκείνη γύρισε και η φωνή της ακούστηκε επιτακτική, σκληρή σαν μέταλλο: «Μην τολμήσεις να μην έλθεις!»

Ο Άξελ επέστρεψε στο τραπέζι του γρήγορα, με νευρικά βήματα και συνοφρυωμένο πρόσωπο. Οι φίλοι του παραξενεύτηκαν με την ξαφνική αλλαγή της διάθεσής του, προσπάθησαν να τον συνεφέρουν με αστεία και πειράγματα, εκείνος όμως παρέμεινε πεισματικά σκεπτικός. Κάπου-κάπου μόνο τους χαμογελούσε βεβιασμένα, σε μια μάλλον μάταιη προσπάθεια να δείξει πως ήταν -όπως πάντα- κυρίαρχος των καταστάσεων και πως τίποτα σοβαρό δεν τον απασχολούσε.

Κεφάλαιο Τέσσερα

Μέχρι να έλθει η καθορισμένη ώρα, ο Άξελ είχε καταφέρει τελικά να ελέγξει κάπως το άγχος του για την επικείμενη νυχτερινή συνάντηση. Η Άστριντ δεν ήταν βέβαια του γούστου του, την θεωρούσε μάλλον απωθητική εξαιτίας της φυσικής της ιδιαιτερότητας· όμως, σε τελική ανάλυση, *δεν είναι παρά μια γυναίκα και όλες οι γυναίκες είναι ίδιες στο σκοτάδι...* Με αυτή τη σκέψη παρηγοριόταν ο Άξελ, ως τη στιγμή που έφτασε έξω από το σπίτι της, κοντά στο άγριο δάσος Μάρκα.

Το κτίσμα όπου έμενε η Άστριντ, μικρό αλλά γραφικό, με ανισόπεδη κεραμιδένια σκεπή και ξύλινα παράθυρα, βρισκόταν στην ανατολική άκρη του αυλόγυρου της πατρικής της κατοικίας -μια διώροφη, υπέροχη βίλα που ορθωνόταν εντυπωσιακή στο βάθος ενός τεράστιου κήπου.

Μετά από πολλούς δισταγμούς και φόβο μήπως τον πάρει κανένα μάτι, ο Άξελ πλησίασε τη σιδερένια, σκαλιστή εξώθυρα, η οποία άνοιξε μόνη της, αυτόματα, μόλις πήγε να την αγγίξει. Όταν πέρασε μέσα, η πόρτα έκλεισε πίσω του μ' ένα σιγανό συρτό θόρυβο. Ο νεαρός έμεινε για λίγο ακίνητος, παρατηρώντας γεμάτος περιέργεια το φροντισμένο φυσικό περιβάλλον. Ύστερα προχώρησε αποφασιστικά προς το σπιτάκι που διακρινόταν στα δεξιά του.

Η ώρα ήταν δέκα ακριβώς. Ο Άξελ χτύπησε το μεταλλικό χερούλι σε σχήμα κρίκου, που κρεμόταν έξω από την ξύλινη πόρτα. Η Άστριντ του άνοιξε αμέσως, απαστράπτουσα μέσα σ' ένα εκθαμβωτικό, κατάλευκο φόρεμα. Τα ζωηρά μα ξεπλυμένα μάτια της τον εξέτασαν αργά από την κορφή ως τα νύχια και ο Άξελ ευχήθηκε ν' άνοιγε η γη να τον κατάπιε.

«Καλώς τον!» τον υποδέχτηκε χαμογελαστή, ενώ εκείνος

περνούσε μέσα αμίλητος, χαιρετώντας με ένα αμήχανο χαμόγελο. Η βαριά ξύλινη πόρτα έκλεισε πίσω του αθόρυβα. *Είμαι τρελός που ήλθα εδώ*, σκέφτηκε.

Οι δυο τους βολεύτηκαν στο καθιστικό με το μικροσκοπικό μπαρ.

«Λοιπόν; Μαύρη μύρα, όπως πάντα;»

Ο Άξελ έμεινε εμβρόντητος. *Αυτό, πάλι, πώς το είχε μάθει η Άστριντ;*

«Η μήπως προτιμάς ένα Μπλάντυ Μαίρη;» τον ρώτησε με έναν περίεργο σαρκασμό στον τόνο της φωνής της.

«Μαύρη μύρα, όπως πάντα».

Για λίγη ώρα, οι δυο τους κουβέντιασαν για διάφορα ανούσια αλλά δήθεν ενδιαφέροντα θέματα -η συνηθισμένη τήρηση των προσχημάτων. Ύστερα, σε ανύποπτο χρόνο, βρέθηκαν στην κρεβατοκάμαρα. Ένας διακριτικός, κρυφός φωτισμός διέχεε μυστήριο στην ατμόσφαιρα, ενώ τα χρωματιστά βιτρώ στα παράθυρα σχημάτιζαν πολύχρωμες παραστάσεις εξωτικών τοπίων, που στο φως του φεγγαριού αναλύονταν παραμορφωμένα στους τοίχους και στα έπιπλα. Η Άστριντ τύλιξε τα χέρια γύρω στο λαιμό του και τον φίλησε απαλά στα χείλη. Η ανταπόκριση του νεαρού ήταν χλιαρή, σχεδόν συνεσταλμένη.

«Αυτή η νύχτα θα είναι η πιο σημαντική της ζωής μου. Πιθανότατα, δεν πρόκειται να υπάρξει άλλη!» έκανε αινιγματικά η Άστριντ, κι έπειτα άρχισε να γδύνεται με σταθερή αποφασιστικότητα, αποφεύγοντας να τον κοιτάξει κατάματα. Ο Άξελ έκανε το ίδιο και ύστερα από λίγα λεπτά έσπευσαν και οι δύο ταυτόχρονα να χωθούν κάτω από τη λεπτή κουβέρτα με τα περίτεχνα, σουρεαλιστικά σχέδια.

Μετά από μερικές ατέλειωτες στιγμές, ο Άξελ έστρεψε το κεφάλι προς το μέρος της Άστριντ, αντικρίζοντας τα

μεγάλα μάτια της που τον παρατηρούσαν με προσμονή. Παρόλο που δεν είχε ακόμη κατορθώσει ν' απαλλαγεί από την καχυποψία και τη μόνιμη αντιπάθεια που ένιωθε γι' αυτήν, όλες οι αναστολές του παραμερίστηκαν μονομιάς. Γλύστρισε απαλά επάνω της και τα χέρια του άρχισαν να εξερευνούν επιδέξια το κορμί της. Εκείνη απολάμβανε την κάθε στιγμή, καθώς τα χέρια της ανάδευσαν τα πλούσια ξανθά μαλλιά του, για να ταξιδέψουν μετά με πόθο αλλά και παράξενη στοργή στη γυμνασμένη πλάτη του.

Με μια ξαφνική ώθηση βρέθηκε από πάνω του, εξακολουθώντας να εξερευνά το μυώδες, άτριχο ανδρικό στήθος, το λαιμό και το φωτεινό πρόσωπο. Αυτή η απρόσμενη αλλαγή ξάφνιασε τον Άξελ μάλλον ευχάριστα, ώστε σχεδόν ξέχασε με ποιά βρισκόταν. Το Λύκειο Κράμερ, οι συμμαθητές/οπαδοί, η φήμη του, η γενική αντιπάθεια απέναντι στην Άστριντ -όλα αυτά δεν υπήρχαν πλέον στη συνείδησή του, σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ. Εκείνη την ώρα ήταν κάποιος άλλος, η Άστριντ ήταν κάποια άλλη, ο χώρος και ο χρόνος είχαν χάσει τη σημασία τους, καθώς ξέφτιζαν και στρεβλώνονταν στην αντίληψή του.

Συνεπαρμένος από την πρωτόγνωρη έκταση ο Άξελ αφέθηκε για λίγα λεπτά, αντλώντας άμετρη ικανοποίηση στα ορμητικά χάδια και φιλία της Άστριντ, που κατακτούσαν ανυπόμονα κάθε σημείο του κορμιού του. Το αποκορύφωμα ήλθε μ' ένα ξέφρενο ρυθμικό χορό των ενωμένων υπάρξεων, που δονούσε και τους δύο με πρωτοφανή συγκίνηση.

Λίγο αργότερα η Άστριντ αναπαυόταν ξαπλωμένη πλάι του με τα χέρια πλεγμένα πίσω από το κεφάλι, απόλυτα ήρεμη, αμίλητη, έχοντας συγκεντρώσει όλη την προσοχή της σ' ένα νοητό σημείο στο ταβάνι.

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε ο Άξελ, τάχα αδιάφορα.

«Είναι μια εικόνα μαγική», άρχισε να εξηγεί μηχανικά, σαν να μονολογούσε. «Μια μακρινή ανάμνηση από τα παιδικά μου χρόνια, μια ιδιαίτερη εντύπωση από κάποιο ταξίδι μαζί με τους γονείς μου, στην Κανγκερλούσσουακ της Γροιλανδίας. Πίσω από το παράθυρο της καλύβας μας, στην άκρη ενός μεγάλου φιόρδ, παρακολουθούσα το βόρειο σέλας να ξετυλίγεται στο νυχτερινό ουρανό. Ομορφιά ασύγκριτη. Δεν ξαναείδα τίποτα πιο όμορφο στη ζωή μου».

Δεν είμαστε καλά! συλλογίστηκε ο Άξελ ενοχλημένος, καθώς αδυνατούσε να διανοηθεί πως κάτι άλλο θα μπορούσε να επισκιάζει την αίσθηση της παραφοράς που συνέπαιρνε και τους δύο, μόλις πριν από λίγα λεπτά.

Η Άστριντ έκλεισε τα μάτια, καθώς η ονειροπώληση τη συνέπαιρνε όλο και περισσότερο, με παράξενη επιμονή. Η παιδική ανάμνηση δυνάμωνε διαρκώς στη φαντασία της, ώσπου έβλεπε πλέον εικόνες, σαν ένα πολύ ζωνφό όνειρο: Το βόρειο σέλας φωτιζόταν τώρα πολύ έντονα, σαν από ένα εσωτερικό φως· οι επιφάνειές του έπαιρναν όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου αλλάζοντας διαρκώς σχήμα, ώσπου κατέληξαν σε μια κάθετη, σπειροειδή επιφάνεια που παλλόταν ρυθμικά, σαν από το σφυγμό ενός ζωντανού πλάσματος. Τρέμοντας σχεδόν από υπερένταση και δέος, η Άστριντ είχε πλέον απορροφηθεί από το παράδοξο όραμα, το οποίο φάνταζε τώρα όλο και πιο συμπαγές, όλο και πιο πραγματικό μπροστά στα κλειστά μάτια της. Ξεχώριζαν δύο αστραφτερά σημεία σαν άστρα σε αντίστοιχες κορυφώσεις του ολογράμματος, ενώ ένα τρίτο γλιστρούσε γοργά προς μια ψηλότερη καμπύλη, διαγράφοντας μια ασημένια τεθλασμένη γραμμή πάνω στην φωτεινή, παλλόμενη επιφάνεια· τελικά, μ' ένα αιφνίδιο τίναγμα, σταθεροποιήθηκε εκεί, στο ψηλότερο σημείο του κυματισμού. Η λάμψη του παράδοξου

άστρου τύφλωσε την Άστριντ, σα να ήταν ακριβώς απέναντί της. Την επόμενη στιγμή το όραμα χάθηκε απότομα, αφήνοντας στην Άστριντ την εντύπωση ενός αλλόκοτου, αθόρυβου κρότου. Η κοπέλα σκέπασε τα μάτια, άφησε μια κραυγή και ξέσπασε σε δάκρυα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Άξελ παραξενεμένος.

«Το διαστρικό σύστημα Ιφέττ με καλεί πίσω... εμένα, την Ζάγιν... μετά από ενσαρκώσεις έξι ζωδιακών εποχών... δεν μένει χρόνος... δεν...» την άκουσε να παραληρεί ανάμεσα σε άλλα, ασυνάρτητα λόγια. Ο νεαρός ένιωσε να τον λούζει κρύος ιδρώτας -και ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που ένιωθε κάτι τέτοιο.

Η Άστριντ τράβηξε τα χέρια από το πρόσωπο αργά, προσέχοντας να μη δει τίποτα ο εραστής της. Έκρυψε πολύ καλά και την απόγνωσή της, καθώς για μια μόνο στιγμή παρατήρησε τα ίχνη στις παλάμες της: κατακόκκινες, παχύρρευστες σταγόνες -δεν ήταν μόνο δάκρυα. Σκουπίστηκε αμέσως κι επιβλήθηκε στον εαυτό της με σιδερένια θέληση. Όταν αντίκρισε τον Άξελ ξανά, το πρόσωπό της ήταν καθαρό και σχετικά ήρεμο. Τα συμπτώματα είχαν παρουσιαστεί και υποχωρήσει απροειδοποίητα, όπως και τις άλλες φορές, μα τώρα η Άστριντ αισθανόταν πως κάτι είχε αλλάξει, πως η κρίση δεν είχε τελειώσει ακόμη...

«Σ' ευχαριστώ, Άξελ!»

«Δεν σε καταλαβαίνω», στέναξε ο νεαρός.

«Μου έδωσες αυτό που χρειαζόμουν, ήσουν τέλειος. Πίστευα ότι... θα με βοηθούσε η ενέργειά σου!» πρόσθεσε σκεπτική. «Και θέλω να θυμάσαι ότι θα σε αγαπώ πάντα!»

Ο νεαρός απέφυγε να την κοιτάξει κι έμεινε αμίλητος, μουτρωμένος. Η σιωπή που ακολούθησε φάνηκε ατέλειωτη, σκληρή σαν πάγος, αβάσταχτη.

«Σε συμβουλεύω να εξαφανιστείς αμέσως, Άξελ!»

Αμέσως μετά η κοπέλα σηκώθηκε βιαστικά και πήγε στο μπάνιο, αφήνοντας τον νεαρό μόνο στο υπνοδωμάτιο, εμβρόντητο και έξω φρενών: Μετά από μια εκρηκτική νύχτα, η κυρία των είχε διατάξει στα ίσια να της αδειάσει τη γωνιά. Τόσο άσχημα ο ίδιος δεν είχε φερθεί ποτέ σε κανένα κορίτσι. Θα την περίμενε να βγει. Του όφειλε μια εξήγηση για την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά της.

Όμως, η ώρα περνούσε και η Άστριντ δεν εμφανιζόταν. Ο Άξελ σηκώθηκε και ντύθηκε με κινήσεις νευρικές, πνιγμένος σε μπερδεμένα συναισθήματα και αντικρουόμενες σκέψεις. Η εριστική διάθεση κόντευε να σβήσει πια, δίνοντας τη θέση της σε μια βασανιστική, πρωτοφανή θλίψη -σαν ένας μαύρος βράχος να βυθίζοταν στην ψυχή του. Τόσο άσχημα δεν είχε νιώσει ποτέ στη ζωή του ως τώρα. Σύρθηκε ως το την πόρτα του μπάνιου, φανερά καταβεβλημένος.

«Άστριντ!»

Καμία απάντηση.

«Θα φύγω, Άστριντ, αλλά πρώτα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα... Μίλησέ μου, επιτέλους!» προσπάθησε να φανεί αποφασιστικός, όμως δεν κατάφερνε να υψώσει τη φωνή του.

Καμία απάντηση.

«Άστριντ! Να πάρει ο διάβολος! Άστριντ!»

Χτύπησε την πόρτα πολλές φορές, μάταια. Στο μεταξύ, αισθανόταν όλο και πιο αποκαμωμένος.

«Άστριντ!»

Αυτή ήταν η τελευταία του προσπάθεια. Δεν είχε σκοπό να επιμείνει περισσότερο. Κατόπιν παρατήρησε εκείνους τους παράξενους λεκέδες στο πάτωμα, έτσι όπως εμφανίζονταν αργά-αργά μέσα από τη χαραμάδα της πόρτας, κυλώντας προς τα έξω σε λεπτά, πυκνόρρευστα,

βαθυκόκκινα ρυάκια. *Αίμα...*

Μετά την αρχική έκπληξη, ο Άξελ βάλθηκε να παραβιάσει την πόρτα μα δεν χρειάστηκε εφόσον, τελικά, δεν ήταν κλειδωμένη. Άνοιξε βιαστικά, αμέσως όμωςπισωπάτησε πολλά βήματα ώσπου γκρεμίστηκε άγαρμπα πάνω σε μια πολυθρόνα. Μέσα στο μπάνιο δεν υπήρχε κανένας, παρά μόνο τεράστιες κηλίδες αίματος που μίαιναν τα πάντα, ενώ ένας απαίσιος αιμάτινος όγκος μέσα στη μπανιέρα παλλόταν ανατριχιαστικά, σα να έλιωνε γοργά. Ο Άξελ πήγε να ουρλιάξει μα η φωνή πνίγηκε στο λαιμό του. Θέλησε να σηκωθεί αμέσως και να φύγει τρέχοντας όσο πιο μακριά γινόταν, όμως τα γόνατά του δεν τον κρατούσαν πια. Οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν προδοτικά, μέχρι που ένα λευκό πέπλο έσβησε τον κόσμο γύρω του και σωριάστηκε αναίσθητος στο κρύο δάπεδο.

Κρυμμένο Κεφάλαιο

II

Για κάποιο περίεργο λόγο, δεν μπορώ να θυμηθώ πότε ακριβώς κατάφερα να χειρίζομαι την άρπα ικανοποιητικά, μέσα στη μικρή σοφίτα μου με τις τζαμαρίες και την επικλινή στέγη. Μόνη μου συντροφιά είναι το φως των κεριών, έτσι όπως οι φλόγες κυμματίζουν παιχνιδιάρικα ή μένουν τελείως ακίνητες, σαν παγωμένες. Πότε-πότε, σηκώνοντας τα μάτια, βλέπω αναλαμπές να αστράφτουν πίσω από τα θολά τζάμια που τρίζουν σε κάποιο υπόκωφο ήχο, σαν από μακρινές θύελλες. Συχνά είναι σα ν' ακούω ξανά εκείνες τις απόκοσμες καταιγίδες, τρέμοντας από το δέος αλλά και τη λαχτάρα να αντικρίσω ξανά εκείνες τις λευκόχρυσες λάμπες, που σέρνονται πίσω από τις αστραπές.

Οι αρχικές υποψίες μου άρχισαν να επιβεβαιώνονται πολύ πρόσφατα, καθώς συνειδητοποίησα ότι η μουσική της άρπας είναι μια δίοδος σε άλλα μονοπάτια του χωροχρόνου, από τότε ακόμη που στη γη περιδιάβαιναν άλλες φυλές, πιο ισχυρές αλλά και πιο ευγενικές από αυτή των ανθρώπων, όντα που είχαν τη δυνατότητα να πισωγυρίζουν το χρόνο και να στρεβλώνουν το χώρο πέρα από τις γνωστές μορφές της ύλης. Αυτές τις μελωδίες τις είχα ονειρευτεί αμέτρητες νύχτες στο παρελθόν, στροφές ολόκληρες που ξεχειλίζουν από μια βίαιη γοητεία, πλεγμένες από πανάρχαιους βάρδους, ποιητές των διπλοκλειδωμένων αληθειών του σύμπαντος. Το όνειρό αυτό επαναλαμβανόταν τόσο συχνά, ώστε μου ήταν αδύνατο να μην ψάξω για την επαλήθευσή του. Αμέτρητες φορές είχα ονειρευτεί τις λίμνες στην καταχνιά, τα σκιερά βουνά, το παλιό αρχοντικό, την άρπα στο υπόγειο, τις εξώκοσμες μελωδίες της που μέσα τους κρύβουν το αποτρόπαιο μήνυμα του Θόρνιρ του Αρχαίου...

Όσο παίζω, τόσο η μουσική ξυπνά κοιμισμένες γνώσεις και αναμνήσεις μέσα μου. Κάθε φορά μια καινούργια γωνιά αποκαλύπτεται, πιο βαθιά, πιο συνταρακτική. Οι εξωγήινες φυλές που πάτησαν στη γη πριν από τον άνθρωπο, γνώριζαν τα μυστήρια της ζωής κι έσπειραν τη γη, όπως και άλλους, απειράριθμους πλανήτες. Ύστερα από σειρά γενετικών πειραμάτων σε διάφορα είδη, έσπειραν στη γη τον άνθρωπο, μαζί με μια πλειάδα νέων ζώων, που κατασκευάστηκαν για τη δική του εξυπηρέτηση.

Οι τελευταίες ριπές του ανέμου έσβηναν έξω από το φεγγίτη, καθώς χτυπούσα την τελευταία στροφή εκείνης της μουσικής γητείας. Για πρώτη φορά, ένιωθα πως κάτι ανταποκρινόταν διστακτικά στο κάλεσμά μου, καθώς η άρπα γεννούσε σαγηνευτικά εξαίσιους ήχους που μυστικά με προσκαλούσαν να συνεχίσω τους πειραματισμούς μου, χωρίς καν να υποψιάζομαι τι παραμόνευε εκεί έξω...

Εκείνη την αυγή της 14ης του Ιούνη άνοιξα τη δίοδο σ' έναν αεικίνητο τυφώνα συνταρακτικών οραμάτων. Πριν οι πρώτες ηλιαχτίδες εισβάλλουν στη σοφίτα μέσα από τις τζαμαρίες, κάτι στροβιλίστηκε στην ατμόσφαιρα ανάμεσα στα παλιά ξύλινα έπιπλα: μια παρουσία ανεπαίσθητη, διακριτικά γοητευτική μα και ανελέητη. Μια παράδοξη αίσθηση συντροφικότητας με ακολουθεί αδιάλειπτα από τότε.

Εξακολουθώ να κινούμαι σ' έναν αλλόκοτα ελκυστικό εφιάλητη που αργά, σταθερά, αμετάκλητα, αλλοιώνει τις μορφές, το χρόνο, τη συνείδηση. Περνούν οι μέρες κι εγώ εξακολουθώ να ζω σιωπηλός και απαρατήρητος, νεκρός για τον υπόλοιπο κόσμο. Ακόμη και τα ζώα του δάσους έχουν αρχίσει να με αποφεύγουν επειδή αυτά μπορούν και βλέπουν, βλέπουν τη σκαιώδη παρουσία που έχει προσκολληθεί σε μένα και με συνοδεύει παντού σαν πανίσχυρος άγγελος ή σαν πανούργος δαίμονας...

Κεφάλαιο Πέντε

Η 14χρονη Ρούμπυ -κανείς δεν την φώναζε πια με το αληθινό της όνομα- σίγουρα δεν ήταν από τους τυχερούς της ζωής. Ωστόσο, ορισμένες φορές κατάφερνε να αισθάνεται υπερήφανη εφόσον με τη δουλειά της ήταν σε θέση να προσφέρει μια μάλλον υποφερτή ζωή στο εαυτό της, στους γονείς της και στα επτά μικρότερα αδέρφια της. Σε μια δαιδαλώδη, τερατόμορφη πόλη όπως η Καλκούτα των έντεκα εκατομμυρίων ψυχών, έστω η προσωρινή επιβίωση θεωρούνταν θαύμα.

Σχεδόν όλα τα μέλη της οικογένειας εργάζονταν σε εργοστάσιο επεξεργασίας κάναβης, μα η Ρούμπυ κέρδιζε περισσότερα απ' όλους τους άλλους μαζί από τότε που μόνη της είχε πάρει την απόφαση να βγει στο επάγγελμα. Οι γονείς της δεν θα την έσπρωχναν ποτέ στον δρόμο αυτό, γνωρίζοντας όμως πως δεν υπήρχε άλλη λύση, καμώνονταν ότι δεν ήξεραν πού έβρισκε τα χρήματα η μεγάλη τους κόρη.

Μόλις είχε χαράξει η αυγή και η Ρούμπυ ένιωθε μια σπάνια ευφορία καθώς διέσχιζε την γέφυρα της Χάουρα με προορισμό το σπίτι της, ύστερα από μία όχι ιδιαίτερα κοπιαστική αλλά αρκετά κερδοφόρα νύχτα δουλειάς. Εκτός από την καθημερινή πολύτιμη τροφή, με την εργασία της κατάφερνε να εξασφαλίζει και στέγη στην οικογένειά της, πράγμα που την έκανε να νιώθει προνομιούχα, τουλάχιστον σε σύγκριση με όλους εκείνους του άστεγους που σάπιζαν κάτω από θλιβερές κουβέρτες στα γεμάτα αποφάγια πεζοδρόμια της γέφυρας.

Η οικογένεια της Ρούμπυ ζούσε σ' ένα από τα πλίνθινα χαμόσπιτα που ασφυκτιούν κάτω από τη γέφυρα της Χάουρα, ήλπιζαν όμως να μετακομίσουν σύντομα σ' ένα

δωμάτιο σε κάποιο άλλο μπάστι (σύνολο 8-10 καλυβιών) κοντά στο υδραγωγείο, το οποίο θα διέθετε νερό όχι πολύ μολυσμένο. Το νερό που έρεε κάτω από τη γέφυρα της Χάουρα ήταν βρώμικο και γεμάτο ακαθαρσίες και η κατάσταση χειροτέρευε διαρκώς παρά τις υποσχέσεις των ιθυνόντων.

Η Ρούμπυ είχε προχωρήσει ήδη μέχρι τη μέση της γέφυρας όταν παρατήρησε μια ανδρική μορφή με εντυπωσιακή, στιβαρή κορμοστασιά, που στηριζόταν σε μία ψηλή πέτρινη κολώνα. Ο ξένος ήταν τυλιγμένος μ' ένα μακρύ, καφετί ρούχο. Μια φαρδιά κουκούλα σκέπαζε και σκίαζε το κεφάλι του. Η Ρούμπυ ένιωσε το διαπεραστικό βλέμμα του να την καθηλώνει μα τον προσπέρασε δήθεν αδιάφορα, χωρίς να τον κοιτάξει. Είχε μάθει πια να αντιμετωπίζει την επιθετική νοοτροπία των υποψήφιων πελατών της, που οι διαθέσεις τους δεν ήταν πάντα ξεκάθαρες. Βάλθηκε να απομακρυνθεί με βιαστικά βήματα, όμως το δυνατό χέρι του αγνώστου την σταμάτησε, ακουμπώντας αποφασιστικά στον ώμο της.

«Γιατί φοβάσαι;»

Η φωνή του ακούστηκε στην ινδική γλώσσα με τέλεια προφορά, αν και από τα χαρακτηριστικά του, που τώρα διαγράφονταν αρμονικά μέσα στο σκοτάδι της κουκούλας, ο άνθρωπος εκείνος δεν φαινόταν ασιάτης.

«Δεν... δεν φοβάμαι!» τραύλισε η Ρούμπυ αδύναμα.

Ο ξένος χαμογέλασε και τα κατάλευκα δόντια του άστραψαν στο ροδαλό φως της αυγής. *Αυτός ο άνθρωπος φαίνεται δυνατός, υγιής... τι να γυρεύει εδώ;* αναρωτήθηκε η Ρούμπυ ανήσυχη.

«Το ξέρεις ότι αυτό που κάνεις είναι αμαρτία; Ο Θεός τιμωρεί όσους διαλέγουν τον εύκολο δρόμο!» είπε τότε ο άγνωστος, μάλλον ειρωνικά.

Η Ρούμπυ παραξενεύτηκε. Ένωσε το λαιμό της ξερό, ενώ μια απροσδιόριστη ατονία βάραινε όλο της το σώμα, καταπνίγοντας την αρχική της σκέψη, να το σκάσει τρέχοντας.

«Με περιμένουν» κατάφερε μόνο να ψελλίσει ξέπνοα.

Βρέθηκε να περπατά πλάι στον άγνωστο κατά μήκος της γέφυρας, ανίκανη να αντισταθεί στην μαγνητισμό του. Έδειχνε ισχυρός, ίσως επικίνδυνος, ανεξιχνίαστος, και τα πράσινα μάτια του υπνώτιζαν σαν της κόμπρας. Και δεν ήταν πελάτης.

«Λαγνεία» εξήγησε εκείνος, στον ίδιο αυστηρό τόνο.

«Μεγάλη αμαρτία, που δεν δικαιολογείται με τίποτα».

«Η οικογένειά μου είναι πολύ φτωχή», δήλωσε φοβισμένα η Ρούμπυ.

«Ο Θεός δοκιμάζει τους ανθρώπους και κρίνει την αντοχή τους στους πειρασμούς» αποκρίθηκε αυστηρά ο ξένος. «Είναι, όμως, πολύ αργά πια για σένα και για όλους. Η εποχή της Κάλι έφτασε στο τέλος της και ο Κάλκι, το άσπρο άλογο, θα εμφανιστεί και θα φέρει την τάξη στον κόσμο...»

Η νεαρή Ινδή ανατρίχιασε, καθώς θυμήθηκε για μια στιγμή αυτά που της έλεγαν κάποτε οι γονείς της σχετικά με το νέο ερχομό του Βισνού. Έπειτα συνειδητοποίησε ότι έτρεμε από το κρύο.

«Ψύχρα έπιασε ξαφνικά... Μουσώνες! Πρέπει να πηγαίνω!» του πέταξε με ψεύτικη ευγένεια κι ετοιμάστηκε να τρέξει, ενώ ο άνεμος φυσούσε και ανακάτευε τα μαύρα μαλλιά της. Η σιδερένια λαβή του στο λεπτό μπράτσο της την εμπόδισε. «Θα έλθουν και χειρότερα!» τον άκουσε να λέει, με μια διφορούμενη απειλή στη φωνή του.

Η Ρούμπυ απέφυγε να τον αντικρίσει αμέσως· έπειτα γύρισε αργά το κεφάλι και η ματιά της ακολούθησε το χέρι του, που την παρακινούσε να κοιτάξει κάτι προς τη μεριά

της θάλασσας. Η μικρή δεν πίστευε στα μάτια της, ούτε και οι λιγοστοί εργάτες που διέσχιζαν τώρα την γέφυρα. Είχε παρουσιαστεί ξαφνικά, σαν ταξιδιώτης από έναν άλλο κόσμο: ένας τυφώνας σε πλήρη εξέλιξη, στο βάθος του κόλπου της Βεγγάλης, μακριά ακόμη στο ωκεανό, που πλησίαζε όμως με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο στροβιλιζόμενος κορμός διακρινόταν καθαρά, κατεβαίνοντας από ένα γιγάντιο μαύρο σύννεφο που κάλυπτε τώρα ένα μεγάλο μέρος του ορίζοντα.

«Μα τι... τι είναι αυτό»; ψέλλισε σαστισμένη η Ρούμπυ.

Χωρίς να περιμένει στ' αλήθεια απάντηση, ελευθέρωσε το χέρι της με μία απότομη κίνηση κι άρχισε να τρέχει σαν τρελή κατά μήκος της γέφυρας.

«Αυτό είναι το τέλος!»

Η φωνή του αγνώστου αντήχησε στεντόρια, παντού ολόγυρα, σαν από κρυμμένα μεγάφωνα.

Στρέφοντας πίσω για μια στιγμή, η Ρούμπυ διαπίστωσε με κατάπληκτη ότι ο ξένος είχε γίνει άφαντος. Όμως, ο κίνδυνος εξακολουθούσε να πλανιέται ακόμη στον αέρα, πανίσχυρος, χειροπιαστός, ενώ ο άνεμος φυσούσε δαιμονισμένα. Ανήσυχες φωνές πλημμύριζαν τον αέρα, ενώ κάποιοι πετάγονταν έξω από τις καλύβες παραξενεμένοι. Την επόμενη στιγμή η γέφυρα σείστηκε βίαια και τα χαμόσπιτα από κάτω διαλύθηκαν με μιας, σαν χάρτινα. Η Ρούμπυ σκέπασε με απόγνωση το πρόσωπο με τα χέρια της· αμέσως μετά παρασύρθηκε από ένα σαρωτικό κύμα θερμού αέρα και αφανίστηκε μέσα του.

Ένα συνονθύλευμα από ακανόνιστους μεταλλικούς ήχους, σαν την κλαγγή από χιλιάδες πανοπλίες, ακολούθησε το θερμικό κύμα. Προάγγελος θανάτου ήταν η μαζική παραίσθηση μιας ατέλειωτης ορδής από σιδερόφρακτους μα αέρινους πολεμιστές, οι οποίοι επέλαυναν πάνω σε αλλό-

κοτα, φασματικά άτια καλυμμένα με λευκές οστέινες πλάκες. Το πέρασμά τους ήταν ένα κολασμένο πύρινο σύννεφο που κατέκαιε ό,τι μπορούσε να καεί, αφήνοντας στροβίλους στάχτης πάνω στην απέραντη, μαυρισμένη έρημο.

Το επόμενο κιόλας πρωί, όλες ανεξαιρέτως οι εφημερίδες της 12ης Ιουλίου είχαν ως πρώτο θέμα την ανεξήγητη καταστροφή που είχε μόλις πλήξει τα ανατολικά παράλια της Ινδίας, από τη Σρι Λάνκα ως την Καλκούτα -και ο Άντον Μπάρενς είχε κιόλας φροντίσει να προμηθευτεί ένα αντίτυπο από τις σπουδαιότερες. Καμιά εικοσαριά εφημερίδες ήταν απλωμένες πάνω στο γραφείο του και ο επιστήμονας δεν χόρταινε να διαβάζει τα κύρια άρθρα ξανά και ξανά, γεμάτος ικανοποίηση. Σε ορισμένα πλαϊνά άρθρα, με μικρότερα γράμματα, υπήρχαν τίτλοι όπως: *Πόσο ευθύνεται η ανεξήγητη έκρηξη του πυρηνικού υποβρυχίου Κούλιτζ για την ινδική τραγωδία;* Στις εσωτερικές σελίδες των εφημερίδων, πολλοί ειδήμονες πρότειναν διάφορες αντικρουόμενες ή ελλιπείς ερμηνείες για το φαινόμενο που είχε ερημώσει τις ινδικές ακτές, καθώς και τα νησιά Άνταμαν, Νίκομπαρ και Σρι Λάνκα, θερίζοντας εκατομμύρια ζωές μέσα σε λίγα λεπτά. Τελικά, επικρατούσε η γνώμη ότι η καταστροφή οφειλόταν στη έκρηξη του Κούλιτζ, παρόλο που δεν παρατηρήθηκε αξιοσημείωτη αύξηση ραδιενέργειας στην ατμόσφαιρα. Άλλωστε, το τεράστιο παλιρροϊκό κύμα που δημιουργήθηκε αμέσως μετά, ξέπλυνε για τα καλά την ρημαγμένη γη.

Στις πίσω σελίδες των εφημερίδων υπήρχαν άρθρα που είτε αναβίωναν το παλαιομοδίτικο, σχεδόν ξεχασμένο αίτημα για την κατάργηση της πυρηνικής ενέργειας, είτε παρουσίαζαν τα γεγονότα σαν προμήνυμα της Δεύτερης

Παρουσίας του Κυρίου, γεμάτα θρησκευτικό οίστρο.

Ούτε ο ίδιος ο Άντον Μπάρενς δεν θα ήταν σε θέση να πει πόσες ώρες είχε μείνει κλεισμένος εκείνο το πρωί στο γραφείο του, στον δεύτερο όροφο της ιδιόκτητης βίλας “Μαριάννα” στην Βοστώνη, με θέα στο εντυπωσιακό Δημαρχείο της πόλης, διαβάζοντας τη μία εφημερίδα πίσω από την άλλη. Είχε κάθε λόγο να αισθάνεται απόλυτα ικανοποιημένος από τις ειδήσεις, που αποδείκνυαν την τέλεια οργάνωση της “Νέας Πολιτείας”, μέρος της οποίας ήταν και η έγκαιρη κάλυψη των γεγονότων από τον τύπο.

Πλησιάζε πια μεσημέρι και ο Άντον Μπάρενς, παρόλο που το περίμενε όλο το πρωί, ξαφνιασθηκε από το βραχνό σήμα της κλήσης, έτσι όπως αντήχησε επιτακτικό από τον απόρρητο ηχοαναμεταδότη, που ήταν κρυμμένος μέσα σε μια μικρή κινέζικη μπιζουτιέρα πάνω στο γραφείο του. Κανένας κοινός θνητός δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι αυτό το μικρό κομψοτέχνημα ήταν στην πραγματικότητα ένα μυστικό τηλέφωνο, προορισμένο για πολύ συγκεκριμένες τηλεφωνικές συνδυαλέξεις.

Αν δεν αποτελούσε απόρρητο μυστικό, ο Άντον θα το είχε καύχημα ότι ήταν ένα από τα ελάχιστα πρόσωπα στον πλανήτη που είχε τη δυνατότητα να επικοινωνεί απευθείας με το Ανώτατο Συμβούλιο Υπερκυβέρνησης. Ήταν μία ομάδα από τριάντα προσωπικότητες διαφόρων εθνικοτήτων, όλοι τους με πολυσχιδή μόρφωση, αρχαία ευγενική καταγωγή και τεράστια οικονομική δύναμη. Ελάχιστοι άνθρωποι στη γη γνώριζαν έστω την ύπαρξή της αλλά η Υπερκυβέρνηση καθόριζε εδώ και δεκαετίες τις τύχες του κόσμου με τρόπο αόρατο, παρασκηνιακό, σκαιώδη, ενώ ρύθμιζε στην παραμικρή λεπτομέρεια το σχέδιο “Νέα Πολιτεία”. Όποτε κρινόταν σκόπιμο, δηλαδή μία ή δυο φορές το χρόνο,

οι Σύμβουλοι συγκεντρώνονταν σε μία μυστική βάση στην Ανταρκτική. Αυτή η ιδιότητά τους, όπως και η επικοινωνία τους, ήταν άγνωστες ακόμη και στις οικογένειές τους.

Ο Άντον Μπάρενς άνοιξε το κουτί, πίεσε έξι από τα μικροσκοπικά διακοσμητικά καθρεφτάκια, και μια ήρεμη μα ανέκφραστη φωνή ξεχύθηκε στο χώρο:

«Μιλά ο Σύμβουλος Νίκολσον. Καταρχήν, θα ήθελα να σε συγχαρώ εκ μέρους της Υπερκυβέρνησης για την επιτυχία του Υπερανθρώπου».

«Ευχαριστώ».

«Το δημιούργημά σου τα κατάφερε περίφημα στην πρώτη του αποστολή! Εσύ, όμως, δεν φαίνεσαι τόσο ευχαριστημένος», αναρωτήθηκε ο Σύμβουλος Νίκολσον.

«Είμαι».

«Ωστόσο, ακούγεσαι προβληματισμένος... Για να είμαστε ειλικρινείς, ούτε εμείς δεν φανταζόμασταν μια τόσο ακραία εξέλιξη. Ακόμη, γνωρίζουμε ελάχιστες, ή μάλλον καθόλου λεπτομέρειες για την φύση του “θαύματος”. Μπορείς να μας εξηγήσεις τι ακριβώς συνέβη;»

«Ο Υπεράνθρωπος είναι προικισμένος με υπερφυσικές πνευματικές ικανότητες, πιθανόν μεγαλύτερες απ’ όσο νόμιζα» κατέληξε σκεφτικός ο Άντον.

«Αυτό σημαίνει ότι ίσως μπορεί ν’ αψηφά την θέλησή σου; Μας είχες διαβεβαιώσει ότι δεν θα υπήρχε τέτοια περίπτωση».

«Σας διαβεβαιώνω και πάλι. Αυτό αποκλείεται».

«Υπάρχουν κι επιζώντες από το ολοκαύτωμα, όπως το είχαμε προσχεδιάσει. Μερικές εκατοντάδες μόλις, που ανήκουν στα Εκλεγμένα Μέλη της Νέας Πολιτείας. Όλοι έχουν χάσει την μνήμη τους, όπως ακριβώς έπρεπε, και θα συνεχίσουν την ζωή τους με νέες ταυτότητες αφού συνέλθουν. Ορισμένοι, ωστόσο, μιλούν σε παραλήρημα για έναν

γιγάντιο ανεμοστρόβιλο, καθώς και για μια επιδρομή φασματικών τεράτων με πανοπλίες μέσα σ' έναν φοβερό τυφώνα. Ακόμη, σε ορισμένα σημεία της καμένης γης βρέθηκαν ίχνη προϊστορικής φτέρης, είδος που έχει εκλείψει εδώ και εβδομήντα εκατομμύρια χρόνια. Καλό είναι να ερευνήσεις αυτά τα στοιχεία».

«Θα το φροντίσω. Το συντομότερο».

«Η αφοσίωσή σου είναι αφοπλιστική, Σύμβουλε Μπάρενς. Θα περιμένουμε ανυπόμονα την αναφορά σου. Το συντομότερο. Καλημέρα».

Ακούστηκε ο χαρακτηριστικός ήχος που σήμαινε το τέλος της συνδιάλεξης και ο Άντον Μπάρενς έκλεισε το κουτί αργά, πνιγμένος σε νέους συλλογισμούς: Πράγματι, ο Υπεράνθρωπος όφειλε πολλές εξηγήσεις την Υπερκυβέρνηση και αυτές τις εξηγήσεις έπρεπε να τις πάρει αμέσως ο Άντον, για το καλό του ιδίου και όλων. Έσφιξε την γροθιά του πάνω στο γραφείο και σηκώθηκε μ' ένα νευρικό τίναγμα. Άρπαξε το σακάκι που κρεμόταν στην μπρούτζινη σκαλιστή κρεμάστρα πλάι στην πόρτα, κατέβηκε βιαστικά την εσωτερική σκάλα μέχρι το ισόγειο, διέσχισε ανυπόμονα το ευρύχωρο πολυτελές σαλόνι και τότε, λίγο πριν φθάσει μπροστά στην κεντρική είσοδο, μια βελούδινη γυναικεία φωνή τον σταμάτησε ξαφνιάζοντάς τον:

«Φεύγεις αγάπη μου;»

Κοντοστάθηκε και την κοίταξε για λίγες στιγμές. Η παρουσία της και μόνο αρκούσε για να τον ηρεμήσει από κάθε ένταση. Είχε μια νέα, όμορφη και αφοσιωμένη σύζυγο. Ακόμη και σ' αυτόν το τομέα είχε σταθεί τυχερός ο Άντον Μπάρενς.

«Δεν θ' αργήσω Μαριάννα!» της απάντησε φεύγοντας, βροντώντας με ορμή την βαριά, ξύλινη πόρτα πίσω του.

Κεφάλαιο Έξι

Η Τζώρτζια και ο Στήβεν Μάντσεστερ ήταν γνωστοί στην περιοχή σαν ένα νιόπαντρο ζευγάρι που είχε μετακομίσει πρόσφατα από την Λα Παζ της Καλιφόρνια στο αριστοκρατικό Μέλροουζ. Είχαν αγοράσει την παλιά βίλα των Κάρσον, που ήταν καλά κρυμμένη μέσα σε πυκνές φυλλωσιές και πανύψηλα, αιωνόβια δένδρα. Η βίλα των Κάρσον είχε κατασκευαστεί και πρωτοκατοικηθεί στα μέσα της δεκαετίας του 1950 από τον Ντένις και την Μάρσια Κάρσον, ένα πάμπλουτο μα άτεκνο ζευγάρι μεσόκοπων. Προκειμένου να εξωραΐσουν το προ πολλού εγκαταλειμένο κτίριο, οι Μάντσεστερ δεν είχαν λυπηθεί τα έξοδα: Ολόκληρη η έπαυλη αναστηλώθηκε και βάφτηκε, ενώ ο απέραντος κήπος αναζωογονήθηκε με ειδική φροντίδα.

Το οίκημα ήταν επιβλητικό κι αριστοκρατικό, σε αρχιτεκτονικό στυλ Αντρέα Παλλάντιο, χτισμένο με απόλυτη συμμετρία στην κατασκευή, έτσι ώστε χαράζοντας έναν νοητό σταυρό με το κέντρο του στο κέντρο της κάτοψης, αυτή θα χωριζόταν σε τέσσερα όμοια μέρη. Μια σειρά από μαρμάρινα κιονόκρανα και ανάγλυφα αετώματα πλαισίωναν τις τέσσερις στιβαρές ξύλινες πόρτες. Οι γωνίες του πρώτου ορόφου ήταν διαμορφωμένες σε ευρύχωρα μπαλκόνια με παρτέρια γεμάτα πολύχρωμα λουλούδια. Ωστόσο, οι περαστικοί στερούνταν τη χαρά να απολαύσουν την ομορφιά της βίλας, η οποία κάθε άλλο παρά αναδεικνυόταν χαμένη στο μέσο ενός σκοτεινού άλσους από κυπαρίσσια. Ένας πυκνό στρώμα κισσού κάλυπτε ολότελα την ψηλή, αφιλόξενη μάντρα.

Το ζεύγος Μάντσεστερ δεν είχαν ενδιαφερθεί να αλλάξουν την αρχική διαρρύθμιση του υποστατικού, αγνοώντας επιδεικτικά την μάλλον μακάβρια ιστορία: Στις

αρχές της δεκαετίας του 1960, η κυρία Κάρσον αρρώστησε βαριά και μετά από μία σύντομη, αποτυχημένη θεραπεία, έφυγε από τη ζωή. Οι φήμες έλεγαν ότι η γυναίκα είχε θαφτεί εκεί, σε κάποιο σημείο του κήπου, και ότι μετά το θάνατό της ο Ντένις Κάρσον είχε φροντίσει να υψωθούν πανύψηλα κυπαρίσσια γύρω από το σπίτι, ένα θλιβερό άλσος που απωθούσε τα αδιάκριτα βλέμματα. Η ψηλή μάντρα με τον αναρριχητικό κισσό συμπλήρωνε την μελαγχολικό σκηνικό. Ήταν φυσικό, λοιπόν, να προκαλέσει την έκπληξη όλων το ότι μετά από τόσες δεκαετίες είχε βρεθεί αγοραστής που θεωρούσε κατοικία εκείνον τον πολυτελή τάφο.

Εκεί περνούσαν ήρεμα τη ζωή τους οι Μάντσεστερ, μάλλον διασκεδάζοντας την απομόνωσή τους. Σύμφωνα με τις φλύαρες γλώσσες, η σχέση τους, παρόλο που φαινόταν αρμονική, μάλλον δεν ήταν η σχέση ενός συνηθισμένου νιόπαντρου ζευγαριού: Εκείνη, η Τζώρτζια Μάντσεστερ, ήταν μια πρωτοποριακή ψυχολόγος, 45 χρονών περίπου, σοβαρή κι αρκετά εμφανίσιμη. Εκείνος έδειχνε αρκετά νεώτερος της και, όπως είχε διαδοθεί, ήταν ασύγκριτα όμορφος, σαν ηθοποιός: ελάχιστες φορές είχε θεαθεί να περιποιείται τον πυκνόφυλλο φράκτη, αλλά ποτέ, μα ποτέ, δεν τον είχαν δει να κυκλοφορεί έξω. Υπήρχαν κι άλλες, λιγότερο ρομαντικές φήμες, που έλεγαν ότι εκείνη τον συντηρούσε...

Σίγουρα, όμως, κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να υποψιαστεί την πραγματική ταυτότητα του ανθρώπου εκείνου, που ήταν γνωστός σαν Στήβεν Μάντσεστερ, και που μόνο ο Άντον Μπάρενς αποκαλούσε Υπεράνθρωπο. Όσο για την Τζώρτζια, ήταν πράγματι ψυχολόγος και ψυχίατρος αλλά σίγουρα όχι σύζυγος του Στήβεν: Κοιμόταν σε δική της κάμαρα και το καθήκον της ήταν να κρατά

συντροφιά στον Στήβεν, παρακολουθώντας έτσι τις κινήσεις του -αλλά και τη συνολική ψυχοφυσική εξέλιξή του, με προχωρημένες μεθόδους βιοανάδρασης. Γι' αυτό το λόγο, ένα μεγάλο μέρος του ισογείου είχε διαμορφωθεί σε εργαστήριο.

Μέχρι τώρα η Τζώρτζια Μάντσεστερ είχε μείνει απόλυτα ικανοποιημένη από τα αποτελέσματα των πειραμάτων: Η ικανότητα του Υπερανθρώπου να ελέγχει με τη θέληση του τις κινούμενες παραστάσεις της τρισδιάστατης ολογραφικής οθόνης ήταν αξιοθαύμαστη. Κάτι τέτοιο μπορούσε επίσης να εννοηθεί ως δυναμική αλλοίωση μιας συγκεκριμένης πραγματικότητας.

Παρόλο, λοιπόν, που ίσως δεν θα έπρεπε, ο Άντον Μπάρενς ενοχλήθηκε ιδιαίτερα όταν ορμώντας απροειδοποίητα μέσα στο δωμάτιο του Στήβεν, αντίκρισε το νέο άνδρα βυθισμένο σε μία πολυθρόνα, με το ένα πόδι ανεβασμένο ανέμελα πάνω στο βραχίονα. Με σχεδόν εφηβική επιπολαιότητα, ο νέος άνδρας παρακολουθούσε από την τηλεόραση την ανταπόκριση σχετικά με τις ερημωμένες ινδικές εκτάσεις, έτσι όπως απλώνονταν μαυρισμένες και στείρες μπροστά στην τηλεκατευθυνόμενη κάμερα. Για μια στιγμή ο Μπάρενς κοντοστάθηκε, σφίγγοντας το χέρι πάνω στο σκαλιστό πόμολο, παρατηρώντας με απορία το δημιουργημά του: Ο Στήβεν φορούσε μία εφαρμοστή σκουροκόκκινη μπλούζα και στενό παντελόνι τζην, κι έτσι όπως καθόταν μπροστά στην τηλεοπτική συσκευή γεμάτος άνεση και ξεγνοιασιά, έμοιαζε σαν έφηβος.

«Χαίρομαι που ήλθες Άντον, αν και κατά τη γνώμη μου άργησες λίγο. Πρέπει να παραδεχτείς ότι έκανα πολύ καλή δουλειά!» είπε τότε ο Στήβεν, χωρίς να πάρει τα μάτια του από την τηλεόραση.

«Όσο γι' αυτό, δεν μπορώ να παραπονεθώ. Ήσουν πολύ αποτελεσματικός!» απάντησε ο επιστήμονας αινιγματικά.

«Τι σε προβληματίζει λοιπόν; Μην μου πεις “τίποτα!”»

Ο Άντον Μπάρενς πλησίασε αποφασιστικά κι έκλεισε την τηλεόραση με μια ανυπόμονη κίνηση. Ο Στήβεν θεώρησε σκόπιμο να βολευτεί ευπρεπώς στην πολυθρόνα.

«Μίλησα με το Συμβούλιο κι έχουν ορισμένες επιφυλάξεις, δικαιολογημένα κατά τη γνώμη μου: Οφείλεις μερικές εξηγήσεις. Τι συνέβη στ' αλήθεια; Ήταν αναγκαίο να καταφύγεις σε τέτοια καταστροφή;»

«Το έδαφος σύντομα θα ξαναβρεί την γονιμότητά του και με το παραπάνω, Άντον. Δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείτε γι' αυτό».

«Οι επιζώντες παραληρούν για κάποιον παράξενο ανεμοστρόβιλο, καθώς και για μια επιδρομή φαντασμάτων που το πέρασμά τους κατέκαιε τα πάντα...»

Ο Στήβεν γέλασε.

«Επιδρομή φαντασμάτων; Αυτό σε προβληματίζει, λοιπόν; Πρόκειται, απλά, για μαζική παραίσθηση! Συγκεντρώσου Άντον! Θα έπρεπε να απορείς που δεν φαντάστηκαν κάτι ακόμη πιο περίεργο. Τέτοια ψυχικά φαινόμενα δημιουργούνται συχνά κάτω από συνθήκες μαζικής καταστροφής».

Χωρίς να απαντήσει, ο επιστήμονας άρχισε να βηματίζει νευρικά πάνω-κάτω. Ο Στήβεν σηκώθηκε, προχώρησε ως την τζαμόπορτα και παραμέρισε τις κουρτίνες, αφήνοντας να μπει περισσότερο φως στην κάμαρα. Η ανεμελιά που απέπνεε παραήταν ενοχλητική στον Μπάρενς.

«Θα προτιμούσα να είχες αποφύγει όλες αυτές τις υπερβολές, ίσως με κάποιο άλλο τρόπο δράσης...» συμπλήρωσε διστακτικά. «Ακόμη, βρέθηκαν δείγματα προϊστορικών φυτών στον τόπο της καταστροφής. Είδη που έχουν εκλείψει εδώ και 70 εκατομμύρια χρόνια. Χάσμα στο χρόνο,

υποθέτουν οι ειδικοί».

«Έχουν δίκιο. Δεν είναι τίποτα το αφύσικο. Κάτι ανάλογο είχε παρατηρηθεί και μετά την πτώση της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα. Όταν η ύλη “ζορίζεται”, φαινόμενα του είδους παύουν να είναι απίθανα. Το γνωρίζεις αυτό, πιστεύω».

«Υπάρχει και το αίνιγμα της εξαφάνισης του πυρηνικού υποβρυχίου Κούλιτζ. Επικρατεί η άποψη ότι η καταστροφή οφείλεται σε έκρηξη του πυρηνικού φορτίου, αν και δεν ανιχνεύτηκαν σπουδαία αύξηση ραδιενέργειας στην περιοχή. Αυτό το δίλημμα δεν ήταν αναγκαίο. Το μόνο που θα μας έλειπε τώρα, είναι να ξαναρχίσουν αντιδραστικές διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο ενάντια στα πυρηνικά προγράμματα...»

«Σταμάτα να κάνεις σαν νευρόσπαστο Άντον!» τον διέκοψε ο άλλος ανυπόμονα. «Η καταστροφή του υποβρυχίου, που εκείνη την ώρα έτυχε να περνάει από την περιοχή, ήταν αναγκαία για να μπορεί έτσι να δοθεί μια ασαφής έστω εξήγηση για όσα συνέβησαν. Στην αρχή τουλάχιστον, η “οργή του Θεού” πρέπει να φαίνεται σαν μια σειρά σοβαρών ατυχημάτων, ή σαν μία επανάσταση των στοιχείων της φύσης. Δεν θα ήταν σωστό να τραβήξουμε την προσοχή τόσο σύντομα, σύμφωνα πάντα με τις οδηγίες της Υπερκυβέρνησης! Και όλη αυτή η ανάκριση αρχίζει να με κουράζει!»

Ο Άντον Μπάρενς έριξε μία καχύποπτη ματιά στο συνομιλητή του. Οι εξηγήσεις του Υπερανθρώπου δεν τον ικανοποιούσαν πραγματικά, προτίμησε όμως να μην συνεχίσει στον ίδιο επιθετικό τόνο. «Η κοινή γνώμη είναι που με προβληματίζει περισσότερο», δήλωσε απολογητικά. «Προς το παρόν δέχονται τα γεγονότα με στωικότητα, όταν όμως το κακό αρχίζει να ξεφεύγει από τις τριτοκοσμικές περιοχές,

ίσως ξεσπάσουν αντιδράσεις απρόβλεπτες...».

«Κοινή γνώμη; Τώρα σκέφτεσαι την κοινή γνώμη; Μην μου πεις ότι έχεις αρχίσει να μετανιώνεις Άντον; Μήπως τελικά με προορίζετε μονάχα για το ρόλο του κακού;»

Ο νέος άνδρας γέλασε παράξενα και συνέχισε στον ίδιο συγκαταβατικό τόνο: «Να είσαι σίγουρος Άντον, ότι τα ανθρώπινα όντα υποτάσσονται αυθόρμητα στη Δύναμη και γι' αυτό αποκλείεται κάθε σοβαρή αντίδραση. Και μην ξεχνάς, εσύ ήσουν που έδωσες σάρκα και οστά στο σχέδιο της Υπερκυβέρνησης: Ο πολιτισμός βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή και είναι καιρός πια να ξεχωρίσουν τα πρόβατα από τα ερίφια, σύμφωνα μάλιστα με τα δικά σου λόγια!».

«Μιλάς πολύ», αποκρίθηκε ο Μπάρενς φανερά ενοχλημένος, «ενώ γνωρίζεις πως μόνο αν συμμορφώνεσαι στη θέλησή μου δεν θα δημιουργούνται αμφιβολίες από καμία πλευρά. Έγινα αντιληπτός;»

«Ίσβιρντουρ»

«Ίσβιρντουρ;» παραξενεύτηκε ο Άντον. «Τι είναι αυτό;»

«Το όνομά μου» δήλωσε άχρωμα ο νέος άνδρας. «Σε κάποια διαδεδομένη συμπαντική γλώσσα σημαίνει “ξένος”. Στα γήινα ιδιώματα μπορεί να αποδοθεί με τις συλλαβές Ίσβιρντουρ».

«Πώς... πώς σου ήλθε;»

«Απλά, είναι το όνομά μου» κατέληξε ο άλλος υπερήφανα.

Ο Μπάρενς έμεινε σιωπηλός, σαστισμένος στη διαπίστωση ότι το δημιούργημά του δεν τον αντιμετώπιζε με τον αναμενόμενο σεβασμό. Κατά κάποιο τρόπο, συλλογίστηκε ο Άντον, είναι σα να μας λέει: Παίζω μαζί σας όσο μου κάνει κέφι, αλλά δεν εγγυώμαι τίποτα γι' αργότερα... Παραδόξως, όμως, αυτή η αλαζονία του “Ίσβιρντουρ” κατά βάθος ικανοποιούσε τον επιστήμονα.

Οι δύο άνδρες κατέβηκαν μαζί στο ισόγειο. Μόλις έφτασαν κοντά στην κεντρική είσοδο, στρέφοντας ο Άντον το βλέμμα του αυθόρμητα προς τα αριστερά, αντίκρισε ένα θέαμα που τον έκανε να παγώσει στη θέση του:

«Τι είναι αυτό;» έκανε εμβρόντητος.

«Ποιό;» έκανε ο Ίσβιρντουρ, τάχα απορημένος.

Ο Μπάρενς σήκωσε το χέρι και έτεινε το χέρι προς την πόρτα του εργαστηρίου. Στη δεξιά μεριά υπήρχε μια μεγάλη γλάστρα μ' ένα ξεραμένο φικό μέσα.

«Εννοείς το φυτό; Δυστυχώς, ξεράθηκε χθες».

«Μα δεν φαινόταν άρρωστο!»

«Μερικοί πιστεύουν ότι ο φίκος φέρνει κακοτυχία. Τέλος πάντων, δεν ήταν παρά ένα φυτό» είπε αδιάφορα ο Ίσβιρντουρ.

Ο Άντον πλησίασε, έτεινε μηχανικά το χέρι και άγγιξε ελαφρά τον μαυρισμένο κορμό. Ίχνη από ξεραμένα, εύθραυστα φύλλα πλαισίωναν το θλιβερό υπόλειμμα.

«Είναι καμένο!» απόρησε.

Η όψη του Υπερανθρώπου σοβάρεψε απότομα.

«Δεν ήθελα να σου το αποκαλύψω, μα δεν είναι κανένα σπουδαίο μυστικό, έτσι κι αλλιώς. Όπως ξέρεις, η Τζώρτζια καπνίζει πολύ...»

«Εννοείς ότι ο φίκος κάηκε από τσιγάρο που έπεσε αναμμένο;»

«Ακριβώς. Προτιμώ όμως να μην αναφέρεις τίποτα στη Τζώρτζια για το ασήμαντο αυτό θέμα. Δεν χρειάζεται να την ταράζουμε χωρίς λόγο. Άλλωστε», συμπλήρωσε σκεφτικά ο Υπεράνθρωπος, «το κακό μπορεί να διορθωθεί αμέσως. Απλά, το είχα αμελήσει!»

Μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Μπάρενς, ο Ίσβιρντουρ άπλωσε τα χέρια του προστατευτικά πάνω από το φυτό. Σχεδόν αμέσως, εκείνο άρχισε ν' αλλάζει, ελάχι-

στα στην αρχή, πιο έντονα μετά: Ο συρρικνωμένος, καβουρνιασμένος κορμός αναπτυσσόταν και ζωντάνευε με αφύσικη ταχύτητα, ενώ νέα, δυνατά φύλλα φούντωναν γρήγορα. Η διαδικασία ολοκληρώθηκε σε λίγα μόλις δευτερόλεπτα.

«Βλέπεις; Δεν ήταν τίποτα!» έκανε ο Υπεράνθρωπος με υποκριτική σεμνότητα, παρατηρώντας με πλάγιο βλέμμα το γεμάτο δέος βλέμμα του Άντον Μπάρενς.

Κεφάλαιο Επτά

Πριν δύο χρόνια η Μαριάννα Οικονόμου ήταν ένα από τα κορυφαία μοντέλα της Ευρώπης, μέχρι την ημέρα που έγινε γνωστός ο αισθηματικός δεσμός της με το διάσημο γενετικό επιστήμονα Άντον Μπάρενς.

Ακόμη παλαιότερα, όμως, όταν η Μαριάννα βρισκόταν ακόμη στην εφηβική ηλικία, οι προβλέψεις για το μέλλον της κάθε άλλο παρά αισιόδοξες ήταν. Τότε έμενε με τους γονείς και τη μεγαλύτερη αδελφή της στην πόλη της Ρόδου και ήταν πασίγνωστη για την έντονη ζωή που έκανε, έχοντας παρατήσει το λύκειο για να μπορεί να ακολουθεί την πολυμελή παρέα της σε μακρινές εκδρομές και ποικίλες διασκεδάσεις. Στους γονείς της, που ανησυχούσαν διαρκώς, έδινε πάντα την προκλητική δικαιολογία ότι προορισμός της ήταν “μια διαφορετική ζωή, γεμάτη συγκινήσεις, χρήμα και δόξα, μακριά από την πληκτική ζωή της μέσης Ελληνίδας”.

Μια μέρα, ύστερα από έναν ομηρικό καυγά με τον πατέρα της, η Μαριάννα μάζεψε τα πράγματά της κι έφυγε από τα σπίτι, αποφασισμένη να ταξιδέψει με ωτοστόπ στην Ευρώπη, αναζητώντας μια καλύτερη τύχη. Για αρκετό καιρό οι Οικονόμου δεν είχαν νέα της, παρά μόνο το φόβο μήπως πληροφορηθούν από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης την κατάληξη της κόρης τους στα ναρκωτικά, στην πορνεία, ή σε κάποιο περίεργο κύκλωμα του υποκόσμου.

Πράγματι, τα νέα ήλθαν περίπου έναν χρόνο αργότερα. Η πρωτότοκη κόρη έφερε στο σπίτι ένα ξένο περιοδικό μόδας, όπου με έκπληξη οι γονείς της αναγνώρισαν στο γυαλιστερό εξώφυλλο τη Μαριάννα, με ένα πρόσωπο αλλαγμένο, αγέρωχο, εκθαμβωτικά όμορφο. Από τότε άρχισε να δέχεται βροχή τις προτάσεις για φωτογραφίες από τα πιο διάσημα περιοδικά μόδας. Μόλις ένας

χρόνος ήταν αρκετός για ν' αναρριχηθεί η Μαριάννα στην κορυφή της επιτυχίας και του πλούτου, όπως το ονειρευόταν από μικρή.

Ύστερα απ' όλα αυτά, οι σχέσεις με τους δικούς της δεν άργησαν να αποκατασταθούν όταν, μάλιστα, μετά από συνολική απουσία τριών χρόνων, η Μαριάννα χρειάστηκε να επιστρέψει στη Ρόδο για μια ειδική φωτογράφιση στην Καλλιθέα. Έτσι ξεκίνησε και η μοιραία περιπέτεια της ζωής της, εφόσον έτσι της δόθηκε η ευκαιρία να τραβήξει την προσοχή του Άντον Μπάρενς, ο οποίος είχε επισκεφτεί την Ελλάδα για διακοπές εκείνη τη χρονιά και το συγκεκριμένο πρωινό έτυχε να τριγυρίζει στην Καλλιθέα. Του επιτράπηκε, φυσικά, να παρακολουθήσει διακριτικά ολόκληρη τη φωτογράφιση, ενώ η Μαριάννα πόζαρε με ασυνήθιστη ευαισθησία και χάρη, χαρίζοντας στους φωτογράφους ένα εντυπωσιακό, τέλειο αποτέλεσμα.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, το ενδιαφέρον του παγκόσμιου τύπου εστιάζόταν σε μια αναπάντεχη είδηση: Ο 43χρονος Άντον Μπάρενς, διάσημος επιστήμονας στον τομέα της γενετικής μηχανικής, και η 22χρονη Μαριάννα Οικονόμου, κορυφαίο μοντέλο, θα παντρεύονταν πολύ σύντομα.

Ο μεγαλοπρεπής γάμος τους στη Νοτρ Νταμ του Παρισιού ήταν το αποκορύφωμα μιας λαμπρής έκρηξης δημοσιότητας, ύστερα από την οποία η λαμπρή καριέρα της Μαριάννας συρρικνώθηκε και χάθηκε αστραπιαία, σαν σουπερνόβα -πράγμα που δεν ένοιαζε καθόλου τη Μαριάννα: Άλλωστε, ο Άντον Μπάρενς εκτός από πάμπλουτος και ισχυρός άνδρας, φρόντιζε να είναι πάντα ευγενικός κι ευχάριστος μαζί της κι έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του ώστε η αγαπημένη του σύζυγος να απολαμβάνει κάθε πτυχή της πολυπόθητης γλιδής.

Αν και δεν διέθετε σπουδαία μόρφωση, η Μαριάννα κατάφερνε πάντοτε να στέκεται στο πλευρό το άνδρα της σε όλες τις υποχρεώσεις, σαν γνήσια κυρία του καλού κόσμου. Όταν, όμως, οι στιγμές το απαιτούσαν, η Μαριάννα ήξερε ν' αλλάζει πρόσωπο σαν ευσυνείδητη εταίρα. Αυτή την οξυδέρκειά της ο Άντον την εκτιμούσε ιδιαίτερα. Η Μαριάννα ήταν ο αντίποδας της ανεπτυγμένης διανοητικότητας που αντιπροσώπευε ο ίδιος, πράγμα που τον ξεκούραζε κι έδινε μια νότα ξεγνοιασιάς στην πολυάσχολη ζωή του.

Όλα αυτά, μέχρι την άνοιξη του 2036· τους τελευταίους μήνες ο Άντον είχε αρχίσει να παρατηρεί μια μάλλον ενοχλητική αλλαγή στη συμπεριφορά της γυναίκας του. Στην αρχή η Μαριάννα ξανάβρισκε γρήγορα τη γνώριμη ανεμελιά της μετά από κάθε κρίση κατάθλιψης, όμως όσο περνούσαν οι μήνες κλεινόταν όλο και πιο συχνά στον εαυτό της, δεν έδειχνε πια τόσο θαυμασμό για τα επιτεύγματα του συζύγου της, το πρόσωπό της έπαιρνε μια παράξενη σοβαρή έκφραση, ενώ αρνιόταν πεισματικά να εξηγήσει σε οποιονδήποτε τι της συνέβαινε.

Ωστόσο, εκείνο το βράδυ της 12ης Ιουλίου η Μαριάννα αποφάσισε να γίνει πιο ομιλητική, μετά από έντονη πίεση του άνδρα της: «Ναι, είναι αλήθεια, δεν αισθάνομαι πολύ καλά πρόσφατα. Νιώθω περίεργα... Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω... είναι σαν κάποιος να με παρακολουθεί συνεχώς» δήλωσε με επιφυλακτικότητα, αποφεύγοντας να του αποκαλύψει τα υπόλοιπα συμπτώματα, μετανιώνοντας ήδη γι' αυτή τη σύντομη εξομολόγηση. Βλέποντας τα μάγουλα της γυναίκας του να κοκκινίζουν, ο Άντον γέλασε ελαφρά.

«Μη γελάς!» ενοχλήθηκε εκείνη. «Η ζωή μου έχει γίνει

πολύ βαρετή τελευταία. Ίσως επειδή μένω πολλές ώρες μόνη μου και...»

«Νομίζω πως κατάλαβα. Θέλεις ένα παιδί. Είναι φυσικό. Αυτό θα τα διόρθωνε όλα».

«Δεν είναι αυτό!» αντέταξε εκείνη επιθετικά, για να συνεχίσει αμέσως μετά μ' ένα πιο μειλίχιο ύφος. «Μάλλον μου χρειάζεται λίγη δράση. Ίσως να βιώσω την αίσθηση της ταχύτητας. Η ταχύτητα με συναρπάζει, καμιά φορά μου γίνεται έμμονη ιδέα... ίσως επειδή η ιλιγγιώδης ταχύτητα θυμίζει το θάνατο... είναι μια εξωτική, υπερφυσική εμπειρία, γαλήνια κι επαναστατική ταυτόχρονα...».

Η Μαριάννα συνέχιζε την απαγγελία της με φωνή άχρωμη και ο Άντον Μπάρενς άρχισε ν' ανησυχεί πραγματικά, καθώς η απαγγελία της σύντομα έγινε παραλήρημα, ένας παράδοξος λεκτικός χείμαρρος: «Αυτή είναι η γοητεία της ταχύτητας: Μας φέρνει αντιμέτωπους με την ύψιστη αλήθεια του σύμπαντος, δηλαδή το θάνατο!»

Η Μαριάννα στέναξε κι εξακολούθησε να μιλά πιο αργά, αλλάζοντας φαινομενικά το θέμα, σαν μια καλή ηθοποιός που προσπαθεί ν' ανταποκριθεί σ' έναν απαιτητικό ρόλο: «Ο θάνατος είναι ο μόνος σκοπός στη ζωή μας κι εδώ και αρκετό καιρό έχω τελείως εξοικειωθεί μαζί του. Δεν με τρομάζει καθόλου πια, αντίθετα με καθησυχάζει, με ηρεμεί, με παρηγορεί. Κι ευχαριστώ το Θεό που με αξίωσε να καταλάβω πως ο θάνατος είναι το κλειδί της πραγματικής μας ευτυχίας!» κατέληξε θριαμβευτικά, στα ίδια λόγια που είχε πει κάποτε και ο Μότσαρντ.

Για λίγες στιγμές έπεσε βαριά σιωπή, μέχρι που ο Άντον Μπάρενς πήρε την τελική απόφαση στο δίλημμα αν η γυναίκα του είχε ανάγκη ψυχιάτρου ή αν απλά τον δούλευε: Δεν είχε καμιά αμφιβολία ότι συνέβαινε το δεύτερο.

«Άλλο και τούτο!» κάγχασε συγκαταβατικά και ο θυμός της

γυναίκας του ξαναφούντωσε αυτόματα:

«Εγώ δεν είμαι σπουδαία σαν εσένα, μα αυτός δεν είναι λόγος να με κοροϊδεύεις. Ακούς;» Τα μεγάλα γαλάζια μάτια της τον κατακεραύνωσαν και ο Άντον σταμάτησε να χαμογελά. Το ύφος της έδειχνε πως είχε εξοργιστεί. Προτίμησε να φανεί διαλλακτικός μαζί της.

«Δεν σε κοροϊδεύω, απλά είσαι εκνευρισμένη. Με το δίκιο σου, γιατί σε παραμελώ τελευταία. Ωστόσο, η αποστολή μου βρίσκεται σε πολύ δύσκολη φάση και, προς το παρόν τουλάχιστον, είμαι υποχρεωμένος ν' ασχολούμαι διαρκώς με αυτό το θέμα. Σου υπόσχομαι, όμως, ότι μόλις τελειώσουν όλα αυτά, θα σε αποζημιώσω μ' ένα μεγάλο ταξίδι σε όποιο μέρος του κόσμου επιθυμείς. Στο μεταξύ, μη ξεχνάς ότι σε αγαπώ!»

«Μ' αγαπάς, μ' αγαπάς, φυσικά, τι άλλο θα μπορούσα να ζητήσω από τη ζωή! Θα έπρεπε να νιώθω απέραντη ευγνωμοσύνη που εσύ, ο σπουδαίος Άντον Μπάρενς, κάθε-ται και δίνει σημασία σ' ένα υποδεέστερο πλάσμα σαν εμένα! Φυσικά, αποτελούμε το τέλειο ζευγάρι, ποιός μπορεί να αντιλέγει; Εσύ είσαι η κορυφή της ανθρώπινης εφευρετικότητας, ενώ εγώ είμαι το ανεγκέφαλο θηλυκό που περιορίζεται να θαυμάζει, χωρίς ποτέ να συνειδητοποιεί το μεγαλείο του άνδρα της. Έτσι δεν είναι;»

Νέο σοκ για τον Άντον. Πίεσε τον εαυτό του να μην εκραγεί, σκεπτόμενος ότι ίσως ο ίδιος να μην είχε εκτιμήσει σωστά την κατάσταση.

«Μήπως θα ήταν καλύτερα να δεις έναν ψυχολόγο; Έχω υπόψη μου έναν αξιόλογο που μπορεί να σε βοηθήσει αποτελεσματικά. Άλλωστε, δεν είναι παρά μια περαστική κρίση, όλοι οι άνθρωποι περνούν τέτοιες φάσεις στη ζωή τους...» της πρότεινε με σοβαρή φωνή.

«Δεν νομίζω», αποκρίθηκε εκείνη αινιγματικά· αμέσως

μετά, ο τόνος της φωνής της άλλαξε: «Δεν είμαι υστερική! Απλά, έχω βαρεθεί να μην κάνω τίποτα όλη μέρα!» του φώναξε επιθετικά.

Ο Άντον δεν άντεξε άλλο.

«Κι όμως, μέχρι πρόσφατα το απολάμβανες, για ν' ακριβολογούμε ήταν το όνειρο της ζωής σου να παίζεις το ρόλο του ανεγκέφαλου αλλά χλιδάτου θηλυκού! Μην παριστάνεις το θύμα λοιπόν, δεν είμαι διατεθειμένος ν' ανεχτώ άλλο αυτά τα παιγνίδια σου, ειδικά τώρα που έχω τόσα στο κεφάλι μου!».

Παραδόξως, η Μαριάννα όχι μόνο δεν θύμωσε περισσότερο με αυτό το ξέσπασμα έπαρσης του άνδρα της, αλλά ανταποκρίθηκε μ' ένα απολογητικό χαμόγελο συμφιλίωσης. Ο Άντον έμεινε ανέκφραστος, κατά βάθος όμως ένιωθε θριαμβευτής.

«Λυπάμαι για όλη αυτή την ιστορία, για να είμαι ειλικρινής δεν ξέρω τι μου φταίει. Ήταν λάθος μου να σε ζαλίσω με τις ηλίθιες, έμμονες ιδέες μου. Για μια στιγμή ξέχασα πως έχεις κι εσύ προβλήματα πιο σοβαρά από τα δικά μου!» του είπε με την πιο γλυκιά της φωνή.

Ο Άντον πλησίασε, την αγκάλιασε τρυφερά και κάθισαν μαζί στον μαύρο βελούδινο καναπέ. Η γυναίκα του είχε ξαναβρεί τον γνώριμο, χαριτωμένο εαυτό της κι εκείνος σκεφτόταν ότι ίσως η Μαριάννα να είχε κάποιο δίκιο που παραπονιόταν.

«Σήμερα κιόλας. Αν θέλεις, μπορώ να κανονίσω μια πολύ ειδική έξοδο για τους δυο μας, ακόμη και για απόψε. Εσύ θα διαλέξεις!».

«Καλύτερα όχι απόψε» απάντησε ήρεμα η Μαριάννα. «Καλύτερα αύριο».

Βαθιά, ηλεκτρισμένη σιωπή.

«Μια παλιά, ανομολόγητη επιθυμία μου είναι να επισκεφθώ

τη θρυλική βίλα των Κάρσον. Πάντα ήθελα να τη θαυμάσω από κοντά και γιατί όχι, να εξερευνήσω το εσωτερικό της. Πολύ περισσότερο, τώρα που εκεί κατοικεί ο πρώτος Υπεράνθρωπος!»

Ο Άντον Μπάρενς έμεινε άναυδος. *Δεν έπρεπε να της έχω μιλήσει γι' αυτό. Μεγάλη ανοησία εκ μέρους μου*, συλλογίστηκε, αναγνωρίζοντας τώρα το τρομερό λάθος του.

«Αυτό... είναι αδύνατον! Σου έχω εξηγήσει ότι... πώς σου πέρασε από το μυαλό κάτι τέτοιο; Δεν ... δεν επιτρέπεται!», τραύλισε μόλις συνήλθε κάπως από την έκπληξη.

«Σαχλαμάρες! Είμαι η γυναίκα σου, ο κύριος αυτός δεν έχει τίποτα να φοβηθεί από μένα! Πιστεύω ότι μπορείς να τον πείσεις να με δεχτεί...»

«Αποκλείεται! Σε παρακαλώ, μην επιμένεις!», ξέσπασε εκνευρισμένος ο Άντον. Αυτή την εξέλιξη δεν θα μπορούσε ποτέ να τη φανταστεί.

«Είναι η τελευταία σου λέξη;»

«Φυσικά! Και θέλω να ξεχάσεις αυτή την ιδέα!»

«Όπως θέλεις!» συμβιβάστηκε η Μαριάννα, μ' ένα αχνό χαμόγελο. Ο Άντον ένιωσε απέραντη ανακούφιση που το θέμα είχε τελειώσει εκεί.

Κεφάλαιο Οκτώ

Το επόμενο απόγευμα η Μαριάννα αναπαυόταν μόνη στον καναπέ του σαλονιού, παίζοντας αμήχανα τα δάκτυλά της πάνω στο βελούδινο ύφασμα. Δεν είχε τολμήσει να ξανακάνει νύξη στον άνδρα της, άλλωστε εκείνος είχε ξεκαθαρίσει τη θέση του: Δεν θα δεχόταν άλλη συζήτηση γύρω από το θέμα του Υπερανθρώπου.

Όλες αυτές τις ώρες, η Μαριάννα είχε προσπαθήσει άπειρες φορές να αντισταθεί μα η παρόρμηση επανερχόταν ξανά και ξανά ακατανίκητη. *Σαν να με προστάζει κάποιος άλλος, μια ξένη συνείδηση που μιλάει μέσα στο μυαλό μου... Όπως και να 'χει, δεν αντέχω άλλο.... Πρέπει να φύγω από εδώ μέσα... Σήμερα κιόλας, αύριο... Δεν έχω υπομονή, ούτε ως αύριο... Το αυτοκίνητο είναι κάτω... Όπου να 'ναι, ο Άντον θα επιστρέψει...* Με πολύ κόπο κατάφερε να διώξει τις βασανιστικές σκέψεις κι έφερε το δεξί της χέρι στο κεφάλι. Αυτές οι εξάψεις γίνονταν όλο και πιο ανυπόφορες...

Την επόμενη στιγμή, πριν καν το συνειδητοποιήσει, γύρισε και άρπαξε την κομψή μαύρη τσάντα που είχε αφήσει πλάι της. Πάνω στην ανυπομονησία της, το χέρι της γδάρθηκε ελαφρά πάνω στο αστραφτερό, μεταλλικό κούμπωμα. Χωρίς να δώσει σημασία, η Μαριάννα σηκώθηκε όρθια, έτοιμη να φύγει, ενώ τα λεπτά χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν φορτισμένα με αποφασιστικότητα. Το βυσσινί ύφασμα του ακριβού, εφαρμοστού ταγιέρ γυάλιζε όμορφα στο ζωηρό φως του πολυελαίου. Τότε, ρίχνοντας μια αυθόρμητη ματιά στην τσάντα, χλώμιασε κι έμεινε παγωμένη στη θέση της, καθώς αντίκρισε ένα στενό ρυάκι αίματος που διέσχιζε αργά, επιθετικά, τη μαύρη λουστρινένια επιφάνεια.

«Όχι τώρα!» φώναξε τρομαγμένη και, βγάζοντας από την

τσάντα ένα χαρτομάντηλο, βάλθηκε να καθαρίσει βιαστικά τους λεκέδες, ώσπου δεν έμεινε ούτε ίχνος.

Μία κυρία Άντον Μπάρενς δεν θα οδηγούσε ποτέ η ίδια· αυτή την φορά, όμως, σκέφτηκε πως οι υπηρεσίες του σωφέρ απλά θα δημιουργούσαν πρόβλημα. Έτσι, χωρίς να ειδοποιήσει κανέναν, προτίμησε να μπει μόνη της στη λευκή Τζάγκουαρ για να πεταχτεί μέχρι το Μέλροουζ.

Κατάφερε να διατηρήσει την ψυχική της ηρεμία καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής, μόλις όμως το αυτοκίνητο βρέθηκε στον ιδιωτικό δρόμο των Κάρσον, η Μαριάννα αισθάνθηκε ένα βίαιο κύμα συγκίνησης να την τυλίγει. Αφού άνοιξε την ψηλή, μεταλλική εξώπορτα με το τηλεκοντρόλ που είχε κλέψει από το γραφείο του άνδρα της, το αμάξι διέσχισε αργά το στενό μονοπάτι ανάμεσα στα κυπαρίσσια. Στο τέλος του δρόμου, στο κέντρο του ζοφερού άλσους, η Μαριάννα σταμάτησε τη μηχανή, βγήκε έξω γεμάτη ανυπομονησία και επιτέλους αντίκρισε την περίφημη βίλα των Κάρσον, η οποία ορθωνόταν επιβλητική, λουσμένη στο φως του φεγγαριού. Κοντοστάθηκε για λίγο αφηρημένη, θαυμάζοντας το σπάνιο θέαμα.

Τα παράθυρα του πρώτου ορόφου ήταν φωτισμένα κι ένα ζευγάρι ανήσυχα μάτια παρακολουθούσαν τη Μαριάννα, η οποία τώρα κατευθυνόταν προς την είσοδο. Αστραπιαία, η Τζώρτζια Μάντσεστερ έβγαλε το κινητό τηλέφωνο από την τσέπη της και σχημάτισε γρήγορα τον αριθμό του Άντον Μπάρενς. Μίλησε βιαστικά, μόνο μια φράση, κι έπειτα έκλεισε αμέσως. Την ίδια στιγμή, το μελωδικό κουδούνισμα της πόρτας πλημμύρισε το χώρο. Χωρίς καθυστέρηση, η Τζώρτζια έτρεξε, άνοιξε την πόρτα, και η ματιά της διασταυρώθηκε με το αγέρωχο βλέμμα της κυρίας Μπάρενς.

«Μην με κοιτάζεις έτσι, Τζώρτζια, είμαι η σύζυγος του Άντον Μπάρενς. Το γνωρίζεις αυτό, φαντάζομαι. Μπορώ να περάσω;»

Χωρίς να περιμένει απάντηση, η Μαριάννα προχώρησε ακάθεκτη στο εσωτερικό του σπιτιού, πρακτικά αναγκάζοντας την Τζώρτζια να παραμερίσει. Ρίχνοντας μια σύντομη εξεταστική ματιά ολόγυρα, είπε αινιγματικά:

«Πάει ο καιρός που οι θεοί ζούσαν ταπεινά, μέσα σε φτωχικά καλυβάκια!».

Δίχως άλλη χρονοτριβή, προχώρησε μέχρι την εσωτερική σκάλα κι άρχισε να ανεβαίνει με γρήγορα βήματα.

«Κυρία Μπάρενς», πρόλαβε να τραυλίσει η Τζώρτζια, «δεν επιτρέπεται ν' ανέβει κανένας επάνω... ξέρει ο σύζυγός σας ότι...»

«Και βέβαια το ξέρει!» αποκρίθηκε η Μαριάννα, στρέφοντας ενοχλημένη. «Θέλω να γνωρίσω τον Υπεράνθρωπο! Τώρα!»

Σίγουρα, αυτή δεν ήταν η ευγενική και διακριτική κυρία Μπάρενς που γνώριζαν όλοι. Η Τζώρτζια, που δεν ήταν προετοιμασμένη για μια τέτοια εξέλιξη, τα χρειάστηκε. «Δεν είναι πάνω! Αυτή τη στιγμή λείπει, δεν ξέρω πότε θα επιστρέψει!» δικαιολογήθηκε μάλλον αδέξια.

Η Μαριάννα χαμογέλασε ειρωνικά, γύρισε την πλάτη και συνέχισε να ανεβαίνει.

«Τι σημαίνει αυτό;» έκανε ανήσυχα ο νέος άνδρας, αντικρίζοντας έκπληκτος την άγνωστη γυναίκα που μόλις είχε εισβάλει στο δωμάτιό του. Η Μαριάννα έκλεισε την πόρτα πίσω της και με ζωηρό βλέμμα άρχισε να περιεργάζεται τον Υπεράνθρωπο από την κορυφή ως τα νύχια.

«Ονομάζομαι Μαριάννα Μπάρενς!» του συστήθηκε με θάρρος.

«Δεν έπρεπε να έλθεις εδώ!» έκανε εκείνος, με σφιγμένα δόντια.

Η γυναίκα πλησίασε περισσότερο· ο άλλος υποχώρησε λίγα βήματα κι έσβησε το φως. Όμως, η Μαριάννα βρέθηκε πάλι μπροστά του, παρατηρώντας τον εξεταστικά, αδιάκριτα, σα να μην την εμπόδιζε το σκοτάδι.

«Έχω κι εγώ τις ανησυχίες μου: Επιθυμώ όσο τίποτα να γνωρίσω τον Υπεράνθρωπο, αυτόν που έχει την δύναμη να παραβαίνει τους φυσικούς νόμους... Γιατί όμως αυτή η αναστάτωση; Δεν περίμενα, φυσικά, να σε ευχαριστούσε η επίσκεψή μου, εσύ όμως φαίνεσαι ταραγμένος. Γιατί άραγε;» τον ρώτησε, χωρίς να περιμένει πραγματικά απάντηση.

Γεμάτος νευρικότητα, ο άνδρας απομακρύνθηκε από κοντά της και στάθηκε δίπλα στη μπαλκονόπορτα, με την πλάτη γυρισμένη.

«Δεν έπρεπε να έλθεις εδώ!» επανέλαβε με αυστηρό ύφος. «Σε παρακαλώ πολύ να φύγεις! Αμέσως!».

Εκείνη πλησίασε ξανά, ακόμη πιο κοντά του αυτή τη φορά. Τον σκούνησε ελαφρά στον ώμο, αναγκάζοντάς τον να γυρίσει να την κοιτάξει. Στο επίμονο άγγιγμά της, ο άνδρας αναρρίγησε και αποτραβήχτηκε με κάποια αποστροφή· ωστόσο, δεν κατάφερνε πια να αποσπάσει την προσοχή του από πάνω της κι έμεινε να την παρατηρεί σαν υπνωτισμένος. Το πρόσωπο της Μαριάννας ήταν τεντωμένο από την υπερένταση και φάνταζε λευκό, λείο, κέρινο στο φως του φεγγαριού που εισέβαλε μέσα από το τζάμι.

«Έχουμε ξανασυναντηθεί;» Η φωνή της ακούστηκε υπόκωφη, αλλοιωμένη.

Την επόμενη στιγμή, η γυναίκα άρχισε να δακρύζει πνιγ-

μένη σε μια αλλόκοτη συγκίνηση, ενώ ο χρόνος έμοιαζε να κυλά πιο αργά, αγραμμικά, σαν σε όνειρο.

Ο νέος άνδρας χρειάστηκε να επιστρατεύσει και το τελευταίο απόθεμα της δύναμής του για να αντισταθεί στο πανίσχυρο κάλεσμα της γυναίκας, που ήδη άπλωνε τα δυο της χέρια προς το μέρος του -για το μοιραίο άγγιγμα. Στα ακροδάκτυλα, όπως και κάτω από τα μάτια της, γυάλιζαν λεπτά αιμάτινα ρυάκια. Ο Υπεράνθρωπος αναγνώρισε έντρομος την διαδικασία μετάλλαξης.

«Δεν χρειάζεται να κρυβόμαστε πια... εγώ... η Άαλινγκ... κι εσύ... φεύγουμε μαζί, Ίσβιρντουρ!» πρόφερε αργά η γυναίκα, με μια σπηλαιώδη φωνή που δεν ήταν δική της.

Μετά από μια στιγμή υπνωτικής αδράνειας, ο Υπεράνθρωπος παραμέρισε το χέρι της μ' ένα κοφτό χτύπημα, αποφεύγοντας επιδέξια την επαφή με το αίμα, και με φωνή αλλαγμένη, υπόκωφη, παρόμοια με της γυναίκας, φώναξε:

«Μείνε μακριά μου!»

Ένα δεύτερο χτύπημα έριξε τη Μαριάννα με βία πάνω στην πόρτα του δωματίου. Εκείνη ούρλιαξε ξαφνιασμένη και, όταν κατάφερε να ξανασηκωθεί όρθια, ο Ίσβιρντουρ παρατήρησε με ανακούφιση ότι η διαδικασία μετάλλαξης είχε ανασταλεί. *Προς το παρόν, τουλάχιστον*, συλλογίστηκε με ανακούφιση ο Ίσβιρντουρ. Στο μεταξύ, η Μαριάννα σαστισμένη, κοίταζε τον άνδρα απέναντί της με ένα βλέμμα γεμάτο απορία, σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά.

«Τι συνέβη;» ψέλλισε μόνο.

Τότε ακριβώς, η πόρτα άνοιξε διάπλατα και όρμησε μέσα στην κάμαρα ο Άντον Μπάρενς. Φαινόταν έξαλλος.

«Μαριάννα! Τι συμβαίνει; Τι γυρεύεις εδώ;»

«Πρέπει να μαζεύεις την γυναίκα σου, Άντον!» διαμαρτυρήθηκε ο Υπεράνθρωπος με χαρακτηριστική ηρεμία.

«Είναι τελείως παράλογο αυτό που έκανες! Δεν είχες καμία δουλειά να έλθεις εδώ! Αν μάθει κανείς γι' αυτή την επίσκεψη, θα έχουμε φασαρίες! Δεν έχεις, λοιπόν, συναίσθηση των πράξεών σου;» φώναξε ο Άντον στη γυναίκα του, κατακόκκινος από οργή, ίσως κι από φόβο. Η Μαριάννα χαμήλωσε τα μάτια με ένοχο ύφος.

«Πώς... πώς έφτασες τόσο γρήγορα, Άντον;» τον ρώτησε αδύναμα.

«Έσπασα το προσωπικό μου ρεκόρ ταχύτητας για να έλθω εγκαίρως! Φτάνουν όμως τα λόγια! Φεύγουμε αμέσως! Και θα λογαριαστούμε καλύτερα στο σπίτι!»

Η Μαριάννα πέρασε πρώτη έξω από το δωμάτιο, σκυφτή και αμίλητη. Πριν την ακολουθήσει, ο Άντον γύρισε κι έριξε μια ερευνητική ματιά στον Υπεράνθρωπο.

«Ήθελε μόνο να με δει. Απλή περιέργεια», έσπευσε να εξηγήσει εκείνος.

Ο Άντον Μπάρενς αποχώρησε σιωπηλός, με νευρικά βήματα.

Μόλις έμεινε μόνος, ο Ίσβιρντουρ στέναξε με ανείπωτη ανακούφιση. Ύστερα, συνειδητοποιώντας τον σοβαρό κίνδυνο που είχε μόλις διατρέξει, οι μύες του προσώπου του τεντώθηκαν και οι γροθιές του έσφιξαν.

«Που να πάρει ο διάβολος!» ξεστομισε.

Η φράση ακούστηκε ιδιαίτερα απρεπής και παράξενη στα χείλη ενός “θεού”.

Μια παγερή, σχεδόν εχθρική σιωπή κυριαρχούσε ανάμεσα στους δυο συζύγους, καθώς η άσπρη Τζάγκουαρ κατάπινε τα χιλιόμετρα με μεγάλη ταχύτητα. Στο δρόμο για τη Βοστώνη, η Μαριάννα έμεινε πεισματικά αμίλητη, κοιτώντας διαρκώς έξω από το ανοικτό παράθυρο του αυτοκινήτου. Ο αέρας φούσκωνε τα πλούσια μαύρα μαλλιά

της και τα δυνατά φώτα του αυτοκινητόδρομου λαμπίριζαν πάνω στο λευκό, άψογο δέρμα της. Στη σκέψη της έφερνε το αποψινό επεισόδιο, ξανά και ξανά, νιώθοντας μια σχετική ενοχή που είχε προκαλέσει τη δικαιολογημένη οργή του συζύγου της. Κατάφερνε, όμως, να ελέγχει αρκετά καλά την ψυχική της κατάσταση, δείχνοντας μια μάλλον αδιάφορη όψη. Ωστόσο, εκείνο που την προβληματίζε περισσότερο ήταν το γεγονός ότι η μνήμη της την πρόδιδε με πρωτοφανή επιμονή, καθώς δεν θυμόταν τίποτα από τη συνάντησή της με τον Υπεράνθρωπο, παρόλο που ήταν σίγουρη πως είχε μείνει στο δωμάτιό του αρκετή ώρα.

Στο μεταξύ, παρά τον θυμό του, ο Άντον δεν σταματούσε να παρατηρεί τη γυναίκα του με λοξές ματιές, έτσι όπως εκείνη είχε ακουμπήσει τον αγκώνα πάνω στο κατεβασμένο τζάμι, αγναντεύοντας το εξοχικό τοπίο ολόγυρα, γεμάτη υπεροπτική ξεγνοιασιά, που την έκανε φαντάζει πιο γοητευτική και ακαταμάχητη παρά ποτέ.

Κάποια στιγμή, ο δρόμος έγινε πολύ ήσυχος, χωρίς καθόλου κίνηση, εντείνοντας ακόμη περισσότερο τη βαριά σιωπή ανάμεσά τους. Η Μαριάννα παρακολουθούσε αφηρημένα την εικονική πορεία του φεγγαριού, έτσι όπως έμοιαζε να αναδύεται αργά πάνω από τα πυκνόφυλλα δένδρα που πλαισίωναν το δρόμο. Ξαφνικά, έφερε το χέρι μπροστά στα μάτια κι άφησε μία μικρή κραυγή, σαν να είχε θαμπωθεί από μία εκτυφλωτική λάμψη, πιθανόν μια αναπάντεχη ανάκλαση του σεληνόφωτος.

«Τι είναι;» ρώτησε ήρεμα ο Άντον Μπάρενς.

«Δεν νιώθω πολύ καλά. Σταματάς λίγο, σε παρακαλώ;»

«Εδώ στην ερημιά; Καλύτερα να κάνεις λίγη υπομονή...»

«Δεν μπορώ! Πρέπει να κατέβω αμέσως, αλλιώς δεν ξέρω τι θα γίνει!» αντέταξε η Μαριάννα με φωνή τρεμάμενη. Φαινόταν πολύ αδιάθετη.

«Προφανώς, ταραχθήκες πολύ με αυτή την επίσκεψη. Προσπάθησα να σε προειδοποιήσω, ότι δεν θα ήταν διασκεδαστικό».

«Λίγος καθαρός αέρας ανάμεσα στα δένδρα θα μου κάνει καλό. Με ζάλισε η διαδρομή».

«Δεν είναι φρόνιμο να βγεις έξω μόνη, τέτοια ώρα σ' αυτό το μέρος. Θα έλθω μαζί σου!»

«Όχι, όχι!», έκανε σπασμωδικά η Μαριάννα. «Δεν χρειάζεται, δεν θα απομακρυνθώ από το δρόμο» συμπλήρωσε απολογητικά και την άλλη στιγμή πεταγόταν έξω από το αυτοκίνητο. Προχώρησε με βιαστικά βήματα, ώσπου χάθηκε πίσω από τους γκρίζους κορμούς των δένδρων.

Ο Μπάρενς άναψε τσιγάρο και περίμενε, σκυθρωπός κι εκνευρισμένος. Όσο πάει, η κατάστασή της χειροτερεύει, συλλογίστηκε πικρόχολα. Πιθανόν ένας καλός ψυχολόγος να έλυνε το πρόβλημα της βαριεστημένης συζύγου, μα η αλήθεια είναι πως την έχω κακομάθει. Αν έσφιγγα λίγο τα λουριά ίσως να της περνούσαν οι παραξενιές, οι μελαγχολίες, οι προβληματισμοί και τα παρόμοια...

Τότε, στρέφοντας ασυναίσθητα το κεφάλι προς τα δεξιά του, πρόσεξε τους λεκέδες στην πόρτα του συνοδηγού: τρεις μικρές, βαθυκόκκινες κηλίδες που έρρεαν αργά προς τα κάτω, σχηματίζοντας τρία λεπτά ρυάκια. Παραξενεμένος ο Άντον, τεντώθηκε κι άγγιξε μία απ' αυτές με τα δάκτυλά του. Αίμα... Αυτόματα μεταφέρθηκε στη διπλανή θέση, απ' όπου μπόρεσε ν' ανακαλύψει κι άλλες κηλίδες. Τρελός από αγωνία, τινάχτηκε έξω και παρατήρησε με τρόπο ότι και η εξωτερική πλευρά της πόρτας ήταν επίσης λεκιασμένη. Ούτε λόγος να καθυστερεί άλλο...

Ο Άντον Μπάρενς διαπίστωσε σύντομα πως του ήταν αδύνατο να εντοπίσει την γυναίκα του ανάμεσα στους κορμούς. Γεμάτος ανησυχία, φώναξε αρκετές φορές το

όνομά της μα δεν πήρε απόκριση. Για μια στιγμή, ρίγησε στην ιδέα ότι ίσως η Μαριάννα να είχε πέσει πάνω σε κανέναν περιπλανώμενο αλήτη.

Ο ελαφρός, αλλόκοτος γδούπος που ακούστηκε ξεκάθαρα μέσα από τα θροΐσματα των φύλλων, πάγωσε τις σκέψεις του. Έτρεξε προς τα εκεί γρήγορα και μετά από μια σύντομη, αγωνιώδη εξερεύνηση, μαρμάρωσε στη θέση του: Πλάι σ' έναν μαύρο ξερό κορμό, αντίκρουσε καταγής μια φρικαλεότητα: ένα αφύσικα λεπτυσμένο χέρι που υψωνόταν σπασμωδικά, σαν σε μια ύστατη έκκληση για βοήθεια, καθώς παραμορφωνόταν ταχύτατα σε μια ρευστή αιμάτινη μάζα, για να διαγράψει τελικά μια αργόσυρτη καθοδική πορεία πάνω στον κορμό, πριν διαλυθεί εντελώς, αφήνοντας ένα αποτρόπαιο αιμάτινο ίχνος στο ξύλο.

Προχωρώντας δυο βήματα παραπέρα, γύρω από το δένδρο, ο Άντον Μπάρενς ανακάλυψε μια απαίσια, σκουροκόκκινη μάζα που θύμιζε συκώτι κι έδινε την εντύπωση ότι ταρασσόταν ελαφρά μέσα στη λίμνη αίματος όπου έπλεε. Ούρλιαξε αηδιασμένος, στη διαπίστωση ότι λίγο έλειψε να πέσει πάνω σ' εκείνο το πράγμα. Έπειτα γύρισε κι απομακρύνθηκε γοργά, δίχως να τολμά να φωνάξει άλλη φορά το όνομα της συζύγου του ή οτιδήποτε άλλο.

Βγαίνοντας στο δρόμο, ένα απότομο θρόισμα τάραξε τη θανάσιμη σιγή. Ο Μπάρενς κοντοστάθηκε για μια στιγμή, ρίχνοντας πίσω μια ματιά τρομαγμένος. Δεν παρατήρησε τίποτα παράξενο, παρά μόνο τα φύλλα των δέντρων που χόρευαν νωχελικά στα ρεύματα του αέρα. Κατέβασε το βλέμμα κι έσυρε τα βήματά του μέχρι το αυτοκίνητο, βαριανασαίνοντας αποκαμωμένος.

Ακολούθησαν αμέσως εντατικές έρευνες, οι οποίες κρατήθηκαν μυστικές από το ευρύ κοινό -όπως και η εξαφάνιση της Μαριάννας, άλλωστε. Όμως, η υπόθεση γρήγορα κατέληξε σε αδιέξοδο, προς μεγάλη απογοήτευση των αστυνομικών αρχών.

Οποιοσδήποτε άλλος στη θέση του θα αντιμετώπιζε σοβαρότατες υποψίες και ανακρίσεις για την εξαφάνιση της συζύγου του. Όμως, ο Άντον Μπάρενς δεν ήταν ένας τυχαίος άνθρωπος· ήταν ο σημαντικότερος επιστήμονας της υφηλίου. Επιπλέον, ήταν γνωστό πόσο πράος και συγκρατημένος ήταν σαν χαρακτήρας και πόσο αγαπούσε την γυναίκα του. Έτσι, ακόμη και η παραμικρή υπόνοια για το άτομό του έσβησε πριν καν γεννηθεί...

Κρυμμένο Κεφάλαιο

III

Μέρα με τη μέρα ανυπομονώ όλο και περισσότερο να αφεθώ στους ήχους της άρπας του Θόρνιρ και να ταξιδέψω στους κόσμους της. Κάθε φορά, αυτή η άλλη ζωή μου με απορροφά όλο και πιο πολύ, τόσο που τίποτα εδώ δεν έχει πια σημασία. Ο χρόνος περνά όλο και πιο αγραμμικός, ακαθόριστος, οι αναμνήσεις από το παρελθόν μου θολώνουν διαρκώς μέσα σε σκοτεινούς στροβίλους σύγχυσης, η ίδια η ταυτότητά μου αδυνατίζει, σταδιακά υποχωρώντας κάτω από την επιρροή μιας άλλης, πανίσχυρης συνειδητότητας.

Χθες αργά, τη νύχτα της 13ης του Ιούλη, κάθησα στο κέντρο του μαγικού τετραγώνου και αφέθηκα ακόμη μια φορά στη μαγεία της γνώριμης πια μελωδίας, που έμοιαζε να ξεπηδά σχεδόν από μόνη της μέσα από τις χορδές. Σαν σε όνειρο έβλεπα τους τοίχους γύρω μου να λιώνουν σταδιακά και να επανασυντίθενται αλλού, αλλιώς: Τώρα πια βρισκόμουν μέσα σ' ένα διάφανο, πρισματικό θόλο, στην άκρη ενός ιλιγγιώδους γκρεμού. Αφρισμένα κύμματα φούσκωναν ρυθμικά, σαν γαλάζια μεταξένια κρινολίνα, σε απίθανο βάθος κάτω στον ξασπρισμένο βράχο. Στην αντικρινή πλευρά του ορίζοντα, μια ατέλειωτη σειρά από μαβιές οροσειρές ξετυλίγονταν ως εκεί που έφθανε η ματιά μου. Αναρίθμητα μετάλλινα κάστρα ορθώνονταν διάσπαρτα στις απόκρημνες βουνοπλαγιές, απόρθητα, αφιλόξενα, παγερά. Στην πιο ψηλή κορυφή, πέρα από ένα τεράστιο χάσμα όπου πυκνές ομίχλες αναδεύονταν σε τεράστιες, απαγορευτικές αποστάσεις, μόλις που διέκρινα έναν πανύψηλο, απομονωμένο πύργο από ασημόλευκο μέταλλο, ο οποίος δέσποζε κυριαρχικά στο ανάριο τοπίο. Ένα πρωτόγνωρο δέος με κατέλαβε, τόσο έντονο, ώστε ένιωθα την καρδιά μου να σπάει...

Την επόμενη στιγμή βρίσκονται ξανά στο ημίφως της σοφίτας, παρατηρώντας αφηρημένα τις χορδές της άρπας να λαμπυρίζουν στο φως της σελήνης. Η τελευταία αυτή εμπειρία μου ήταν πιο δυνατή από τις προηγούμενες, αφήνοντάς μου μια ισχυρή αίσθηση πληρότητας παρά τον υπαινικτικό τρόπο που εμπεριείχε. Διαισθανόμουν ότι πλησίαζα κάτι πολύ σημαντικό, κάτι που ανέκαθεν με περίμενε υπομονετικά εκεί, πέρα από τα σύνορα των αστρικών πεδίων. Πράγματι, όχι πολύ αργότερα, αντιλήφθηκα για πρώτη φορά τις μορφές...

... Αέρινες, φευγαλέες οπτασίες, που μοιάζουν ανθρώπινες μα ξέρω πως κάθε άλλο παρά αυτό είναι, στο εξής ξεπηδούν τα βράδια από τις γωνίες και τις κόγχες στο μισοσκοτάδο. Σιγοτραγουδούν μελαγχολικά και λικνίζονται αργά γύρω από μια φασματική, επιβλητική μορφή, σ' έναν αέναο λατρευτικό χορό, και το μήνυμά τους φθάνει όλο και πιο ξεκάθαρο στα κατάβαθα της συνείδησής μου: “Ο Θόρνιρ δεν μένει για πολύ στη Φέρμοντ, ούτε στο διαστρικό σύστημα Ιφέττ... περιπλανιέται μακριά από τους ήλιους του, και το διαμαντένιο κάστρο του μένει άδειο και παγωμένο, ενώ αυτός ταξιδεύει αδιάκοπα, διαλύοντας μαύρες σκέψεις στις μαύρες νύχτες... ο Θόρνιρ είναι το φως που λάμπει αέναα, εκεί όπου άλλα φώτα σβήνουν οριστικά...”

Σύντομα θα έλθουν οράματα συναρπαστικά, διαπλανητικά ταξίδια πέρα από συστοιχίες λευκών και κόκκινων άστρων που φωτίζουν ατσάλινους πύργους και πανίσχυρα τείχη εξωγήινων πολιτισμών πάνω σε πανύψηλες οροσειρές, μέχρι τα πέρατα ενός άλικου ουρανού.

Κάθε φορά ανακαλύπτω νέες μουσικές δυνατότητες και κρυμμένα μυστικά της άρπας του Θόρνιρ. Παράδοξα όνειρα με παρασέρνουν μέσα σε απίστευτους κόσμους, όπου άσαρκες οντότητες με καθοδηγούν σε κρυφές κόγχες της

πραγματικότητας, εκεί όπου και οι πιο μνημένοι δεν θα μπορούσαν παρά να υποκύψουν σε γητείες απερίγραπτης ομορφιάς αλλά και απίθανης δολιότητας.

Πανάρχαιες πύλες, αδιαπέραστες εδώ και δισεκατομμύρια χρόνια χάσκουν τώρα μπροστά μου, εικόνες από τις πιο απομακρυσμένες πτυχές του σύμπαντος σπεύδουν να μου αποκαλυφθούν. Κι όμως, υπάρχουν ερεβώδεις γωνίες, πολύ κοντά, εδώ στη γη, όπου η νέα διευρυμένη αντίληψή μου δεν φθάνει ακόμη. Πέρα από ένα απύθμενο χάσμα ζοφερών στροβίλων καταχνιάς, κρύβονται ανείπωτα μυστικά που με περιγελούν και με προσκαλούν να πάω να τα ανακαλύψω...

Κεφάλαιο Εννέα

Ο Εντμόντο Ιστράτι δεν ήταν ποτέ αυτό που λέμε “εμφανίσιμος άνδρας”: μέτριος στο ύψος, ισχνός με στενούς ώμους, ωχρο πρόσωπο με μικρά, χωρίς λάμψη μάτια, κατάφερνε να περνά παντού απαρατήρητος. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό του ήταν πάντα μόνος· ποιός, άλλωστε, θα ήθελε ένα τόσο άχαρο και μελαγχολικό άτομο για παρέα; Καθώς τα χρόνια περνούσαν, ο Εντμόντο κατόρθωνε να αγνοεί τα αρνητικά σχόλια των άλλων, μα κατά βάθος δεν είχε συγχωρέσει ποτέ τον εαυτό του για την αδυναμία που απέπνεε. Το μέλλον του διαγραφόταν μονότονο σε μια μικρή εταιρεία εξαγωγών, όπου εργαζόταν τα τελευταία έξι χρόνια, σε μία θέση που απέκλειε κάθε εξέλιξη. Δεν παραπονιόταν, όμως. Αντίθετα, θεωρούσε τον εαυτό του τυχερό που είχε καταφέρει να βρει έστω μια τέτοια δουλειά.

Παρά τις κάποτε φιλότιμες προσπάθειές του, ο Εντμόντο δεν μπόρεσε ποτέ να ανταποκριθεί στην κοινωνικά αποδεκτή εικόνα του συνηθισμένου, προσγειωμένου ατόμου, ενώ αντιμετώπιζε απρόθυμα, με την ανία απροσάρμοστου, τις απαιτήσεις της ζωής. Η έλξη που ένιωθε για το μη πραγματικό, τον κόσμο από την Άλλη Μεριά, ήταν ανέκαθεν το μοναδικό ενδιαφέρον του.

Ζούσε σ' ένα μικρό αρχοντικό στα όρια της Βιτσέντζα, προγονική ιδιοκτησία της οικογένειάς του. Το βασιλείο του επικεντρωνόταν στο κυκλικό υπόγειο του σπιτιού, που ο Εντμόντο είχε διαμορφώσει κατάλληλα, ώστε να δημιουργείται η σωστή ατμόσφαιρα κατά την διάρκεια των μυστικών συναντήσεων με τους πέντε *συνεργάτες* του, όπως τους αποκαλούσε ο ίδιος. Οι τοίχοι του υπογείου ήταν βαμμένοι με μαύρο χρώμα. Από μια ημισφαιρική εσοχή στο κέντρο του ταβανιού ξεχυνόταν ένας κρυφός πορφυρός φωτισμός,

που διέχεε στο χώρο βυσσινιές και ρόδινες ανταύγειες γύρω από τις παράξενες, επιβλητικές σκιές. Στο κέντρο του δωματίου δέσποζε το παραδοσιακό πνευματιστικό τραπέζι, στρογγυλό, ξύλινο, με τρία πόδια που ενώνονταν σε ένα κοινό στέλεχος.

Εδώ κι ένα χρόνο ο Εντμόντο είχε γνωρίσει εντελώς τυχαία τα κατάλληλα άτομα και τους είχε μνησεί ο ίδιος στα μυστικά του πνευματισμού. Και οι πέντε ένιωθαν ιδιαίτερη έξαψη κάθε φορά που προγραμματιζόταν μια πνευματιστική συνάντηση, όπου καλούσαν πνεύματα νεκρών -συνήθως με την μέθοδο της τυπτολογίας.

Οι νεαροί που επισκέπτονταν τον Εντμόντο μία ή δύο φορές το μήνα, κρυφά από τους γονείς τους βέβαια, σίγουρα δεν ήταν φίλοι του. Τον συναναστρέφονταν αποκλειστικά και μόνο για τις ασυνήθιστες εμπειρίες που τους προσέφερε, ενώ έξω από εκείνο το χώρο καμώνονταν ότι αγνοούσαν την ύπαρξή του. Εκτιμούσαν, ωστόσο, το γεγονός ότι ο Εντμόντο αναλάμβανε πάντα ο ίδιος την ευθύνη της επίκλησης -πράγμα αρκετά επικίνδυνο επειδή, όπως τους είχε εξηγήσει ο ίδιος, τα πνεύματα απορροφούν ζωτική ενέργεια από τους παριστάμενους, ειδικά από αυτόν που τα καλεί, προκειμένου να εκτελέσουν τα ανάλογα ψυχοκινητικά φαινόμενα.

Ειδικά εκείνο το βράδι της 13ης Αυγούστου, η ανυπομονησία της ομάδας ήταν πιο έντονη παρά ποτέ. Αυτή τη φορά ο Εντμόντο είχε εξάψει τη φαντασία τους υποσχόμενος “μια ξεχωριστή εμπειρία, μια περιπετειώδη εξερεύνηση σε άγνωστες περιοχές του μη πραγματικού”.

Όταν έφθασε, επιτέλους, η καθορισμένη ώρα, η συνηθισμένη παρέα -τρία κορίτσια και δύο αγόρια- βρίσκονταν όλοι παρόντες στο υπόγειο, συνεπείς στο ραντεβού τους, κρύβοντας με επιμελημένη ψυχραιμία την αγωνία τους για

την έκπληξη που τους είχε υποσχεθεί ο αρχηγός τους. Κάθισαν σοβαροί γύρω στο τραπέζι, με εναλλαγή φύλου, και περίμεναν με σιωπηλή προσμονή τις απαραίτητες εξηγήσεις. Το απαλό φως που ξεχυνόταν από την ημισφαιρική εσοχή στο ταβάνι έδινε άλλη διάσταση στις σκιές και η παραμικρή κίνηση φάνταζε περίεργα αργή, σαν απόκοσμη ιεροτελεστία.

Ο Εντμόντο Ιστράτι πήρε βαθιές ανάσες, παλεύοντας σ' ένα πέλαγος από δισταγμούς και αντίρροπες σκέψεις. Του είχε εμφανιστεί πριν από τέσσερις μήνες για πρώτη φορά, η αλλόκοτη αίσθηση μιας αόρατης παρουσίας που τον παρακολουθούσε παντού, όπου κι αν βρισκόταν. Παράλληλα εμφανίστηκαν κι εκείνα τα ανησυχητικά συμπτώματα: Ορισμένα μέρη του σώματός του αιμορραγούσαν συχνά, χωρίς προφανή λόγο, για μερικά δευτερόλεπτα μόνο. Ύστερα τον τύφλωναν περίεργες λάμψεις και μετά παρασυρόταν από παραληρητικές ιδέες, άγνωστο για πόση ώρα, ώσπου εξαφανίζονταν στο πουθενά και τις ξεχνούσε ολότελα.

Ο Εντμόντο απέδιδε αυτές τις ανωμαλίες σε κάποιο πιθανό λάθος του κατά την διάρκεια μιας επίκλησης, αν και ήταν πάντα ιδιαίτερα προσεκτικός. Τέλος πάντων, δεν είχε ιδέα τι ακριβώς του συνέβαινε, έκρινε όμως ότι ήταν δική του δουλειά να λύσει το πρόβλημα. Απόψε ήταν η νύχτα. Το μυστικό του “δυσारेστημένου πνεύματος” θα αποκαλυπτόταν εδώ και τώρα, με την βοήθεια των *συνεργατών* του.

Ο Εντμόντο Ιστράτι άρχισε να μιλά αργά, με φωνή που έτρεμε και κάθε τόσο κοβόταν:

«Η σημερινή συγκέντρωση... θα απαιτήσει τον μεγαλύτερο δυνατό αυτοέλεγχο από μέρους σας...»

Ένα παγερό ρίγος διαπέρασε όλα τα μέλη του κύκλου. Ωστόσο, κανείς δεν αντέδρασε.

«Αντιλαμβάνομαι μία ξένη παρουσία, μία αόρατη οντότητα

που με παρακολουθεί διαρκώς, παντού... ακόμη και τώρα πλανιέται γύρω μας... ό,τι κι αν είναι, πρέπει να εξακριβώσω τι ζητά από μένα... και χρειάζομαι τη συνεργασία σας για να έλθω σε ασφαλή επαφή μαζί της», συνέχισε ο Ιστράτι, με φωνή που γινόταν όλο και πιο υπόκωφη.

Τα βλέμματα των παιδιών περιεργάζονταν νευρικά τον λιτό χώρο· κρίνοντας, όμως, ότι ήταν πλέον αργά για να κάνουν πίσω, ή επειδή κανείς τους δεν εννοούσε να παραδεχθεί πρώτος ότι φοβόταν, υποτάχτηκαν τελικά στη θέληση του αρχηγού τους, που κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες γινόταν απίθανα ισχυρή για να αντιταχθεί κανείς. Έτσι, ένωσαν τα χέρια πάνω στο τραπέζι, μηχανικά, διστακτικά, και η αλυσίδα ήταν πια έτοιμη. Το φαινόμενο, ό,τι κι αν ήταν, θα βιωνόταν τέλεια και από τους επτά και η αποτύπωσή του στο φυσικό κόσμο θα ήταν πιο δυναμική.

Απόλυτη, νεκρική σιγή απλώθηκε στο μισοσκοτεινό χώρο, ενώ το ρόδινο φως έδινε την εντύπωση πως τρεμόσβηνε ελαφρά. Την ώρα που η φωνή του Εντμόντο αντήχησε ξανά απόμακρη, οι υπόλοιποι πλησίαζαν στη φάση της έκστασης.

«Καλώ εσένα, πανίσχυρη οντότητα... σε καλώ να εγκαταλείψεις την κρύπτη σου... φανέρωσε τη δύναμή σου στον κόσμο των ζωντανών... έλα στην αλυσίδα μας... αποκάλυψε την θέληση και την ταυτότητά σου...»

Τέτοια λόγια δεν είχε χρησιμοποιήσει ποτέ άλλοτε ο Εντμόντο σε συγκέντρωση, πράγμα που έφερε μεγάλη αναστάτωση και στους πέντε. Παράλληλα, η απαγγελία του ακουγόταν βεβιασμένη, σαν να μην την έλεγχε απόλυτα, κι αυτό κάθε άλλο παρά ασφάλεια τους ενέπνεε. Ύστερα, αντί για τα συνηθισμένα χτυπήματα του τραπεζιού που συνήθως ανήγγειλαν την άφιξη του πνεύματος, ο χώρος ταραχτηκε από βίαιους, μακρόσυρτους κρότους, σαν από στρόβιλους

στάχτης που αναδεύονται στον άνεμο. Τα πρόσωπα των παιδιών τραβήχτηκαν σε μάσκες ανείπωτης αγωνίας, καθώς περνούσαν ήδη στη φάση της βαθιάς ύπνωσης.

Τότε ακριβώς, ο Εντμόντο φάνηκε να χάνει εντελώς τον έλεγχο της επίκλησης. Ένα διάφανο ολόγραμμα αναδύθηκε πάνω στο πνευματιστικό τραπέζι, ένα κάθετο, σπειροειδές, φωτεινό παραπέτασμα που παλλόταν σαν ζωντανό και άλλαζε διαρκώς αποχρώσεις. Από ένα αστραφτερό σημείο χαμηλά, ξεκινούσε μια ασημένια ακανόνιστη γραμμή, η οποία συναντούσε τρία ακόμα αστραφτερά σημεία σε ψηλότερες πτυχώσεις του κυματισμού· από εκεί προχωρούσε σταθερά προς τα πάνω, πλησιάζοντας σταθερά ένα πέμπτο λαμπρό σημείο -ενώ η ολογραφική επιφάνεια περιστρεφόταν και μεταλλασσόταν παράξενα, παίρνοντας όλο και πιο υλική μορφή.

Τώρα τα πρόσωπα αλλοιώνονταν από παγερές εκφράσεις υπερφυσικού τρόμου. Η υπερένταση έφτασε στο αποκορύφωμα όταν ο Εντμόντο άρχισε να απαγγέλλει τις έννοιες που του υπαγόρευε η οντότητα, με φωνή σπασμένη, που μόλις ακουγόταν, ενώ τα παιδιά τον συνόδευαν στην απαγγελία με ρυθμό γοργό, ρυθμικό: «Είμαι εδώ... απεσταλμένος από το διαστρικό σύστημα Ιφέττ... αντικρίζω το Φάσμα της Τελικής Μορφής... μετά από διαδοχικές ενσαρκώσεις έξι ζωδιακών εποχών... εγώ, ο Έοχαρ... υπακούω στο Κάλεσμα του Θόρνιρ του Αρχαίου... είναι η σειρά μου... επιστρέφω...»

Εκείνη τη στιγμή ο κυματισμός του ολογράμματος επιταχύνθηκε, η ασημένια γραμμή ακινητοποιήθηκε πάνω στο πέμπτο και τελευταίο λαμπρό σημείο, που άστραψε εκτυφλωτικά, και μια κραυγή τρόμου έσκισε την φορτισμένη ατμόσφαιρα. Αμέσως μετά, το ολόγραμμα χάθηκε και η ύπνωση διακόπηκε αμέσως, αφήνοντας μια δυσοίωση

σιωπή να βασιλεύει.

Η αλυσίδα έσπασε και τα παιδιά έγειραν μπροστά, αποκαμωμένα. Αντάλλαξαν μερικές τρομαγμένες ματιές, ώσπου όλα τα βλέμματα συγκεντρώθηκαν τελικά πάνω στο Εντμόντο, γεμάτα απόγνωση και θυμό, σαν να τον κατηγορούσαν που τους είχε αφήσει απροστάτευτους απέναντι σε έναν πρωτόγνωρο κίνδυνο. Το πρόσωπο του αρχηγού τους φάνταζε τώρα ακόμη πιο ισχνό και αποκρουστικό, καθώς τα σκαμμένα μάγουλά του θύμιζαν μαύρες λίμνες στο αμυδρό φως του υπογείου.

Ξεπερνώντας το αρχικό μούδιασμα, τα παιδιά σηκώθηκαν ένα-ένα, με ολοφάνερη διάθεση να φύγουν από εκείνο το μέρος όσο γινόταν πιο γρήγορα. Μονάχα ο τελευταίος, ο κοκκινομάλλης Κάρλο, κοντοστάθηκε στο κατώφλι, έριξε μια πλάγια ματιά στον σκυφτό Εντμόντο και του είπε: «Δεν θα ήθελα να ήμουν στην θέση σου, φίλε! Σίγουρα όχι! Και σε παρακαλώ να μην μας ξαναενοχλήσεις ποτέ πια!». Αμέσως μετά γύρισε και χάθηκε πίσω από την πόρτα για πάντα, τρέχοντας να προλάβει τους υπόλοιπους, αφήνοντας τον Εντμόντο ολομόναχο στο μισοσκοτεινό δωμάτιο, κυριευμένο από μια συντριπτική αίσθηση μοναξιάς, έτσι όπως δεν την είχε νιώσει ποτέ άλλοτε.

Η ατμόσφαιρα παρέμεινε βαριά, ιονισμένη, ενώ οι σκιές έπαιρναν αλλόκοτες μορφές στη φαντασία του Εντμόντο. Τότε, νιώθοντας τα γνωστά συμπτώματα να επανέρχονται για μια ακόμη φορά, έμεινε στη θέση του πετρωμένος σαν κέρινη κούκλα, περιμένοντας -ελπίζοντας- να περάσει και αυτή η αιμορραγία μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, όπως συνήθως. Οι επόμενες στιγμές πέρασαν αργά, βασανιστικά, όμως η αιμορραγία δεν έλεγε να σταματήσει.

«Δεν έφυγε...» μουρμούρισε πνιχτά, κατατρομαγμένος.

Στηλώνοντας το βλέμμα του στο φως του διαδρόμου, που έμπαινε χλωμό μέσα από τημισάνοικτη πόρτα, αποπειράθηκε να σηκωθεί όρθιος μα τα πόδια του δεν τον κρατούσαν. Ύστερα άρχισε να παραλύει σταδιακά, ώσπου έμεινε εκεί καθηλωμένος, ανυπεράσπιστος, αντιμέτωπος με τη μοίρα του.

Κρυμμένο Κεφάλαιο

IV

Μέρα με τη μέρα ξεπερνώ όλο και περισσότερους περιορισμούς του χωροχρόνου, καθώς οι πειραματισμοί μου με την άρπα του Θόρνιρ γίνονται όλο και πιο τολμηροί. Χθες τη νύχτα, πλησιάζοντας τα μεσάνυχτα της 13ης του Αυγούστου, η περιέργειά μου με κυρίευσε τόσο, ώστε αποφάσισα να ξεκινήσω για το πιο παρακινδυνευμένο ταξίδι, πέρα από τις πνιγνρές ομίχλες που σέρνονται πάνω από τα κρυφά μονοπάτια της Φέρμοντ, εκεί όπου αιθέριες οντότητες συνεχίζουν τον αιώνιο χορό τους, σαηηνεύοντας όσες ψυχές τολμούν να τριγυρίζουν ελεύθερα, έξω από τα όρια που έχουν καθοριστεί.

Έτσι, ακόμη μια φορά οι μελωδίες της άρπας ξεχύθηκαν στο χώρο, κάτω από το σαηηνευτικό φως των κεριών. Δυνάμεις ασύλληπτες κατέκλυσαν την ατμόσφαιρα, έχοντας ανταποκριθεί ακόμη μια φορά στο ακατανίκητο κάλεσμα της μουσικής μου. Η χωροστρέβλωση ήταν ήδη σε εξέλιξη. Ένα ισχυρό ρεύμα αέρα με παρέσυρε μακριά, εκεί όπου ο χώρος και ο χρόνος λυώνουν κι επανασυντίθενται ακατάπαυστα στους αιώνες, εκεί όπου όλα υπάρχουν και τίποτα δεν υπάρχει. Χάθηκα μέσα σε τεράστιες κοσμικές δίνες, πέρα από μακρινά αστέρια και νεκρούς πλανήτες, πέρασα σαν αστραπή πάνω από αλλόκοτους κόσμους που εκτείνονταν σε αχανείς ηπείρους. Εκατομμύρια γαλαξίες έμεναν πίσω τόσο βίαια, ώστε θύμιζαν συρμάτινες φωτεινές κλωστές που ξετυλίγονταν ακανόνιστα στο κατάμαυρο στερέωμα.

Κάποια στιγμή, η ταχύτητά μου μειώθηκε απότομα, όταν αναγνώρισα φυγαλέα τη γνώριμη συστοιχία κόκκινων και λευκών ήλιων. Μπροστά μου λαμπύριζε ένα λευκό, ατάραχο φως, μια θάλασσα από φως στο βάθος μιας ολοσκότεινης σήραγγας, που ήταν το ίδιο το σύμπαν καθώς καμπύ-

λωνε γύρω μου. Γύρω από ένα κόκκινο άστρο περιστρεφόταν ένας μεγάλος, μοναχικός πλανήτης, στις παρυφές ενός έρημου ηλιακού συστήματος, εκατομμύρια χρόνια πριν δημιουργηθεί η Γη...

Αιωρήθηκα πάνω από τις ατέλειωτε οροσειρές με τα ατσάλινα κάστρα, που γυάλιζαν με ρουμπινένια λάμψη στο φως της αιμάτινης δύσης. Η απόκοσμη άχλη που κάλυπτε προστατευτικά τα βουνά ως τον ορίζοντα αραίωνε πότε-πότε, αποκαλύπτοντας δαιδαλώδη πέτρινα μονοπάτια που σκαρφάλωναν ως τις ψηλότερες βουνοκορφές.

Τώρα τα πόδια του αστρικού μου σώματος πατούσαν στέρεα στο έδαφος κι αισθανόμουν μια πρωτόγνωρη ζωτικότητα να με ενεργοποιεί. Το στενό μονοπάτι μπροστά μου ελίσσόταν ανάμεσα σε γυμνούς, μαβιούς βράχους, για να χαθεί μετά από λίγα μέτρα μέσα σε αδιαφανή ομίχλη. Ψυχή δεν φαινόταν πουθενά, ωστόσο αντιλαμβανόμουν κρυφές ματιές από παντού να επιτηρούν αδιάλειπτα το κάθε μου βήμα. Ούτε ήχος δεν ακουγόταν, καμία κίνηση ζωντανού πλάσματος δεν ανάδευε την ατάραχη ατμόσφαιρα. Απόλυτη, μακάρια γαλήνη.

Ένα πλήθος από φτερωτά όντα, τα ίδια που ανταποκρίνονταν κάθε φορά στο κάλεσμα της άρπας μου, εμφανίστηκαν ξαφνικά από το πουθενά, σιγοτραγουδώντας τον γνώριμο, απαλό σκοπό τους. Η λάμψη των λεπτών, πολύχρωμων φτερών τους φώτιζε αμυδρά το δρόμο ενώ οι αρμονικές κινήσεις τους ξάνοιγαν ρυθμικά την ατμόσφαιρα. Χωρίς δεύτερη σκέψη, τα άφησα να με οδηγήσουν σ' ένα φιδογυριστό μονοπάτι που έσβηνε ύπουλα μέσα στη γκριζόλευκη καταχνιά. Σύντομα τη θέση της πυκνής ομίχλης πήρε μια απαλή ρόδινη φωταύγεια, που απλωνόταν νοχελικά ως τις απόκρημνες βουνοπλαγιές στα πέρατα του ορίζοντα.

Όσο πλησίαζα στον προορισμό μου, οι φτερωτοί συνοδοί μου άρχισαν να υποχωρούν ένας ένας, ώσπου έμεινα τελικά ολομόναχος, έξω από εκείνο τον ασημόλευκο πύργο, τον οποίο ως τώρα είχα αντικρίσει μονάχα από τεράστιες αποστάσεις να κυριαρχεί επιβλητικός πέρα από τις αιώνιες καταχνιές που τον απομονώνουν από την υπόλοιπη ήπειρο. Η εξωτερική μεταλλική πύλη ορθωνόταν μεγαλόπρεπη σε απίθανο ύψος, τυλιγμένη σε μια αλλόκοτη λεπτή άχλη. Ήθελα, όσο τίποτα στον κόσμο, να προχωρήσω μπροστά. Κάποιο αδύναμο μέρος του εαυτού μου προσπάθησε να αντισταθεί, μα το αγνόησα εντελώς.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, στο διστακτικό άγγιγμά μου η πύλη άνοιξε διάπλατα και πέρασα σ' έναν ευρύχωρο περίγυρο. Μόλις έκανα το πρώτο βήμα στο πλατύ ανηφορικό δρομάκι που οδηγούσε στην είσοδο του πύργου, η βαριά εξώθυρα έκλεισε πίσω μου με πάταγο, κόβοντάς μου την ανάσα...

Κεφάλαιο Δέκα

Κόντευαν μεσάνυχτα της 3ης Σεπτεμβρη όταν ο Άντον Μπάρενς, αποκαρδιωμένος, αδυνατισμένος και γερασμένος από τη θλίψη και τις άκαρπες αστυνομικές έρευνες, αποφάσισε να ακολουθήσει διαφορετική τακτική. Γι' αυτό, όμως, θα χρειαζόταν τη βοήθεια της Υπερκυβέρνησης. Θα ήταν, βέβαια, μια πρόσθετη εργασία γι' αυτούς, ωστόσο το Συμβούλιο χρωστούσε πολλά στον Μπάρενς...

Μόλις ο Άντον άνοιξε την γραμμή τηλεπικοινωνίας από τον απόρρητο ηχοαναμεταδότη, χωρίς περιστροφές ζήτησε από τη Σύμβουλο Γιόχανσον την εξυπηρέτηση: «Πρόκειται για τον θάνατο της Μαριάννας. Έχετε όλο το φάκελο στα χέρια σας. Εκείνο που επιθυμώ είναι να ερευνήσετε το θέμα στο *Μεγαδίκτυο*, όπου συγκεντρώνονται πληροφορίες για κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα κάθε στιγμή, σε παγκόσμια κλίμακα. Συγκεκριμένα, θέλω να ψάξετε για περιπτώσεις εξαφανίσεων ή φόνων που έγιναν κάτω από παράξενες συνθήκες όπως...»

«Όπως στην περίπτωση της συζύγου σου! Περιμέναμε ότι θα μας το ζητούσες αυτό», τον πρόλαβε η Σύμβουλος. «Το καταλαβαίνεις, φαντάζομαι, ότι πιθανότατα δεν θα έχουμε κανένα αξιόλογο αποτέλεσμα!»

«Το καταλαβαίνω, έχω όμως ένα προαίσθημα. Όσο γρηγορότερα μου ετοιμάσετε τη λίστα που σας ζητώ, τόσο το καλύτερο».

«Αλήθεια, ο Υπεράνθρωπός σου, τι πιστεύει γι' αυτό; Μήπως θα μπορούσε να σε δια φωτίσει;»

Σε αυτό το σημείο ο Μπάρενς κόμπιασε· η σύντομη σιγή που ακολούθησε ήταν αρκετή για να παγώσει την ατμόσφαιρα.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν συναντήθηκα καθόλου μαζί

του σε αυτό το διάστημα», αποκρίθηκε ψυχρά ο Άντον, συνειδητοποιώντας μόλις τότε ότι δεν είχε επιδιώξει συνάντηση με τον Υπεράνθρωπο, επειδή υποσυνείδητα φοβόταν τις εξελίξεις. Όσο κι αν προσπαθούσε ν' αγνοήσει τις συγκυρίες, δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι η τραγωδία είχε συμβεί αμέσως μετά την επίσκεψη της Μαριάννας στην βίλα των Κάρσον. Τώρα, όμως, κατανοούσε πως ήταν ανάγκη να εξηγηθεί με τον "Ισβιρντουρ" -αυτό το όνομα είχε κρίνει σκόπιμο να μην το κοινοποιήσει στην Υπερκυβέρνηση- δίχως να χάνει άλλο χρόνο.

Η συνάντηση των δύο ανδρών, το επόμενο κιόλας πρωί, αποδείχτηκε φιάσκο -τόσο που ο Άντον Μπάρενς μετάνιωσε για την όλη ιδέα. Πάντως, ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τον Υπεράνθρωπο να εκδηλώνει κάποιο έντονο συναίσθημα, δηλαδή δυσαρέσκεια:

«Δεν θα πω πολλά, Άντον, γι' αυτό δώσε προσοχή: Η Μαριάννα δεν δολοφονήθηκε, πέθανε από φυσικά αίτια και ο θάνατός της δεν αφορά εσένα, ούτε κανέναν πάνω στη Γη! Σε συμβουλεύω να ξεχάσεις την υπόθεση. Φαντάσου πως δεν γνώρισες ποτέ την Μαριάννα Οικονόμου. Άλλωστε, τώρα πια είναι σαν να μην υπήρξε ποτέ!»

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια στον έκπληκτο Μπάρενς, ο οποίος προτίμησε να μην επιμείνει στην ανάκριση. Κατάφερε, μάλιστα, να πείσει τον εαυτό του ότι ο Υπεράνθρωπος δεν είχε καμία σχέση με το θάνατο της Μαριάννας και ότι αρνιόταν να δώσει περισσότερες πληροφορίες επειδή, κατά κάποιο τρόπο, δεν θα έπρεπε να τις δώσει. Έτσι, το μόνο που απέμενε να κάνει, ήταν να περιμένει την απάντηση του Συμβουλίου από την έρευνα στο Μεγαδίκτυο -κι αυτό χωρίς μεγάλη αισιοδοξία.

Την ίδια νύχτα η Τζώρτζια Μάντσεστερ στριφογύριζε ανήσυχη πάνω στο κρεβάτι της, υποφέροντας έναν εξαιρετικά ταραγμένο ύπνο. Η γαλάζια κουβέρτα συστρεφόταν γύρω της, ενώ οι αγωνιώδεις εκφράσεις και τα βογγητά της πρόδιδαν όλο τον τρόπο που βίωνε σε έναν ακόμα εφιάλτη: Έτρεχε σαν τρελή μέσα σ' ένα κατασκότεινο τούνελ, ενώ μια μελωδική αλλά παράξενη μουσική την καταδίωκε. Στην αρχή, οι ήχοι απλώνονταν στη σήραγγα ειρηνικοί, υπέροχα αρμονικοί σαν από ουράνιες άρπες. Όμως, τα λεπτά περνούσαν, βασανιστικά αργά, και η Τζώρτζια συνέχιζε να τρέχει στο σκοτάδι· όσο έτρεχε, τόσο ο ρυθμός επιταχυνόταν σταθερά και η μουσική έφθανε σε ψηλότερους τόνους, καταλήγοντας σ' ένα διαπεραστικό στριγγό κρεσέντο, σαν από κάποιο τεράστιο, εξώκοσμο, μουσικό όργανο.

Ο ρυθμός ήταν τώρα οδυνηρά γοργός, ο ήχος άγγιζε ανυπόφορα ψηλές οκτάβες και η Τζώρτζια εξακολουθούσε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε κατά μήκος της σκοτεινής σήραγγας, χωρίς ελπίδα διαφυγής και χωρίς να καταφέρνει να προσδιορίσει τι ακριβώς ήταν εκείνο που της προκαλούσε τόσο ανεξέλεγκτο τρόπο.

Τέλος, με μια απότομη εναλλαγή, η μουσική κατέληξε σε μια απαίσια κορώνα, μια ακατονόμαστη εξωγήινη κραυγή. Τότε, η γυναίκα έπεσε τρέχοντας πάνω σ' ένα αόρατο φράγμα -κι αυτό ήταν το τέλος του εφιάλτη, όπως και την προηγούμενη φορά που είχε ονειρευτεί ακριβώς το ίδιο...

Η Τζώρτζια ξύπνησε αμέσως και τινάχτηκε καθιστή στο κρεβάτι, πασχίζοντας να πάρει ανάσα μέσα από ασυγκράτητους λυγμούς και δυνατό καρδιοχτύπι. Το ότι ήταν η δεύτερη φορά που έβλεπε εκείνο το φοβερό όνειρο, την αναστάτωνε ακόμη περισσότερο. Η αγωνία της, όμως, κορυφώθηκε μόλις συνειδητοποίησε ότι ο στριγγός ήχος

έμοιαζε ν' αντηχεί ακόμη στο χώρο, σαν δαιμονικό κάλεσμα, ώσπου αναγκάστηκε να φράξει τ' αυτιά με τις παλάμες της, ουρλιάζοντας.

Όταν σταμάτησε να φωνάζει, μετά από μερικές ατέλειωτες στιγμές, της φάνηκε ότι η μουσική είχε καταλαγιάσει σ' έναν μακρινό απόηχο, όπως αυτόν που μένει όταν η ορχήστρα σταματάει να παίζει. Πνίγοντας με κόπο τους λυγμούς της, άναψε το πορτατίφ δίπλα της, σηκώθηκε με νευρικές, αδέξιες κινήσεις, προχώρησε διστακτικά ως την πόρτα και την άνοιξε αργά, προσέχοντας να μην ακουστεί ο παραμικρός θόρυβος. Η σκιά της γυναίκας σχημάτισε μια συρρικνωμένη φιγούρα στο διάδρομο, όπου το αδύναμο φως του πορτατίφ τρύπωνε με δυσκολία.

Περπάτησε νυχοπατώντας μέχρι την κάμαρα του συγκατοίκου της κι ετοιμάστηκε να χτυπήσει ελαφρά την πόρτα -ίσως ο Στήβεν να μην κοιμόταν εκείνη την ώρα. Ωστόσο, το μετάνιωσε αμέσως κι έκανε πίσω, κρίνοντας ότι δεν υπήρχε λόγος να τον ανησυχήσει εξαιτίας ενός ανόητου εφιάλτη. Για μια στιγμή μόνο, έστησε αυτί και αφουγκράστηκε. Όταν βεβαιώθηκε ότι επικρατούσε απόλυτη σιγή στην κάμαρα του Στήβεν, έκανε μεταβολή κι επέστρεψε στο δωμάτιό της.

Μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με το πορτατίφ ακόμη αναμμένο, η Τζώρτζια προσπάθησε να θυμηθεί την πρώτη φορά που την είχε τρομάξει το ίδιο όνειρο: και τότε επίσης άκουγε έναν απόηχο, που έδινε την εντύπωση ότι προερχόταν μέσα από το σπίτι -συγκεκριμένα από το εγκαταλειμμένο ουσιαστικά εργαστήριο στο ισόγειο, εφόσον ο Στήβεν γινόταν όλο και πιο απρόθυμος να υφίσταται εκείνα τα "παιδαριώδη τεστ", όπως αποκαλούσε ο ίδιος τις ασκήσεις βιοανάδρασης.

Εκείνη τη στιγμή, η Τζώρτζια ένιωσε την ανάσα της να κόβεται, καθώς θυμήθηκε ότι ο πρώτος εφιάλτης είχε έλθει τη νύχτα της 11ης Ιουλίου, δηλαδή πριν από την πρώτη αποστολή του Υπερανθρώπου. *Η δεύτερη αποστολή είναι προγραμματισμένη για την 5η Σεπτέμβρη, δηλαδή για σήμερα*, συλλογίστηκε κι ένα κρύο ρεύμα διαπέρασε τη ραχοκοκκαλιά της. Αμέσως μετά, προσπάθησε να επιβληθεί στον εαυτό της κι έβαλε τα δυνατά της να μείνει ψύχραιμη. *Ας μη δίνω τόση σημασία στα όνειρα σ' ένα κακό όνειρο... είναι, μάλλον, η αντίδραση του υποσυνειδήτου μου απέναντι στα υπερφυσικά φαινόμενα που προσβάλλουν τη λογική μου*, αποπειράθηκε να εκλογικεύσει την κατάσταση. Ύστερα, έχοντας ηρεμήσει αρκετά, έσβησε το φως κι έκλεισε τα μάτια, ενώ οι περισσότερες λεπτομέρειες από τον εφιάλτη είχαν ήδη χαθεί από τη συνείδησή της...

Κεφάλαιο Ένδεκα

Ήταν η πρώτη φορά που ο Μαρκ Λάβεντερ έπαιρνε μέρος σ' ένα από εκείνα τα περίφημα σαφάρι στις ζούγκλες του Αμαζονίου, εφόσον αυτή τη φορά ο πατέρας του δεν είχε καταφέρει να βρει καμιά σοβαρή δικαιολογία για να τον αποτρέψει. Ο Μαρκ είχε μόλις αποφοιτήσει από το Ομοσπονδιακό Ινστιτούτο Τεχνολογίας της Βόννης και ο πατέρας του, ο μεγαλοβιομήχανος Κουρτ Τ. Λάβεντερ, ιδιοκτήτης σαράντα έξι εργοστασίων όπλων σε όλο τον κόσμο, δεν μπόρεσε ν' αρνηθεί στο γιο του τη συμμετοχή σ' εκείνο το ταξίδι, σαν δώρο για την αποφοίτησή του.

Το ταξιδιωτικό πρακτορείο "Zauberreise", το οποίο διοργάνωνε αυτά τα ταξίδια, εγγυόταν ξεχωριστές συγκινήσεις για λίγους, τολμηρούς και αρκετά εύπορους ώστε να μπορούν ν' ανταπεξέλθουν στην υπέρογκη οικονομική επιβάρυνση που απαιτούσαν αυτού του είδους οι εξορμήσεις σε μέρη μακρινά κι απάτητα, συνήθως σε ζούγκλες τις Λατινικής Αμερικής και της Αφρικής.

Ήταν μια αποστολή από 19 άτομα, οι περισσότεροι γνωστοί και φίλοι του Μαρκ, εφόσον ανήκαν όλοι στην ίδια *αδελφότητα*. Στη διάρκεια της ημέρας φέρονταν ως απλοί τουρίστες: επισκέπτονταν τις πλησιέστερες βραζιλιάνικες πόλεις και τα αξιοθέατα, ή -σπανιότερα- ξεκουράζονταν στο πολυτελές ξενοδοχείο, συζητώντας τα δικά τους ιδιαίτερα θέματα και αγναντεύοντας από τα ευρύχωρα μπαλκόνια την πόλη Μαναούς σε όλη της την έκταση, από τα μωσαϊκά πεζοδρόμια της αριστοκρατικής γειτονιάς μέχρι τις φτωχικές καλύβες στην άκρη της πόλης, οι οποίες στηρίζονταν σε ξύλινα παλούκια για να προστατεύονται από τις πλημμύρες του ποταμού.

Εκείνο το απόγευμα της 5ης Σεπτέμβρη έφυγαν με τα τζιπ τους και οδήγησαν μέχρι το ποταμόπλοιο που θα τους μετέφερε στο εσωτερικό της ζούγκλας. Αφού αποβιβάστηκαν στο καθορισμένο μέρος, οι ριψοκίνδυνοι ταξιδιώτες άρχισαν να προχωρούν μέσα στη ζούγκλα, ακολουθώντας τον οδηγό με τυφλή εμπιστοσύνη, μέσα σε κρυφά, σκιερά μονοπάτια.

Μετά από πεζοπορία τριών ωρών περίπου, έφτασαν επιτέλους στον προορισμό τους: ένα φωτεινό ξέφωτο πλάι σ' ένα μικρό ινδιάνικο χωριό, όπου ζούσαν μερικές δεκάδες ιθαγενείς σε πρωτόγονες συνθήκες. Η ύπαρξή τους ήταν πρακτικά άγνωστη για το βραζιλιάνικο κράτος, καθώς και για οποιοδήποτε άλλο κράτος, όχι όμως και για εταιρείες όπως η “Zauberreisen”.

Το άγριο, καταπράσινο περιβάλλον τους περικύκλωνε μυστηριακό και υποβλητικό: Πανύψηλα δέντρα έκρυβαν τον ουρανό, με τους κορμούς αγκαλιασμένους από αναρριχητικά φυτά κι εναέριες ρίζες· η σχετική γαλήνη της φύσης ισοπέδωνε και τον παραμικρό θόρυβο που έφτανε από μακριά, κρατώντας τα νεύρα του Μαρκ σε εγρήγορση. Μόλις που κατάφερνε να χαλιναγωγεί την ταραχή του, κρυμμένος πίσω από τους υπόλοιπους, κρατώντας σφιχτά στα χέρια του το τουφέκι.

«Έφθασε η ώρα! Προσέχετε!»

Η αυστηρή φωνή του αρχηγού της αποστολής έκανε τον Μαρκ να τιναχτεί ξαφνιασμένος. Κάποιος που το πρόσεξε, θεώρησε καλό ν' αστειευτεί μαζί του:

«Κουράγιο, νεαρέ! Αυτές οι διακοπές θα σου μείνουν αξέχαστες! Καμία σχέση με τις σαχλές εκδρομούλες που πήγαινες τόσα χρόνια!»

Ενοχλημένος από το σχόλιο, ο νεαρός μόρφασε με δυσαρέσκεια και μετακινήθηκε λίγο πιο μπροστά, έτσι ώστε

να μπορεί να αποφεύγει εκείνο το άτομο και, παράλληλα, να παρακολουθεί πιο άνετα την κίνηση στο χωριό, που έμοιαζε να ηρεμεί λεπτό με λεπτό, καθώς οι ιθαγενείς επέστρεφαν στις καλύβες και η νύχτα έπεφτε γοργά, λούζοντας με βαθύκυανες ανταύγειες το ατίθασο τοπίο.

Για λίγες στιγμές, ο Μαρκ παρατήρησε έναν γέρο ινδιάνο που καθόταν στο κατώφλι της καλύβας του μασώντας φύλλα κόκας, με ύφος μακάριας αδιαφορίας ή και ειρωνίας.

«Είσαστε όλοι έτοιμοι;» ρώτησε χαμηλόφωνα ο οδηγός. Κανένας δεν απάντησε, πράγμα που σήμαινε πως όλοι ήταν έτοιμοι.

Τότε ο αρχηγός, ένας ηλιοκαμένος, γεροδεμένος άνδρας μέσης ηλικίας με κόκκινα μαλλιά και σκαμμένο από την έντονη ζωή πρόσωπο, σήκωσε το όπλο του και σημάδεψε. Το στόχαστρο αιχμαλώτισε τη λιπόσαρκη σιλουέτα του γέρου, ο οποίος εξακολουθούσε να ταξιδεύει ανάμελα στις δικές του πραγματικότητες.

Ανάμικτα συναισθήματα και αντικρουόμενες σκέψεις άρχισαν να ταλανίζουν τον Μαρκ. Είχε δώσει αληθινές μάχες γι' αυτό το ταξίδι· τώρα η ένταση τον συνάρπαζε, ταυτόχρονα όμως ευχόταν να μην είχε πατήσει ποτέ το πόδι του στη Βραζιλία. Πέρα μακριά, ανάμεσα στις φυλλωσιές των ψηλών δέντρων, ο πυκνοπλεγμένος ιστός μιας γιγάντιας αράχνης λαμπίριζε στο σεληνόφως.

Ξαφνικά, ένας βροντερός βραχνός ήχος, ένα ανατριχιαστικό μούγκρισμα έκοψε το αίμα όλων κι ένα δυνατό τζάγκουαρ όρμησε από ένα κοντινό δέντρο. Ο Μαρκ, παρά τον τρόπο που τον κατέλαβε ακαριαία, πρόφτασε και πυροβόλησε έγκαιρα πριν γίνει λεία του θηρίου. Το ζώο έπεσε σκούζοντας στο χώμα και ξεψύχησε μ' ένα τραύμα στο κεφάλι. Ο νεαρός μαρμάρωσε στη θέση του, παρακολου-

θώντας το θέαμα εμβρόντητος. Τελικά, οι εξορμήσεις αυτές δεν είναι τόσο ασφαλείς, όσο υπόσχεται το “Zauberreisen”. Τώρα που το βασικό πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού έχει χαθεί, οι συνέπειες μπορεί να είναι απρόβλεπτες... συλλογίστηκε ανήσυχος ο Μαρκ.

Ήδη οι ινδιάνοι πετάγονταν αναστατωμένοι μέσα από τις καλύβες τους κι έτρεχαν να κρυφτούν στη ζούγκλα, προβάλλοντας μια μάλλον αναποτελεσματική αντίσταση με τα πρωτόγονα όπλα τους, ενώ ο τόπος αντηχούσε από τις ομοβροντίες των τουφεκιών και τις κραυγές των θυμάτων. Δύο από τους ιθαγενείς έπεσαν πριν προλάβουν να καλυφθούν και κάποια πρόσωπα από την ομάδα των ταξιδιωτών χαμογέλασαν με ικανοποίηση. Μονάχα ο Μαρκ εξακολουθούσε να στέκεται ακίνητος πάνω από το πτώμα του θηρίου, μουδιασμένος και αποχαυνωμένος, καθώς δεν κατάφερνε πια ούτε να θυμηθεί πώς και γιατί είχε έλθει σ’ αυτή τη ζούγκλα.

Στο μεταξύ, οι κυνηγοί είχαν καταλάβει το χωριό με βιαστικές εφόδους στις καλύβες και, μη βρίσκοντας θηράματα ή σπουδαία λάφυρα, ξέσπαγαν την οργή τους βάζοντας φωτιά. Λίγο αργότερα, όταν δεν είχε μείνει πια τίποτα για να καταστρέψουν, βάλθηκαν να εξερευνούν τη γύρω περιοχή προσεκτικά αλλά χωρίς ιδιαίτερη ελπίδα, εφόσον το ψάξιμο για υποψήφια θύματα μέσα σ’ εκείνο το σκοτεινό, άγνωστο περιβάλλον φαινόταν μάλλον μάταιο. Ύστερα από μερικά διστακτικά βήματα κοντά στην περίμετρο του χωριού, οι περισσότεροι συμφώνησαν ότι το καλύτερο που τους έμενε να κάνουν ήταν να τα παρατήσουν και να γυρίσουν πίσω.

Μέσα στη γενική αναταραχή, κανείς τους δεν πρόσεχε τον Μαρκ Λάβεντερ που είχε ξεμείνει πίσω, κουλουριασμένος πλάι σ’ ένα θάμνο, τρέμοντας ολόκληρος.

«Δεν είναι για μένα αυτά», μονολογούσε σκοτισμένος.

«Έκανα λάθος που ήλθα. Το μόνο που κατάφερα ήταν να γίνω ρεζίλι...».

Την επόμενη στιγμή, ένα διαπεραστικό ρίγος τον τύλιξε σύγκορμο, καθώς αντιλήφθηκε μια ξένη παρουσία ακριβώς δίπλα του. Γύρισε μα δεν είδε κανέναν, ένιωθε όμως ακόμη εκείνη την επιβλητική παρουσία κοντά του, που η πανίσχυρη επιρροή της πάγωνε το χρόνο. Όπλισε νευρικά την караμπίνα του, παραμέρισε ένα από τα τεράστια φύλλα της *Βασιλικής Βικτωρίας* που του έδινε κάλυψη αλλά και τον ενοχλούσε, και πετάχτηκε όρθιος.

Πολύ αργά, προσεκτικά, ο Μαρκ έκανε το γύρο του θάμνου και με αρκετή έκπληξη ανακάλυψε κάποιον που κρυβόταν εκεί, στην αντίθετη πλευρά του φυτού, προστατευμένος πίσω από μερικά πλατιά φύλλα. Μόλις διακρινόταν στο σκοτάδι της νύχτας, τυλιγμένος σ' ένα χαλαρό, γκρίζο ρούχο που κάλυπτε ολόκληρο το σώμα του, ενώ το πρόσωπό του ήταν χωμένο σε μια φαρδιά κουκούλα. Ο άγνωστος έμεινε ακίνητος, συσπειρωμένος στη θέση του, σαν να μην είχε αντιληφθεί την ύπαρξη του νεαρού που τώρα στεκόταν μπροστά του.

Ο Μαρκ παρατήρησε εξεταστικά τον παρείσακτο για λίγα δευτερόλεπτα, γεμάτος απορία. Ο άνθρωπος εκείνος δεν ανήκε στην ομάδα του και, κατά πάσα πιθανότητα, δεν ήταν ντόπιος. Εκνευρισμένος από την προσβλητική απάθεια του ξένου, ο νεαρός αποτίναξε τους όποιους δισταγμούς του και μίλησε:

«Ποιός είσαι; Τι κάνεις εδώ;»

Η φωνή του ακούστηκε άτονη μα τα χέρια έσφιγγαν γερά το όπλο.

Τότε, ο μυστηριώδης άγνωστος πετάχτηκε όρθιος μονομιάς, ξεπερνώντας σε ύψος τον κατάπληκτο Μαρκ. Κατέβασε την κουκούλα, αποκαλύπτοντας ένα εντυπωσιακό

ανδρικό πρόσωπο με κυρίαρχο χαρακτηριστικό τα μεγάλα, σμαραγδένια μάτια. Σαν της κόμπρας, σκέφτηκε ο Μαρκ, και η ανησυχία του άρχισε να κορυφώνεται.

«Οι υπήκοοί μου σε όλο το σύμπαν με αποκαλούν Ίσβριντουρ», αποκρίθηκε ο άλλος, με προκλητική σοβαρότητα.

Ο Μαρκ χαμογέλασε αμήχανα. *Αυτό μας έλειπε τώρα, ένας τρελός στη μέση του πουθενά*, υπέθεσε αμέσως -αλλά αυτή η σκέψη δεν τον ανακούφισε καθόλου.

«Ήλθα να παρακολουθήσω την παράσταση. Ο κόσμος διασκεδάζει εδώ, έτσι δεν είναι;» συνέχισε ο Ίσβριντουρ και το πρόσωπό του σκλήρυνε.

«Άκουσε, εγώ... εγώ είμαι έξω απ' όλα αυτά», τραύλισε ο νεαρός. «Τα φανταζόμουν κάπως διαφορετικά τα πράγματα, όμως...»

«Δεν χρειάζεται ν' απολογηθείς για τίποτα, αγαπητέ κύριε Λάβεντερ...»

Στο άκουσμα του ονόματός του από έναν τελείως άγνωστο, στη μέση μιας ζούγκλας, ο Μαρκ έχασε τη γη από τα πόδια του. Συνέχισε, όμως, να ακούει:

«...μην φοβάσαι, η θεϊκή οργή δεν αγγίζει ανθρώπους σαν εσένα. Όμως, η τιμωρία έχει ήδη αρχίσει για όσους διαπράττουν το μεγαλύτερο από τα αμαρτήματα!».

«Το μεγαλύτερο από τα αμαρτήματα;» ψέλλισε ξέπνοα ο νεαρός.

«Αδυναμία!»

Η φωνή του Ίσβριντουρ αντήχησε βαθιά, απόμακρη, καθώς έτεινε το χέρι ψηλά, προς το βορρά, σαν να ήθελε να δείξει κάτι στον ουρανό.

Ο Μαρκ Λάβεντερ έστρεψε τα μάτια προς τα εκεί, ενώ δυνατός αέρας άρχισε να φυσά ξαφνικά. Πέρα από το ξέφωτο, πάνω από τα αμέτρητα δέντρα της ζούγκλας που σείονταν βίαια στις ριπές του ανέμου, ο νεαρός αντίκρισε

εμβρόντητος ένα θέαμα αλλόκοτα γοητευτικό και αποτρόπαιο ταυτόχρονα. Ξαφνικά, ο νυχτερινός ουρανός είχε πάρει ένα αλλόκοτο κοκκινωπό χρώμα, καθώς μια γκρίζα αέρινη δίνη, ένας γιγάντιος ανεμοστρόβιλος ξετυλιγόταν προς τη γη μέσα από ένα τεράστιο, βαρύ σύννεφο, που ο Μαρκ θα ορκιζόταν ότι πριν από λίγη ώρα δεν υπήρχε. Το αέρινο θηρίο περιστρεφόταν με μανία κι έμοιαζε να ελίσσεται με απίθανη ταχύτητα, πολύ μακριά ακόμη· πλησίαζε όμως σταθερά, όλο και πιο κοντά, παρασέρνοντας οτιδήποτε έβρισκε στην πορεία του. Ο νεαρός έμεινε να παρατηρεί το φαινόμενο εκστατικός, ώσπου ο στροβιλιζόμενος κορμός διακρινόταν συμπαγής και σαρωτικός, ενώ δυνατοί ήχοι σαν μεταλλικές κλαγγές εισέβαλαν όλο και πιο ξεκάθαροι στην ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα.

Κεφάλαιο Δώδεκα

Μόλις λίγες ώρες αργότερα, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης είχαν κιόλας προφτάσει να πληροφορήσουν όλη την υφήλιο για τη νέα θεομηνία, επισημαίνοντας ιδιαίτερα τις ομοιότητές της με την προηγούμενη. Η εικόνα της αχανούς, μαυρισμένης ερήμου γινόταν πλέον βίωμα παγκόσμιο. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ήταν μια μάλλον ακανόνιστη, μαύρη γραμμή στο χάρτη που συμβόλιζε μια λωρίδα καμένης γης μήκους περίπου 4100 μιλίων και πλάτους όχι πάνω από 50. Ξεκινούσε από τα βόρεια της πόλης Ρετσίφε, στη Βραζιλία, και πλησίαζε αρκετά το Ικίτος του Περού. Όλες οι γειτονικές περιοχές είχαν μείνει, παραδόξως, ανέπαφες. Δημοσιεύτηκαν και ορισμένες φωτογραφίες προϊστορικής πανίδας -εικόνες εκατόν ενενήντα εκατομμυρίων ετών- που όπως αναφερόταν παρακάτω με κάποια επιφυλακτικότητα, είχαν αρχίσει ήδη ν' αντικαθιστούν σιγά-σιγά τα καμένα δάση του Αμαζονίου.

Οι επιστήμονες απέφευγαν συνωμοτικά να εκφέρουν οποιαδήποτε ξεκάθαρη γνώμη, ενώ αντίθετα, οι διασημότεροι πνευματικοί δάσκαλοι διατύπωναν προφητείες γεμάτες οίστρο για την επερχόμενη κρίση και τις ακόμα χειρότερες καταστροφές που σύντομα έμελλε ν' ακολουθήσουν. Και, όπως πάντα, όλα τα κηρύγματα κατέληγαν στο ίδιο μήνυμα της πίστης και της υποταγής στο θεϊκό νόμο.

Αυτή τη φορά, λοιπόν, τα γεγονότα είχαν εξελιχθεί πιο ομαλά, είχαν δημιουργηθεί οι σωστές εντυπώσεις και ο Άντον Μπάρενς είχε κάθε λόγο να αισθάνεται ικανοποιημένος. Τα γεγονότα πλησίαζαν γοργά στο επιθυμητό αποκορύφωμα, τόσο που είχε ουσιαστικά ξεπεράσει το χαμό της γυναίκας του. Βυθισμένος στην άνετη πολυθρόνα πίσω από το γραφείο του, αναλογιζόταν με δέος την ασύλληπτη

επίδειξη δύναμης του Υπερανθρώπου του. Χαμογέλασε στη σκέψη ότι η Υπερκυβέρνηση δεν θα έβρισκε πια καμία αφορμή για κριτική. Τότε, η δόνηση από τον απόρρητο ηχοαναμεταδότη απέσπασε την προσοχή του.

«Μιλά ο Σύμβουλος Ορλώφ». Η φωνή ακούστηκε σιγανή, υπόκωφη. Ο Μπάρενς έμεινε σιωπηλός, αποσβολωμένος, ξαφνικά πνιγμένος σε πολύ κακά προαισθήματα.

«Με ακούς;» επέμεινε η φωνή.

«Μα ναι, βέβαια!» κόμπιασε ο Άντον. «Αυτή τη φορά ο Υπεράνθρωπος υπηρέτησε άψογα το σκοπό του. Όπως γράφουν και οι εφημερίδες...»

«Από τη Ρετσίφε ως το Περού», έκανε ο άλλος γρήγορα. «Υπερβολικά άψογη δουλειά. Περιμέναμε από σένα κάποια εξήγηση γι' αυτά τα φαινόμενα, βλέπω όμως πως δεν μπορείς να δώσεις καμία ικανοποιητική απάντηση στις ερωτήσεις μας. Ξέρεις ότι και οι νέοι επιζώντες παραμιλούν για φαντάσματα με πανοπλίες; Πόσο μπορεί να είναι σύμπτωση αυτό;»

«Ο Υπεράνθρωπος με διαβεβαίωσε ότι πρόκειται για ομαδική παραίσθηση...»

«Εσένα σε ικανοποιεί αυτή η εξήγηση, Σύμβουλε Μπάρενς; Υπάρχει όμως και μια άλλη λεπτομέρεια: Ένας από τους επιζώντες, σε κατάσταση παροξυσμού, επαναλαμβάνει διαρκώς μια λέξη: *Ισβιρντουρ*. Τι μπορεί να σημαίνει αυτό;»

Ο Μπάρενς δεν αποκρίθηκε, σάστισε μόνο, μη πιστεύοντας στ' αυτιά του: Ο Υπεράνθρωπος είχε αποκαλύψει το όνομά του σε έναν από τους Εκλεγμένους Πολίτες. «Τίποτα», είπε τελικά, όσο πιο ήρεμα μπορούσε. «Δεν το θεωρώ φρόνιμο να μας απασχολεί το παραλήρημα ενός...»

«Εμείς το θεωρούμε, όμως!» αντέταξε ο άλλος βλοσυρά. «Θα χρειαστεί λίγος χρόνος ακόμη. Για έρευνες και αποφάσεις» συμπλήρωσε βιαστικά, με φωνή που δεν

σήκωνε αντίλογο. Μια βαριά, φορτισμένη σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο.

«Σταμάτησέ τον!»

«Τι;» φώναξε ο Άντον τρομαγμένος.

«Με άκουσες, Μπάρενς, πρέπει να τον σταματήσεις, προσωρινά βέβαια. Είναι απαραίτητο».

«Δεν μπορεί να μιλάς σοβαρά! Εγώ, μαζί με εκατοντάδες άλλους επιστήμονες εργαστήκαμε σκληρά τόσα χρόνια για να δημιουργηθεί ο Υπεράνθρωπος του μέλλοντος και πρέπει, επιτέλους, να ομολογήσετε ότι ανταποκρίνεται θαυμάσια στο ρόλο του. Και τώρα μου λέτε να τον σταματήσω; Μα πώς είναι δυνατόν να...»

«Μη σπαταλές χρόνο με άστοχες αντιρρήσεις, ξέρω ότι κι εσύ κατά βάθος συμφωνείς μαζί μας. Προς το παρόν τουλάχιστον, πρέπει να μπει ένα όριο, μια πιο αυστηρή καθοδήγηση σ' αυτή την ανυπολόγιστη αλλά μάλλον ακατέργαστη δύναμη. Η χθεσινοβραδινή επίδειξη ισχύος από μέρους του μας έπεισε όλους. Λοιπόν, δεν ξέρω τι θα κάνεις, τι θα του πεις, αλλά σταμάτησέ τον!»

Το ίδιο βράδι, στη βίλα των Κάρσον, ο Άντον άκουσε με προσοχή αλλά και με επιφυλακτικότητα την εξομολόγηση της Τζώρτζια Μάντσεστερ σχετικά με τον περίεργο μουσικό εφιάλτη που την είχε αναστατώσει ήδη δύο φορές, πριν από κάθε εξόρμηση του Υπερανθρώπου. Δικαιολογήθηκε ότι δεν το είχε αναφέρει νωρίτερα επειδή δεν θεωρούσε άξιο λόγου.

Κατόπιν, προχωρώντας μέχρι τη σκάλα που οδηγούσε στον πρώτο όροφο, ο Άντον παρατήρησε και πάλι τη γλάστρα με το φίκο έξω από το εργαστήριο. Είχε ξεραθεί ξανά, όμως το λείψανο έστεκε μακάβρια όρθιο, όπως και την προηγούμενη φορά. Καταπολεμώντας την απέχθειά του,

πλησίασε και άγγιξε απαλά το φυτό, που με την επαφή κατέρρευσε σ' ένα σωρό λεπτής στάχτης. Αμέσως μετά, ανέβηκε τη σκάλα με αργά, μουδιασμένα βήματα. Βρήκε τον Ίσβιρντουρ να ρεμβάζει στο μπαλκόνι, παρατηρώντας τη φύση ολόγυρα με βλέμμα ερευνητικό μα γαλήνιο.

Μόνον αφού ο Άντον ήλθε και στάθηκε δίπλα του, ο Υπεράνθρωπος αποφάσισε να του μιλήσει, χωρίς καν να γυρίσει το κεφάλι.

«Σε περίμενα Άντον. Φαίνεται πως είναι καιρός να εξηγηθούμε καλύτερα. Αυτή η κατάσταση έχει αρχίσει να μου δίνει στα νεύρα...»

«Να... σου δίνει στα νεύρα;» Ο Μπάρενς δεν τολμούσε να το διαανοηθεί: Ο Υπεράνθρωπος είχε επιτρέψει σε κάτι να τον εκνευρίσει!

«Τι εννοείς;» τόλμησε να ρωτήσει.

«Διαισθάνομαι ότι οι Σύμβουλοι δεν είναι απόλυτα ευχαριστημένοι, ούτε αυτή τη φορά! Μπορείς να μου πεις τι τους έφταιξε πάλι;»

Ο φλεγματικός τόνος του Ίσβιρντουρ αναστάτωσε για τα καλά τον Μπάρενς αλλά προτίμησε να κάνει τον αδιάφορο. Εντέλει, αποκρίθηκε ψυχρά:

«Σαφώς τίποτα! Έμειναν πολύ ευχαριστημένοι, όπως και την πρώτη φορά, άλλωστε. Ας μην δραματοποιούμε τις καταστάσεις. Απλά, οι Σύμβουλοι έχουν εκπλαγεί με τις δυνατότητές σου. Δεν φαντάζονταν τέτοια επιτυχία. Όλα πάνε καλά. Ακόμη και η κοινή γνώμη κατευθύνεται πλέον στα σωστά κανάλια».

«Πράγματι: Κάθε λεπτό που περνά νιώθω όλο και πιο ενεργοποιημένος, όλο και πιο ισχυρός. Η προσοχή των ανθρώπων, όσο συγκεντρώνεται πάνω μου, τόσο με δυναμώνει. Η πίστη τους με τρέφει!» κατέληξε ο Υπεράνθρωπος, καθηλώνοντας τον Μπάρενς με τα σμαραγδένια μάτια του.

Προφανώς, περίμενε κάποια αντίδραση στην πρόκληση, ωστόσο ο επιστήμονας διατήρησε την ψυχραιμία του και προτίμησε ν' αλλάξει το θέμα:

«Ένας από τους επιζώντες επαναλαμβάνει διαρκώς το όνομά σου, *Ισβιρντουρ*. Φανέρωσες την ταυτότητά σου σε κάποιον από τους Εκλεγμένους Πολίτες και η Υπερκυβέρνηση μού έκανε πολλές ερωτήσεις γι' αυτό. Δεν είναι σοφό εκ μέρους σου να εκτίθεται σε οποιοδήποτε κίνδυνο!»
«Κίνδυνο; Εγώ σε κίνδυνο;» Ο Υπεράνθρωπος κάγχασε ελαφρά· έπειτα σηκώθηκε, προσπέρασε τον Μπάρενς μάλλον επιδεικτικά και στερέωσε τα χέρια του πάνω στα σκαλισμένα κάγκελα του μπαλκονιού. Ο δροσερός αέρας της νύχτας είχε δυναμώσει και το σκοτεινό άλσος του κήπου λικνιζόταν στο ρυθμό του.

«Υπάρχουν ακόμη», συνέχισε ο Άντον παίρνοντας βαθιά ανάσα, «ορισμένα πράγματα που πρέπει να οργανωθούν από την Υπερκυβέρνηση με περισσότερη λεπτομέρεια. Θα χρειαστεί, λοιπόν, ν' αναστείλεις τις δραστηριότητές σου για λίγο καιρό!»

Ο Υπεράνθρωπος στράφηκε απότομα και αντιμετώπισε την πρόταση του Μπάρενς με μάλλον προσποιητή έκπληξη, παγωμένη πίσω από ένα αινιγματικό χαμόγελο.

«Αλήθεια; Νόμιζα ότι όσο πιο γρήγορα τελειώναμε, τόσο το καλύτερο!»

«Άκουσε, ίσως σε σένα να φαίνεται ανόητο, όμως οι Σύμβουλοι προβληματίζονται αρκετά μετά τα χθεσινά σου κατορθώματα. Δέος και καχυποψία απέναντι στην απόλυτη δύναμη. Καταλαβαίνεις, ανθρώπινες αδυναμίες...».

«Δεν με εμπιστεύεστε. Αυτή είναι η αλήθεια. Φοβάστε και δεν με εμπιστεύεστε. Ωστόσο, θα έπρεπε να το ξέρεις, Άντον, ότι σαν “θεός” που είμαι, απαιτώ πίστη! Και το αστείο είναι εκτελώ πάντα δικές σας εντολές!»

«Κανείς δεν σε κατηγορεί για κάτι. Όμως, ο σκοπός μας είναι ιερός, πρόκειται για τη βελτίωση του ανθρώπινου γένους, την άνοδο του πολιτισμού. Είναι το πιο μεγαλεπήβολο σχέδιο που έχει συλλάβει ποτέ το ανθρώπινο πνεύμα, προσπάθησε να δείξεις κατανόηση!» κατέληξε νευρικά ο Μπάρενς, διαισθανόμενος ότι έχανε τον έλεγχο της συζήτησης.

«Μη μου λες ότι ενδιαφέρεστε για την περιβόητη άνοδο του πολιτισμού, καταντά πια γελοίο! Μεταξύ μας τουλάχιστον, μπορούμε να είμαστε ειλικρινείς! Η μόνη εξήγηση για όλα αυτά είναι η τελική επικράτηση των ισχυρών, που αφού εκμεταλλεύτηκαν τη ζωή των αδύναμων για πολλές χιλιάδες χρόνια, τώρα τους βγάζουν από τη μέση -φυσικό είναι! Όσο για μένα, φαίνεται ότι αντιπροσωπεύω τον Όρνεο των Θεών, που προορισμός του είναι να καθαρίζει ότι απομένει αδρανές μέσα στο κύμα της κοσμικής εξέλιξης. Το μοναδικό νόημα σε κάθε δράση που παρατηρείται στον κόσμο είναι ο θρίαμβος του ισχυρότερου, γιατί η ισχύς είναι η μεγαλύτερη αλήθεια του σύμπαντος. Μην προσπαθείς λοιπόν να ξεγελάσεις εμένα με βαρύγδουπες ιδεολογίες. Αυτά μπορείς να τα σερβίρεις άνετα στους αφελείς που σε προσκυνούν, όχι όμως και σε μένα!» κατέληξε ο Ίσβιρντουρ, με το πρόσωπο αναμμένο, σα να είχε προσβληθεί.

Ύστερα γύρισε πάλι την πλάτη στον Άντον ο οποίος, έχοντας μείνει άναυδος από εκείνο το αναπάντεχο ξέσπασμα, προτίμησε να μείνει σιωπηλός. Ωστόσο, ο Υπεράνθρωπος δεν είχε τελειώσει ακόμη. Η σκληρή φωνή του, σχεδόν περιπαιχτική, έσπασε τη σιγή:

«Έτσι γινόταν πάντα, από την αρχή του κόσμου, Άντον: Οι ασθενέστεροι εξοντώνονται, ενώ οι ισχυρότεροι επιβιώνουν, αυξάνονται και πληθύνονται. Και μετά, μια ωραία μέρα, έρχεται ένας μετεωρίτης και το μόνο που μένει στον

πλανήτη -αν μείνει- είναι τα ποντίκια!»

Η γαλήνη της νύχτας έπεσε ξανά μολυβένια. Ο Άντον δεν τολμούσε να αρθρώσει λέξη, ούτε να κάνει υποθέσεις. Είχε κοκκαλώσει στη θέση του, περιμένοντας στωϊκά τη συνέχεια. Για μια στιγμή, ο Υπεράνθρωπος γύρισε και τον καθήλωσε μ' ένα αυστηρό, διαπεραστικό βλέμμα. Αμέσως μετά, η όψη του άρχισε να μαλακώνει. Ένα διστακτικό χαμόγελο διαγράφηκε στα χείλη του, που γινόταν όλο και πιο πλατύ, ώσπου ξέσπασε σ' ένα ηχηρό, ασυγκράτητο γέλιο. Τα δευτερόλεπτα φάνηκαν σαν αιωνιότητα, καθώς ο Άντον παρακολουθούσε ανέκφραστος τον νεαρό άνδρα, που τώρα το στήθος του τρανταζόταν από το γέλιο και τα μαύρα μαλλιά του ανέμιζαν στον αέρα. Τέλος, μετά από φανερή προσπάθεια, το γέλιο καταλάγιασε. Ο Ίσβιρντουρ σοβαρεύτηκε και ηρέμησε ξανά, χωρίς όμως να έχει αποβάλλει εντελώς την περιπαιχτική του διάθεση.

«Αιώνες είχα να γελάσω έτσι!» είπε αινιγματικά.

Ο Μπάρενς ρίγησε, παραμένοντας ακόμη σιωπηλός.

«Εντάξει!», έκανε τότε ο Υπεράνθρωπος.

«Εντάξει τι;»

«Θα σταματήσω λοιπόν! Για όσο καιρό χρειαστεί!»

Κεφάλαιο Δεκατρία

Ο μεγάλος, πετρώδης λόφος, ένας από τους πολλούς που είναι διάσπαρτοι στην περιοχή Κανγκερλούσσουακ της Γροιλανδίας, ορθωνόταν γυμνός, απόκρημνος, γκρίζος στο λυκόφως του δειλινού. Παρόλο που η επιφάνειά του ήταν υπερβολικά λεία, η παρουσία του δεν προβλημάτιζε κανέναν από τους λιγοστούς περαστικούς. Ποιός, άλλωστε, θα μπορούσε να διανοηθεί ότι αυτός ο άγονος, ξεχασμένος βράχος στην άκρη του κόσμου ήταν μια γεωλογική μεταμπίεση ενός εξωγήινου σκάφους;

Το εσωτερικό ήταν ένας ημισφαιρικός χώρος, λουσμένος σε μια απαλή, χρυσόλευκη φωταύγεια. Ολόγυρα υπήρχαν φωτεινοί πίνακες διαφόρων μεγεθών και σχημάτων, όπου συμπλέκονταν πολύπλοκα σχεδιαγράμματα, τα οποία κάθε τόσο μεταβάλλονταν τρεμοσβήνοντας. Πιο ψηλά, στα ανώτερα διαζώματα, μέσα σε μεγαλύτερους πίνακες εναλλάσσονταν εικόνες του διαστήματος, στιγμές του βίαιου, αεικίνητου σύμπαντος.

Πάνω σε μια υπερυψωμένη βάση, ξεχώριζε μια ολογραφική οθόνη, όπου επαναλαμβανόταν διαρκώς η ίδια αλληλουχία παραστάσεων σε συγχρονισμό: η ανάπτυξη και συρρίκνωση ενός ήλιου στο πέραςμα των αιώνων, η σταδιακή κατάρρευση στο στάδιο του λευκού νάνου, μια έκρηξη νόβα που καταλήγει σ' ένα μικροσκοπικό άστρο νετρονίων, η τελική μεταμόρφωση στην παραδοξότητα που στη Γη ονομάζεται μαύρη οπή -μια φασματική μαύρη δίνη.

Στο κέντρο του χώρου, μέσα σε μαύρο ημισφαιρικό φόντο, δέσποζε ένα τεράστιο, φωτεινό, τρισδιάστατο ολόγραμμα: Μια σπειροειδής φασματική επιφάνεια που άλλαζε συνεχώς αποχρώσεις κι ελίσσόταν ακατάπαυστα με ρυθμική δόνηση. Η ψηλότερη κορυφή του φάσματος έλαμπε

εκτυφλωτικά, σαν άστρο. Σε διαφορετικά σημεία της καμπυλότητας διακρίνονταν τρεις ακόμη φωτεινές αιχμές καθώς και μία επιπλέον, που άστραφτε χαμηλότερα αλλά δυνατότερα από τις υπόλοιπες.

Στην άλλη άκρη της αίθουσας υπήρχε μια κυκλική διάφανη μπουκαπόρτα, πίσω από την οποία διακρίνονταν πλατιά χρυσαφένια σκαλοπάτια, που προφανώς οδηγούσαν σε χαμηλότερα επίπεδα του σκάφους. Ένα διαστημόπλοιο υπερανεπτυγμένης τεχνολογίας δεν θα μπορούσε παρά να διακρίνεται για την απλότητά του.

Απέναντι από το εντυπωσιακό ολόγραμμα, αντιδιαμετρικά στη μυστηριώδη μπουκαπόρτα, ήταν εγκατεστημένη μια ογκώδης κατασκευή σε σχήμα ασπίδας, η οποία χωριζόταν σε πέντε μέρη, χάρη σε τέσσερις κάθετες φωτεινές δέσμες. Θύμιζε γιγάντια μουσική λύρα, ριζωμένη πάνω σ' ένα χαμηλό βάθρο, και η χρυσαφένια λάμψη της διαχεόταν αρμονικά στην ομιχλώδη ατμόσφαιρα. Μέσα στις τέσσερις θέσεις στέκονταν όρθιες τέσσερις οντότητες με λεπτοφυείς, σχεδόν διαφανείς μορφές, που εξακολουθούσαν να θυμίζουν γήινα πλάσματα, εφόσον διατηρούσαν πεισματικά τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά ακόμη και μετά τον τερματισμό της διαδικασίας μετάλλαξης. Οι ομοιόμορφες γαλάζιες στολές τους έδιναν περισσότερο την εντύπωση συμπυκνωμένου φωτός παρά ενδυμάτων.

Ακολουθώντας τη φυσική εξέλιξη του κόσμου τους, τα όντα του διαστρικού συστήματος Ιφέττ είχαν σπάσει τα δεσμά της υλικής μορφής, οπότε διέθεταν τη δυνατότητα να υπόκεινται σε αυτόματες οργανικές μεταλλάξεις, ανάλογα με τις περιστάσεις και το περιβάλλον.

Προς το παρόν, η ομάδα των τεσσάρων διατηρούσαν εν μέρει τις παλιές τους ταυτότητες, μα αυτό δεν θα διαρκούσε για πολύ ακόμη: ο πρώην Τζέρεμυ Μάρβελ ήδη

γινόταν ο Κένραντ· ο πρώην Εντμόντο Ιστράτι ήδη γινόταν ο Έοχαρ· η πρώην Μαριάννα Μπάρενς ήδη γινόταν η Άαλινγκ· η πρώην Άστριντ Ούλβενς ήδη γινόταν η Ζάγιν. Έμενε, όμως, μία θέση κενή, συγκεκριμένα η κεντρική, πράγμα που ολοφάνερα χαλούσε την ισορροπία του χώρου. Η προσοχή όλων ήταν συγκεντρωμένη στο τρισδιάστατο ολόγραμμα, όπου οι φωτεινές, φασματικές σπείρες συνέχιζαν να πάλλονται αδιάκοπα.

«Το Κάλεσμα του Θόρνιρ του Αρχαίου δυναμώνει, το ίδιο όμως και η αντίσταση του Ίσβιρντουρ. Το Φάσμα της Τελικής Μορφής δεν θα αντέξει για πολύ!» δήλωσε η Ζάγιν, φορτίζοντας την ατμόσφαιρα.

«Ήδη έχει χαθεί πολύτιμος χρόνος, όσο χρειάστηκε για να ανακτήσουμε τις αληθινές μας ταυτότητες» ακούστηκε η ψιλή φωνή της Άαλινγκ.

«Σύντομα θα ξεκινήσει η Αντιστροφή της Κλήσης. Κι αυτό θα είναι το τέλος μας!» ανακοίνωσε σκυθρωπά ο Κένραντ.

«Πρέπει να τον φέρουμε γρήγορα στο σκάφος, με κάθε τρόπο» είπε η Άαλινγκ.

Τα χείλη μισάνοιγαν ελαφρά· οι φωνές τους ήταν περισσότερο νοερά μηνύματα που ταξίδευαν στον αέρα.

«Είναι απίστευτο! Πώς μπορεί να αντιστέκεται στο Κάλεσμα του Θόρνιρ; Αυτή η ενσάρκωσή του πρέπει να έχει επιφέρει ανεπανόρθωτες αποκλίσεις στη φύση του», συνέχισε ο Έοχαρ.

«Μετά από 12.960 γήινα χρόνια αδράνειας, ανακάλυψε και κατέλαβε τον οργανισμό που θα εξυπηρετούσε καλύτερα τους σκοπούς του. Φυσικά, σ' αυτό βοήθησε και η επιστημονική πρόοδος των ανθρώπων μέσα στον τελευταίο αιώνα», ξαναμίλησε ο Κένραντ.

«Ανέκαθεν αρνιόταν να αγνοήσει τη γοητεία της υλικής ύπαρξης, η οποία χαρακτηρίζεται από τον αγώνα της

επιβίωσης. Ουσιαστικά περιφρονούσε τη φυσική εξέλιξη εκατομμυρίων χρόνων του διαστρικού συστήματος Ιφέττ, που τα όντα του κατάφεραν σταδιακά να προσαρμοστούν στην πορεία ενός ηλιακού συστήματος που πεθαίνει. Τελικά, άρχισε να περιφρονεί ακόμη και την Αποστολή Κρίσης· προτιμούσε να εξουσιάζει τις *διαστροφές* παρά να τις εξαλείφει...» κατέληξε η Ζάγιν, μ' έναν αδιόρατο τόνο νοσταλγίας.

«Εμείς, όμως, θυμόμαστε τι είμαστε: Απεσταλμένοι του διαστρικού συστήματος Ιφέττ, περιπλανιόμαστε αιώνια στο αχανές διάστημα με το νοήμον αστρόπλοιό μας, την Ετερνάβια, το οποίο μπορεί να αλλάζει μορφές σύμφωνα με τις απαιτήσεις της πραγματικότητας σε κάθε γωνιά του σύμπαντος», συνέχισε ο Έοχαρ.

«Σε μία συναρπαστική πορεία γεμάτη εναλλαγές κι εξαισίες εμπειρίες, ήλθαμε αντιμέτωποι με αμέτρητες παραλλαγές του φαινομένου της ζωής, αναζητώντας, διορθώνοντας ή εξαλείφοντας *διαστροφές*... Οντότητες θαυμαστές, όπως οι φοβερές Σαγηνίες του ζωντανού πλανήτη Αργκντάντ, δέχτηκαν την κυριαρχία και τους νόμους μας» συμπλήρωσε ο Κένραντ.

«Μέχρι την μοιραία περιπέτεια: Αφού η Ετερνάβια υπέστη σοβαρότατες βλάβες κατά την τελευταία σύγκρουση με τη πειρατική αστροναυαρχίδα του Κα Λεθέρ, προκάλεσε αναγκαστική χωροστρέβλωση για να βρει, τελικά, καταφύγιο σε αυτό τον μικρό πλανήτη. Και χρειάστηκαν έξι ζωδιακές εποχές της Γης για να ολοκληρωθεί η αυτόματη επισκευή...» συνέχισε η Άαλινγκ.

«Τόσος χρόνος χαμένος, με τη δύναμή μας φυλακισμένη μέσα σε ασήμαντους γήινους οργανισμούς. Άσχημα, βρώμικα, θλιβερά ανθρωπάκια... *διαστροφές* που δεν επιδέχονται καν διόρθωση», ήταν ο πικρός απολογισμός του Έοχαρ.

«Η Μαριάννα Μπάρενς ήταν μία κουραστική ενσάρκωση, παρόλο που δεν έφερνε ποτέ σοβαρή αντίσταση στις νοερές εντολές μου. Αν δεν ήταν εκείνη, ίσως να μην έφτανα ποτέ κοντά στον Άντον Μπάρενς. Ωστόσο, δεν έπαυε στιγμή να με εκνευρίζει. Ήταν αφόρητα δουλοπρεπής μα οι άνθρωποι τη θαύμαζαν κι έλεγαν πως είχε θηλυκότητα...».

«Ας μη χάνουμε άλλο χρόνο με άσκοπες αναπολήσεις» διέκοψε ο Κένραντ ανυπόμονα. «Άλλωστε, η αναμονή δεν ήταν εντελώς άσκοπη: Είναι μέσα στη φύση μας να προσαρμοζόμαστε σε οποιοδήποτε περιβάλλον, να ενσαρκωνόμαστε σε διάφορους οργανισμούς, για όσους αιώνες χρειάζεται, παρακολουθώντας αδιάκοπα, μέχρι να καταλήξουμε στην τελική κρίση για το εκάστοτε είδος...»

«Όπως εμείς, έτσι και ο Ίσβριντουρ θα μπορούσε να καταλαμβάνει το ένα ανθρώπινο σώμα μετά το άλλο, ώσπου να έλθει η ώρα της τελικής μετάλλαξης. Προτίμησε, όμως, να περιμένει χιλιετίες μέχρι να βρεθεί ο σωστός φορέας, επειδή ο δικός του σκοπός ήταν πια άλλος! Ο Υπεράνθρωπος του Άντον Μπάρενς ήταν ο ιδανικός ξενιστής γι' αυτόν...» συνέχισε ο Έοχαρ.

«Όπως και να 'χει, λείπει ένας από μας, κι αν συνεχίσει ν' αγνοεί το κάλεσμα, θα ξεκινήσει η αντιστροφή της κλήσης και το Φάσμα της Τελικής Μορφής θα ακυρώσει τις υπάρξεις μας. Θα είναι σα να μην υπήρξαμε ποτέ...» είπε σκυθρωπά η Άαλινγκ.

«Γνωρίζω τον Ίσβριντουρ καλύτερα απ' όλους σας, εφόσον είχαμε δημιουργήσει μαζί μία στενή, σχεδόν πρωτόγονη σχέση» έκανε χαμηλόφωνα η Ζάγιν. «Κι όμως, δεν φαντάστηκα ποτέ ότι η φιλοδοξία του θα έφτανε σε τέτοια υπερβολή. Φαίνεται πως, παρά την οικειότητά μας, δεν στάθηκα ικανή να τον εκτιμήσω σωστά. Γι' αυτό, αναλαμβάνω την ευθύνη να τον φέρω πίσω!»

Τα πνεύματα ησύχασαν για μια στιγμή, αναγνωρίζοντας τη Ζάγιν σαν την πιο κατάλληλη γι' αυτή την προσωπική αποστολή. Μόνο η Άαλινγκ είχε κάποια αντίρρηση:

«Δεν ξέρω αν η παρουσία σου μπορεί να επηρεάσει καθόλου τους σκοπούς του. Λίγο πριν από την οριστική μεταμόρφωσή μου, πήγα και τον βρήκα εκεί όπου κρύβεται, στη βίλα των Κάρσον, έξω από το Μέλροουζ. Του αποκαλύφθηκα και προσπάθησα να τον φέρω πίσω. Όμως, η συνάντησή μας κατέληξε σε μάχη».

«Σε περίπτωση που αποτύχω, μένει κάτι ακόμη: Ας μην ξεχνάμε ότι σε κάθε πλανήτη όπου ο Θόρνιρ ο Αρχαίος έχει σπείρει τη ζωή, αφήνει πίσω του μια ασφαλιστική δικλείδα» είπε διστακτικά η Άστριντ.

«Δεν ξέρουμε καν πού είναι, ούτε τι μορφή έχει. Ξέρουμε όμως, ότι παρακολουθεί τις εξελίξεις πάντα από κοντά και ότι επικοινωνεί κατευθείαν με το Ιφέττ, ανεξάρτητα από τις διαγαλαξιακές αποστάσεις» συμπλήρωσε ο Κένραντ.

«Αν, όμως, η δικλείδα ενεργοποιηθεί, αυτό θα σημαίνει ότι εμείς έχουμε αποτύχει στην αποστολή μας» αντέταξε ο Έοχαρ.

«Και τότε θα έλθει στη Γη ο ίδιος ο Θόρνιρ ο Αρχαίος, για να τελειώσει αυτό που δεν καταφέραμε εμείς... πράγμα καθόλου τιμητικό για τη μνήμη μας» κατέληξε σκυθρωπά η Άαλινγκ.

Κρυμμένο Κεφάλαιο

V

... Κάθε αίσθηση του χρόνου έχει πια χαθεί... Ούτε ξέρω πόσες ώρες περιπλανιέμαι σε ατέλειωτες περιστροφικές σκάλες και σε δαιδαλώδεις αλαβάστρινους διαδρόμους, βρίσκοντας παντού μόνο σφραγισμένες πόρτες. Προχωρώ ενστικτωδώς, ανεβαίνοντας διαρκώς ψηλότερα, ώσπου καταλήγω, επιτέλους, σ' έναν ανοιχτό χώρο περιστοιχισμένο από ογκώδεις, πανύψηλους στήλους φτιαγμένους από γαλάζιο ιριδωτό μάρμαρο, οι οποίοι στηρίζουν έναν τεράστιο, πολυεδρικό, διάφανο θόλο. Το χρυσοπόρφυρο λυκόφως αναλύεται σε αμέτρητους φασματικούς ιριδισμούς που τρεμοπαίζουν στην ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Ανάμεσα στους στήλους στέκονται πανέμορφα ολόχρυσα αγάλματα, ντυμένα με ιμάτια φιλοτεχνημένα με πολύτιμους λίθους άγνωστους στη Γη.

Το θέαμα είναι πραγματικά εξαίσιο, όμως ξαφνιάζομαι ακόμη περισσότερο μόλις διαπιστώνω ότι εκεί πάνω, πιθανότατα στο ψηλότερο σημείο του θαυμαστού πύργου, δεν είμαι μόνος. Με μεγάλη μου έκπληξη αναγνωρίζω παλιούς συντρόφους, ξεχασμένους εδώ και αμέτρητους αιώνες: Ο σιδερόφρακτος Ζάιβερ ο αφανιστής· ο Νάριεν, ο απόβλεπτος κριτής με τα κίτρινα σχιστά μάτια· η αινιγματική Σάριντ, η βασίλισσα των παραισθήσεων, τυλιγμένη στον αραχνούφαντο πτυχωτό χιτώνα της. Όλοι είναι εδώ, σιωπηλοί, ακίνητοι, μα πάντα περιμένοντας σε αδυσώπητη υπερένταση.

Και, πιο πέρα από όλους, πάνω σε βαρύ χρυσοποίκιλτο θρόνο, αντικρίζω την πιο εξαίσια αλλά και αποτρόπαια μορφή, καθώς στην επιβλητική όψη του αναγνωρίζω αυτόν που στοίχειωνε τα όνειρα και τις φαντασιώσεις μου εδώ και πολλά χρόνια: Είναι ο Θόρνιρ ο Αρχαίος, ο ανώτατος άρχοντας του διαστρικού συστήματος Ιφέττ, εμπνευστής και

δημιουργός των σημαντικότερων βασιλείων του σύμπαντος. Τα λαμπερά, χρυσαφένια μάτια του είναι σα να παρατηρούν διαπεραστικά την παραμικρή γωνιά του χώρου, ταυτόχρονα όμως φαίνεται απορροφημένος στη δική του ασύγκριτη ομορφιά, που καταλήγει σε απόλυτη ναρκισσιστική παγερότητα.

Ξαφνικά, σαν σε αναπάντεχο ξύπνημα, αρχίζω να υποψιάζομαι ποιός πραγματικά είναι ο ρόλος μου εδώ. Συνειδητοποιώ ότι ο ίδιος ο ανώτατος άρχοντας του διαστρικού συστήματος Ιφέττ με καλούσε επίμονα όλα αυτά τα χρόνια στον πύργο του, στην παντοδύναμη και ονειρική Φέρμοντ, κι εγώ είχα μόλις καταφέρει να τον βρω με τη βοήθεια της άρπας μου. Αλλά γιατί;

Καθώς το βλέμμα του Θόρνιρ του Αρχαίου επικεντρώνεται πάνω μου, αισθάνομαι πιο ζωντανός παρά ποτέ. “Η Αποστολή Κρίσης της Γης σύντομα μέλλει να αποτύχει· από δω και πέρα αναλαμβάνεις εσύ”, μου μεταδίδει νοερά το τρομερό μήνυμα κι εγώ το κατανοώ και το δέχομαι αυθόρμητα, σαν κάτι που ανέκαθεν γνώριζα ότι κάποτε θα συνέβαινε. Ήδη γνωρίζω τι πρέπει να κάνω...

Κεφάλαιο Δεκατέσσερα

Μια ασυνήθιστα χαρούμενη διάθεση φαινόταν να έχει κυριεύσει τον Στήβεν Μάντσεστερ, εκείνη την άπνοη βραδιά της 10ης Σεπτεμβρίου. Ο ήλιος έγερνε βαθιά στη δύση του, διαχέοντας μια γλυκιά ροδαλή φωταύγεια στον ορίζοντα, πίσω από τα χρυσά δαντελένια σύννεφα.

Εδώ και αρκετή ώρα η Τζώρτζια στεκόταν στο μπαλκόνι της και παρατηρούσε τις κινήσεις του Στήβεν, καθώς εκείνος τριγύριζε στον κήπο. Από τότε που ο Άντον Μπάρενς του είχε δώσει εντολή ν' αναστείλει τις δραστηριότητές του επ' αόριστον, ο Στήβεν έδινε την εντύπωση ότι όχι μόνο δεν τον ενοχλούσε η απραξία αλλά και ότι απολάμβανε τη νέα κατάσταση.

Η υπάκουη αυτή στάση κάθε άλλο παρά καθησύχαζε τη Τζώρτζια, γι' αυτό και είχε αποφασίσει να στενέψει ακόμη περισσότερο την -όσο γινόταν διακριτική- παρακολούθηση του Υπερανθρώπου. Με βλέμμα ακούραστο συνέχιζε να παρατηρεί το κάθε του βήμα, καθώς εκείνος έμπαινε στο λιθόστρωτο μονοπάτι της επιστροφής. Η Τζώρτζια άκουσε την βαριά πόρτα να ανοιγοκλείνει και ύστερα τα βήματά του στην εσωτερική σκάλα. Κι όμως, η εμφάνισή του στο μπαλκόνι της την ξάφνιασε.

«Όμορφη βραδιά, δεν είναι;» του είπε, χαμογελώντας βεβιασμένα.

«Γιατί να μην είναι; Και οι βραδιές που θα έλθουν θα είναι ακόμη πιο όμορφες! Καληνύχτα!», αποκρίθηκε χαρωπά ο Στήβεν και την επόμενη στιγμή η Τζώρτζια τον έχασε από τα μάτια της.

«Τίποτα δεν με σταματά τώρα!» μονολόγησε χαμηλόφωνα, μπαίνοντας στο δωμάτιο του, σε μία έξαρση θριάμβου που δεν έμελλε να κρατήσει πολύ.

«Λοιπόν; Δεν φαίνεσαι χαρούμενος που με ξαναβλέπεις, ή μήπως δεν με θυμάσαι πια;»

Εκείνη ήταν μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι του: μια λεπτή γυναικεία σιλουέτα με απίστευτα ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, μακριά λευκόξανθα μαλλιά, μάτια γαλανά με έντονη χρυσαφένια λάμψη και κόκκινες ίριδες. Η καρδιά του άντρα σκίρτησε δυνατά, άτακτα. Θα ήταν απίθανο να μην τον αναστάτωνε η παρουσία της, ακόμη και μετά από μια αιωνιότητα.

«Δεν έπρεπε να έλθεις εδώ», της είπε συγκρατημένα και μετά προχώρησε διστακτικά προς το μέρος της, αφού έκλεισε την πόρτα πίσω του. Οι ματιές τους διασταυρώθηκαν σε μία σιωπηλή συνεννόηση. Μία στιγμή αμηχανίας ακόμη, κι έπειτα εκείνος έτρεξε κοντά της, υπακούοντας σε μία ακατανίκητη έλξη που ανασταινόταν για πρώτη φορά ύστερα από λήθαργο αιώνων. Η Ζάγιν ανασηκώθηκε λίγο και τον δέχτηκε με χαρά στην αγκαλιά της.

Σαν υπνωτισμένοι, οι δυο τους έπεσαν πλάι-πλάι στο διπλό κρεβάτι, τα σώματα πλησίασαν, η απόσταση εκμηδενίστηκε. Μετά το πρώτο φιλί ήλθε ο έρωτας θερμός σαν ήλιος, αληθινός σαν τον αέναο χρόνο, μεθυστικός σαν τη Δύναμη. Αγαπήθηκαν ανυπόμονα, ορμητικά, απόλυτα, αν και με μια αλλόκοτη αίσθηση τρυφερής δυσπιστίας, μήπως η μαγική εμπειρία εξανεμιζόταν ξαφνικά σαν απατηλό όραμα.

Οι ώρες πέρασαν με ηδονική βραδύτητα, ώπου τα γυμνά κορμιά χωρίστηκαν. Τα χέρια, όμως, έμειναν ενωμένα. Μια υποβλητική γαλήνη επικράτησε στη θέση της προηγούμενης έκρηξης νοσταλγικού πάθους.

«Πώς θα μπορούσα να απελευθερωθώ ποτέ από σένα; Ακόμη κι όταν ήμουν η Άστριντ Ούλβενς, η παρουσία σου

έγνεφε μέσα στην ψυχή μου, πίσω από μια κρυφή μακρινή γωνιά, σαν πολύτιμο μυστικό».

«Ομολογώ ότι πάσχισα πολύ να σε ξεχάσω, μα φαίνεται πως ήταν μάταιο. Ήσουν η σύντροφός μου, η μόνη που θα μπορούσα ποτέ να έχω!», ομολόγησε ο Ίσβιρντουρ, τονίζοντας την τελευταία φράση.

Ακτινοβολούσε ολόκληρος. Μέχρι εκείνη την νύχτα της σύντομης ανθρώπινης ζωής του, τίποτα δεν τον είχε ικανοποιήσει τόσο βαθιά, όσο αυτή η αναπάντεχη συνάντηση.

«Ποτέ, πουθενά δεν θα ξαναφανεί δεσμός πιο ισχυρός από τον δικό μας. Ήσουν διαφορετικός από τους άλλους του είδους μας, πιο υλικός, πιο ζωντανός, πιο ισχυρός. Γι' αυτό, εγκαταλείποντας το Ιφέττ, αγνόησα την ίδια τη φύση μου και αποφάσισα να προχωρήσω σ' αυτή την πρωτόγονη σχέση μαζί σου!»

«Δημιουργηθήκαμε ο ένας για τον άλλο, ωστόσο δεν έχανες ποτέ την ευκαιρία να δοκιμάζεις τη γοητεία σου σε διάφορα αρσενικά όντα ανώτερης εξέλιξης, σε όσους κόσμους γνωρίσαμε. Πώς μπόρεσες, όμως, να ενωθείς με ένα τιποτένιο ανθρώπινο πλάσμα, σαν τον Άξελ Χέλλερ;»

«Αρχίζεις πάλι, όπως παλιά», είπε δεικτικά η Ζάγιν. «Ακόμη και τώρα, δεν καταφέρνεις να αντισταθείς σ' αυτή την ανώριμη κτητικότητα σου. Ακόμη δεν έχεις καταλάβει πως όλα αυτά τα αρσενικά δεν ήταν παρά απλοί πειραματισμοί για μένα. Εσύ όμως, θα είσαι πάντα ο σύντροφός μου, ο μοναδικός!».

Η ψιθυριστή μα σταθερή φωνή της τον έκανε να ριγίσει σύγκορμος, όπως τότε, που ζούσαν στο απόγειο της δόξας τους, πριν από την πτώση της Ετερνάβια στη Γη. «Ανάγκασα την Άστριντ να διεκδικήσει αποτελεσματικά αυτό που από χρόνια επιθυμούσε, λίγο πριν από το τέλος», συνέχισε η Ζάγιν. «Δεν μπορούσα να την αφήσω έτσι. Κάθε

ανικανοποίητη επιθυμία είναι κι ένας διάβολος που βασανίζει την ψυχή αιώνια».

«Χάρηκες τον έρωτα του Άξελ Χέλλερ μέσω της Άστριντ. Τον εαυτό σου ήθελες να ευχαριστήσεις. Ξέρω ότι δεν θα είσαι ποτέ ειλικρινής μαζί μου αλλά αυτό δεν είναι η μεγαλύτερή μου έννοια».

«Κάτι τέτοιο δεν θα σε απασχολούσε κάποτε», έκανε η Ζάγιν χαμηλόφωνα και χώθηκε ξανά στην αγκαλιά του.

Μετά από μερικές ατέλειωτες στιγμές τρυφερής σιωπής, ο Υπεράνθρωπος κατάφερε, επιτέλους, να συγκεντρώσει τις σκέψεις του και να αποτραβηχτεί στη μεριά του. «Έφτασε η ώρα της αλήθειας! Αρκετά παίζαμε!» δήλωσε παγερά.

«Είναι όλοι εκεί» έκανε η Ζάγιν χαμηλόφωνα. «Η Ετερνάβια σε περιμένει. Το Φάσμα της Τελικής Μορφής συνεχίζει να σε καλεί. Θα έλθεις μαζί μου και όλοι εμείς, σαν μία ομόψυχη ομάδα, θα εκτελέσουμε το καθήκον μας και θα εγκαταλείψουμε το γαλαξία».

Το σαρκαστικό γέλιο του άνδρα άφησε εμβρόντητη τη Ζάγιν, ενώ η Τζώρτζια, που παρακολουθούσε από ώρα τη συνομιλία του ζευγαριού στήνοντας αντί πίσω από την πόρτα, αναρίγησε από ταραχή.

«Τι σε κάνει να το πιστεύεις αυτό; Ότι θα σε ακολουθήσω δηλαδή;» κατέληξε προκλητικά ο Υπεράνθρωπος.

«Είσαι πραγματικά αξιοθαύμαστος, αγάπη μου, κατόρθωσες να τους ξεγελάσεις όλους και να προσαρμοστείς τέλεια σε μία ξένη ψυχοφυσική οντότητα, εφόσον αυτό εξυπηρετεί τα σχέδιά σου! Ούτε εγώ δεν μπορώ να το πιστέψω, που υποτίθεται ότι σε γνώριζα τόσο καλά! Ωστόσο, δεν παύεις να είσαι ένας εξωγήινος, ένας απεσταλμένος του Ιφέττ σε Αποστολή Κρίσης, και αυτή την λεπτομέρεια νομίζω πως δεν θα μπορείς να την παραβλέπεις για πολύ! Ήμασταν

μια αξιόλογη ομάδα κάποτε, που τώρα κινδυνεύει να χαθεί δια παντός εξαιτίας της αλαζονείας σου και μόνο! Ξέρεις ότι σύντομα αρχίζει η Αντιστροφή της Κλήσης και ποιές θα είναι οι συνέπειες για εμάς, τους αλλοτινούς συντρόφους σου! Μου είναι αδύνατον να φανταστώ πως έφτασες σ' αυτό το σημείο, να προδώσεις την ομάδα, την αποστολή και τη φύση σου την ίδια! Κι όμως, άλλοτε απολάμβανες πραγματικά τις περιπέτειές μας και την επιρροή μας στους γαλαξίες. Θυμάσαι;»

«Και βέβαια θυμάμαι! Κι όμως, η ζωή μου δεν ήταν ποτέ πιο ενδιαφέρουσα απ' όσο είναι τώρα! Αυτή η υποχρεωτική στάση στη Γη ήταν, τελικά, ό,τι καλύτερο θα μπορούσε να μου συμβεί! Η ταυτότητα του Υπερανθρώπου αποδεικνύεται πολύ βολική για μένα: πρακτικά πρόκειται για ένα ον παντοδύναμο και αθάνατο, τουλάχιστον σύμφωνα με τα ανθρώπινα μέτρα. Μπορώ ακόμη να χειρίζομαι θαυμάσια τις Σαγηνίες, ενώ η πίστη των ανθρώπων στον ερχόμενο Μεγάλο Κριτή, δηλαδή σε μένα, με δυναμώνει μέρα με τη μέρα. Η ανθρώπινη ύπαρξη παίρνει νόημα μόνο όταν υποτάσσεται σε κάποια ανώτερη δύναμη, όποιες κι αν είναι οι συνέπειες. Καταστρέφω τον κόσμο τους κι εκείνοι με λατρεύουν σαν Θεό! Από την άλλη πλευρά, ελάχιστες φυλές στο σύμπαν είναι πιο επιθετικές από τον άνθρωπο. Εξουσιάζοντας το είδος τους, θα μπορέσω να κατακτήσω τον κόσμο ολόκληρο! Ας μην κοροϊδευόμαστε και μεταξύ μας, λοιπόν. Όχι, αγαπητή μου, δεν πρόκειται να εγκαταλείψω ποτέ αυτόν τον παράδεισο!»

«Το “ποτέ” είναι ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, Ίσβριντουρ! Μην ξεχνάς, όμως, πως τίποτα δεν ζει για πάντα...»

«Ακριβώς. Κι εγώ σκοπεύω να ζήσω όσο γίνεται πιο έντονα τα υπόλοιπα 400.000 γήινα χρόνια ζωής που μου απομέ-

νουν, περίπου!»

«Δεν εννοούσα αυτό, τώρα όμως δεν έχει πια σημασία», στέναξε μελαγχολικά η Ζάγιν. «Πολύ φοβάμαι ότι έχεις γίνει η διαστροφή που κάποτε πολεμούσαμε» κατέληξε με πικρία, αποφεύγοντας να τον κοιτάξει.

«Διαστροφή; Τι είναι διαστροφή, αλήθεια; Είναι διαστροφή η ζωή; Η απόλυτη πνευματική ισορροπία του Ιφέττ δεν διαφέρει, ουσιαστικά, από την ανυπαρξία! Ναι μεν ο θάνατος είναι αναπόφευκτος για όλους και για όλα, ακόμη και το Σύμπαν θα πεθάνει κάποτε, εγώ όμως λατρεύω τη ζωή και τη Δύναμη που την διαιωνίζει!» αντέταξε αμέσως ο Υπεράνθρωπος, χωρίς να κρύβει τη δυσαρέσκειά του.

«Όχι η Δύναμη, Ίσβιρντουρ! Το Κακό διαιωνίζει τη ζωή, και η πιο κοινή μορφή του Κακού είναι η επιθετικότητα! Ας μην κοροϊδευόμαστε και μεταξύ μας, λοιπόν, σύμφωνα με τα δικά σου λόγια!» αντέταξε η Ζάγιν.

«Θα έπρεπε να το περιμένετε, εδώ που τα λέμε», συνέχισε ο άλλος το μονόλογό του, σα να μην την είχε ακούσει καθόλου. «Ήταν επόμενο κάποιος από την ομάδα να αποδειχθεί ισχυρότερος από τους υπόλοιπους. Μήπως νομίζεις ότι η επιλογή της ανταρσίας, με όλες της τις συνέπειες, ήταν εύκολη για μένα; Ήταν όμως κάτι που έπρεπε να γίνει! Αυτή είναι η φυσική ροή των πραγμάτων, ο θρίαμβος του ισχυρού!» Καταπολεμώντας με δυσκολία την αρχική απογοήτευση, η Ζάγιν γύρισε προς το μέρος του, πλησίασε σε απόσταση αναπνοής και άφησε το τελευταίο μήνυμα:

«Δεν τελειώνει εδώ, Ίσβιρντουρ!»

Την επόμενη στιγμή, η μορφή της έμεινε ακίνητη κι άρχισε να αργοσβήνει ώσπου, μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ξεθώριασε κι έσβησε εντελώς.

Μόλις που είχε προφτάσει η Τζώρτζια να ξεκολλήσει από την πόρτα όταν άκουσε τον Στήβεν να πετάγεται απότομα από το κρεβάτι και να σπεύδει προς το μέρος της. Έκανε να τρέξει, όμως εκείνος πρόλαβε και άνοιξε την πόρτα προτού εκείνη απομακρυνθεί. Έμεινε σαστισμένη, ασάλευτη απέναντί του, με βλέμμα ένοχο που, χωρίς καν η ίδια να το συνειδητοποιεί, περιπλανιόταν ήδη πάνω στο καλοσχηματισμένο σώμα του. Ο Στήβεν φορούσε μονάχα ένα στενό σορτς και οι γραμμές των μυώνων του γυάλιζαν αισθησιακά στο αδύναμο φως του διαδρόμου, ενώ η αυθάδικη έκφραση του προσώπου του την προκαλούσε αδιάντροπα. Η Τζώρτζια χλώμιασε αντικρίζοντας το σπάνιο θέαμα κι ένιωσε τα πόδια της να βαραίνουν τόνους στο πάτωμα. Μόλις κατάφερε να συνέλθει, έκανε μεταβολή κι έφυγε τρέχοντας. Κλείστηκε στο δωμάτιό της τρομαγμένη και σφάλισε την πόρτα, ενώ το πρόσωπο του Στήβεν έλαμπε από ικανοποίηση.

Η πρώτη παρόρμηση του Άντον Μπάρενς, μόλις άκουσε την ξέπνοη φωνή της Τζώρτζια στο ακουστικό του τηλεφώνου του πριν καν ξημερώσει, ήταν να της επιτεθεί με τα πιο βάνανυσα λόγια που του ήλθαν εκείνη τη στιγμή στο μυαλό. Ωστόσο, διακρίνοντας αμέσως το φόβο στην ομιλία της, υποψιάστηκε ότι η γυναίκα είχε πολύ σοβαρό λόγο που τον ενοχλούσε τέτοια ώρα. Προτίμησε, λοιπόν, να μείνει σιωπηλός και ν' ακούσει προσεκτικά την απίστευτη εξομολόγησή της.

«Μα τι λες τώρα; Αυτό είναι αδύνατο. Πιθανότατα τα ονειρεύτηκες όλα αυτά!» τη νουθέτησε τελικά.

Η τρομαγμένη φωνή επέμεινε παραπονιάρικα: «Σου είπα ότι έμεινα ξάγρυπνη όλη τη νύχτα, πίσω από την πόρτα του. Ξέρω ότι είναι απίθανο, όμως ο Στήβεν είχε γυναίκα στο

δωμάτιό του, μέχρι πριν από λίγα λεπτά! Άκουσα που τον φώναζε μ' εκείνο το περίεργο όνομα: Ίσβιρντουρ».

«Συνεπώς, τώρα είναι πάλι μόνος. Μα πώς μπήκε στο σπίτι και μετά έφυγε αυτή η υποτιθέμενη γυναίκα, χωρίς να την δεις εσύ;»

«Δεν ξέρω! Ίσως να την έφερε ο ίδιος ο Ίσβιρντουρ κρυφά, ίσως να την ανέβασε από το μπαλκόνι! Τέλος πάντων, δεν ξέρω πως ήλθε, ούτε πως έφυγε... αν έφυγε...», συνέχισε λαχανιασμένη η Τζώρτζια. «Δεν κατάφερα ν' ακούσω πολλά πράγματα. Στην αρχή έκαναν έρωτα, έπειτα μου φάνηκε πως μάλωναν, και μετά ο Ίσβιρντουρ είπε ότι δεν πρόκειται να εγκαταλείψει ποτέ αυτόν τον παράδεισο και ότι σκοπεύει να ζήσει έντονα τα τελευταία 400.000 χρόνια ζωής που του απομένουν!»

Ο Μπάρενς ανακάτεψε τα μαλλιά του προβληματισμένος. «Άκου, Τζώρτζια, μάλλον έχεις κουραστεί πολύ τελευταία. Λίγες μέρες μακριά από τον Υπεράνθρωπο θα σου έκαναν καλό» συμπέρανε επιφυλακτικά.

«Περισσότερο καλό θα μου έκανε η οριστική απαλλαγή από τα καθήκοντά μου», απάντησε κοφτά η Τζώρτζια. «Είναι αλήθεια ότι μόνη μου επέμενα να αναλάβω αυτή την δουλειά, όμως δεν αντέχω άλλο. Άλλωστε, η συμβίωση μου με το Στήβεν, ή Ίσβιρντουρ, ή όπως αλλιώς τον λένε, δεν έχει πια νόημα. Έχω χάσει την επαφή μαζί του εδώ και πολύ καιρό, δεν μου επιτρέπει να τον εξετάζω, αρνείται να πλησιάσει τις μηχανές βιοανάδρασης. Ουσιαστικά, έχω καταντήσει υπηρέτριά του. Δεν πάει άλλο! Παραιτούμαι!»

«Τζώρτζια, γνωρίζεις πολύ καλά ότι αυτό δεν μπορεί να γίνει...»

Μάταια η γυναίκα προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί· ο Άντον δεν την άκουγε καν.

«Προς το παρόν σου χρειάζεται ένας καλός ύπνος» της είπε

συγκαταβατικά. «Εγώ θα έλθω το πρωί να συζητήσουμε όλοι μαζί ήσυχα και λογικά... όχι, όχι τώρα, μην επιμένεις, αποκλείεται. Κάνε υπομονή ως το πρωί. Προσπάθησε να ηρεμήσεις... πάρε κι ένα υπνωτικό χάπι!»

Κεφάλαιο Δεκαπέντε

Η αυγή της 11ης Σεπτεμβρίου βρήκε τον Ίσβιντουρ μέσα στο εργαστήριο βιοανάδρασης, στο ισόγειο της βίλας των Κάρσον. Είχε μεταφέρει τη μεγάλη πολυθρόνα, απ' όπου άλλοτε ο Άντον Μπάρενς παρακολουθούσε τη δημιουργία του Υπερανθρώπου, στην πιο απόμερη γωνιά της αίθουσας. Ήταν καθισμένος εκεί, ασάλευτος, με τα χέρια κολλημένα στους βραχίονες και τα μάτια κλειστά, σαν να διαλογιζόταν. Σε μια στιγμή τα χείλη του μισάνοιξαν κι ένα μελωδικό μουρμούρισμα ξεχύθηκε στο χώρο. Η ένταση του ήχου αυξήθηκε σύντομα· η μουσική που δονούσε τώρα την ατμόσφαιρα ήταν σαν από ένα άγνωστο όργανο που θύμιζε πότε φλάουτο, πότε άρπα, πότε βιολί, σίγουρα όμως όχι ανθρώπινη φωνή. Ο ήχος δυνάμωσε ακόμη περισσότερο και η χροιά του άρχισε να διαστρέφεται αλλόκοτα, ώσπου το τραγούδι κατέληξε σ' ένα εκκωφαντικό κρεσέντο με αγωνιώδεις διακυμάνσεις, μια απαίσια εξώκοσμη κραυγή.

Το γλυκό, χρυσοπόρφυρο φως της αυγής διαχεόταν διακριτικά στην κάμαρα μέσα από τις γρίλιες, όταν η Τζώρτζια Μάντσεστερ ξύπνησε με δάκρυα στα μάτια ύστερα από λίγες ώρες ταραγμένου ύπνου. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε γοργά και η καρδιά της πήγαινε να σπάσει, καθώς ένας παράφορος τρόμος την έπνιγε. Είχε, επιτέλους, ξεφύγει από τον γνώριμο εφιάλτη της καταδίωξης από μια διαβολική μουσική μέσα σε σκοτεινό τούνελ, μα ακόμη και τώρα είχε την εντύπωση ότι εξακολουθούσε ν' αντηχεί στ' αυτιά της ο απόηχος από το τελευταίο κρεσέντο. Έμεινε σαστισμένη για μερικά δευτερόλεπτα, έπειτα άναψε το πορτατίφ με μια αδέξια κίνηση. Πετάχτηκε όρθια και βγήκε αμέσως στο διάδρομο, υπακούοντας σε μια ακαταμάχητη περιέργεια που υπερνικούσε κάθε φόβο. Έκανε μια σύντομη

στάση έξω από το δωμάτιο του Στήβεν, αφουγκράστηκε για μερικά δευτερόλεπτα -απόλυτη ησυχία. Αυτόματα, η ίδια νευρωτική περιέργεια την ώθησε να γυρίσει το πόμολο. Η πόρτα άνοιξε αργά, διστακτικά, και η Τζώρτζια έριξε μια κλεφτή ματιά μέσα. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο και στην κάμαρα δεν υπήρχε κανείς.

Στο μεταξύ, το εσωτερικό του εργαστηρίου είχε ήδη αρχίσει να μεταβάλλεται: Οι τοίχοι, το πάτωμα, το ταβάνι, ο ηλεκτροδυναμικός πνεύμονας, οι συσκευές βιοανάδρασης, τα κομπιούτερ, καλύπτονταν βαθμιαία από μια παχύρρευστη, καστανοκόκκινη, γλοιώδη κρούστα με σποραδικές κιτρινοπράσινες εκχυμώσεις, που θύμιζαν χολή πάνω σε σάπιο συκώτι. Η πόρτα και τα παράθυρα εξαφανίστηκαν εντελώς και ο χώρος έγινε εφιαλτικά μονότονος, καθώς η βλεδυρή ουσία που ανέβλυζε από το πουθενά είχε ήδη σκεπάσει τα πάντα, εκτός από τον Ίσβιρντουρ και την πολυθρόνα του, που έμοιαζαν σα να προστατεύονται από έναν αόρατο θόλο.

Η Τζώρτζια έκλεισε βιαστικά την πόρτα της κάμαρας κι έτρεξε στη σκάλα. Κατέβηκε στο ισόγειο όσο πιο γρήγορα μπορούσε, όμως η βιασύνη της εξανεμίστηκε αμέσως μόλις αντιλήφθηκε τους πρώτους ύποπτους θορύβους που έρχονταν μέσα από το εργαστήριο κι έφθαναν ανεπαίσθητοι στα τελευταία σκαλιά.

Η επίκληση είχε ολοκληρωθεί πια. Ένα τεράστιο μεταλλικό πόδι βρόντησε κάτω στο δάπεδο και αρκετή ποσότητα από την αηδιαστική ουσία εκτινάχτηκε ολόγυρα, μαστιγώνοντας την καυτή, νεφελώδη λευκοκίτρινη ατμόσφαιρα. Η Σαγηνία προσγειώθηκε στο μεταλλαγμένο χώρο πάνοπλη, πλήρως προστατευμένη από τα εχθρικά, γήινα φυσικά στοιχεία που πιθανόν να είχαν απομείνει. Ο όγκος του τέρατος μόλις που χωρούσε στο ψηλοτάβανο δωμάτιο.

Το σιδερόφρακτο ον ορθωνόταν πελώριο απέναντι στον Ίσβιρντουρ.

Μια ισχυρή μεταλλική κλαγγή έκοψε το αίμα στις φλέβες της Τζώρτζια, η οποία ήδη προχωρούσε προς την αίθουσα βιοανάδρασης. Πάγωσε, όμως, στη θέση της, καθώς απροσδιόριστοι θόρυβοι, αλλόκοτοι κρότοι, αηδιαστικά πλαταγίσματα, μακρόσυρτα ξεφυσήματα, βίαια μουγκρητά έφταναν στ' αυτιά της όλο και πιο δυνατά. «Θεέ μου!» έκανε αυθόρμητα, φέρνοντας το χέρι μπροστά στο στόμα. Ωστόσο, στη σκέψη ότι για κάποιο μυστηριώδη λόγο ο Υπεράνθρωπος είχε μπει μόνος του στο εργαστήριο, συγκέντρωσε το θάρρος της και πλησίασε περισσότερο, αποφασισμένη να ξεκαθαρίσει την κατάσταση οριστικά.

Με κινήσεις αργές, κοπιαστικές, το πλάσμα άρχισε να τραβά τη μεγάλη περικεφαλαία από πάνω του. Όταν η κίνηση ολοκληρώθηκε, μια σιχαμερή, άμορφη σάρκινη μάζα ξεχύθηκε από το άνοιγμα και άρχισε να ρέει αργά προς τα κάτω, σαν να μην υπήρχαν τα αντίστοιχα οστά που θα μπορούσαν να της δώσουν σχήμα. Έπειτα, μετά από συγκεντρωμένη προσπάθεια που φανέρωνε συνειδητή ευφυΐα, το ον κατάφερε ν' αναρριχηθεί με δυσκολία πάνω στην μεταλλική κατασκευή, ξανά και ξανά, μέχρι που το μεγαλύτερο μέρος της πανοπλίας καλύφθηκε. Κυριολεκτικά, είχε έλθει το μέσα έξω...

Στο πάνω μέρος του πλάσματος σχηματίζονταν σιγά-σιγά ορισμένα γνωρίσματα που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως “χαρακτηριστικά προσώπου”, τα οποία όμως έλιωναν και ξέφευγαν διαρκώς από δω κι από κεί, δίχως να αποκτούν ποτέ την απαραίτητη συνοχή: Κάτι που έμοιαζε με μάτι γλιστρούσε ως κάτω κι επανερχόταν ξανά· μια σχισμή που θύμιζε στόμα ξεχείλωνε αφύσικα σαν γκροτέσκα σπηλιά και μετά έκλεινε πάλι· μια κρεάτινη προεξοχή

πάσχιζε να συγκρατήσει το “κεφάλι” που διαλυόταν.

Ένα ανατριχιαστικό, υπόκωφο βουητό σαν από σεισμό ανέκουσε απότομα την πορεία της Τζώρτζια προς το εργαστήριο. Τότε, με μια νοερή εντολή, ο Ίσβιντνιουρ πρόσταξε το τέρας να φερθεί με την πρέπουσα υποταγή:

«Μην ξεχνάς ποτέ ποιιά ήταν η συμφωνία μας όταν ο λαός σου, οι Σαγηνίες, δέχθηκε την κυριαρχία μου: Εσείς θα έχετε σαν μοναδικό σκοπό ύπαρξης την απόλυτη υπακοή στο θέλημά μου. Εγώ έχω αναλάβει να βρω για σας έναν άλλον πλανήτη, πιο ανεκτικό σε έμβια όντα από τον δικό σας, τον ζωντανό πλανήτη Αργκντάντ, και να προσαρμόσω το φυσικό περιβάλλον του στις δικές σας βιολογικές και εξελικτικές ανάγκες. Μπορείς, λοιπόν, να προετοιμάσεις τους υπηκόους σου. Σου αναγγέλλω ότι πλησιάζει ο καιρός της μεγάλης φυγής».

Η απάντηση ήλθε σαν ένα ανυπόμονο μουγκρητό, ενώ ένα σάρκινο εξόγκωμα στο πάνω μέρος ταλαντεύτηκε νευρικά. Ακολούθησε ένα παρατεταμένο ξεφύσημα, μια αλληλουχία από βραχνούς βρηχθυσμούς, μια διστακτική διαμαρτυρία. Κομμάτια της σάρκινης μάζας έχαναν σιγά-σιγά τη στέρεη μορφή τους κι έρρεαν προς τα κάτω ανεξέλεγκτα ή κατακρημνίζονταν στο πάτωμα. Με αρκετή δυσκολία συγκροτούνταν και πάλι για να επιστρέψουν στην αρχική τους θέση ή κάπου εκεί, μέσα σ’ έναν καταιγισμό από επίμονα, μακρόσυρτα βογκητά.

«Ναι, είναι αλήθεια πως η χωρική μετάλλαξη δεν είναι απόλυτα επιτυχημένη μέσα σε αυτό τον περιορισμένο χώρο, και τα κύτταρα των Σαγηνιών τείνουν να αποσυντίθενται σε ατμόσφαιρα όπου υπάρχει έστω και μια υποψία αζώτου. Καλύτερα, λοιπόν, να επιστρέψεις στην πανοπλία».

Ήταν παράξενη η απότομη αλλαγή στη συμπεριφορά του τέρατος: Είχε σωπάσει ξαφνικά, και δεν βιαζόταν καθό-

λου να κλειστεί στην προστατευτική πανοπλία του. Αρχικά, ο Ίσβιρντουρ παραξενεύτηκε· ύστερα η ματιά του έπεσε λοξά, εκεί όπου κανονικά θα 'πρεπε να διακρινόταν η πόρτα.

Παλεύοντας μέσα σε μια θάλασσα από αμφιβολίες, η Τζώρτζια άγγιξε τελικά το χερούλι· αμέσως, όμως, τράβηξε το χέρι, νιώθοντας μια γλοιώδη ουσία να κολλά στο δέρμα της. Προσπάθησε να την ξεφορτωθεί τρίβοντας τα δάκτυλα αλλά δεν τα κατάφερε. Αγνοώντας μάλλον επιπόλαια το γεγονός, άπλωσε πάλι το χέρι στο πόμολο κι έσπρωξε ελαφρά την πόρτα, ανοίγοντας ίσα-ίσα μια χαραμάδα.

Η ομοιομορφία του μεταλλαγμένου χώρου έσπασε, καθώς μια στενή ακτίνα φωτός εισέβαλε επιθετικά. Την επόμενη στιγμή, η πόρτα έχασκε διάπλατη και η Τζώρτζια αντίκρισε το αποτρόπαιο θέαμα μόνο για ένα δευτερόλεπτο. Πριν προλάβει καν να ουρλιάξει, ένα φρικτό σάρκινο εξόγκωμα, που μόλις τότε πήρε τη μορφή ματιού, την καθήλωσε στο κατώφλι. Ένα αηδιαστικό πλατάγισμα μαστίγωσε την ατμόσφαιρα, καθώς η κρεάτινη μάζα σείστηκε βίαια πάνω στο μεταλλικό στήριγμά της. Μια αστραπιαία εκτόξευση σάρκας, που τινάχτηκε σαν γιγάντιο, εφιαλτικά παραμορφωμένο χέρι, τύλιξε ολόκληρο το κορμί της Τζώρτζια, που κλυδωνίστηκε με ορμή και τσακίστηκε με μιας, σαν παλιά πλαστική κούκλα.

Η φοβερή κραυγή πνίγηκε μέσα στην πηχτή, ομιχλώδη ατμόσφαιρα, που τώρα πια διαχεόταν κι έξω από την πόρτα του εργαστηρίου. Μέσα σε δευτερόλεπτα, το “χέρι” είχε μεταβάλει το σχήμα του αμέτρητες φορές, εγκλωβίζοντας ολόκληρο το σπαραγμένο σώμα. Ένας απαίσιος, ρουφηχτός ήχος αντηχούσε, καθώς το τέρας απομυζούσε τη λεία του. Όταν η διαδικασία ολοκληρώθηκε επιτέλους, το “χέρι” αποσύρθηκε αργά κι ενώθηκε με την υπόλοιπη μάζα. Στο μισοφώτιστο δάπεδο μπροστά στην

πόρτα, ένας μελανόχρωμος, γλοιώδης λεκές γυάλιζε δυσοίωνα. Ο Ίσβιρντουρ γύρισε κι έριξε μια αυστηρή ματιά στη Σαγηνία.

Κεφάλαιο Δεκαέξι

Το πρωί ήλθε πολύ γρήγορα, ψυχρό και συννεφιασμένο. Εδώ και ώρα, ο Άντον Μπάρενς διάβαζε ξανά και ξανά τα αποτελέσματα της έρευνας στο Μεγαδίκτυο, πάνω σε μία μόνο εκτυπωμένη σελίδα:

Περίπτωση πρώτη: Τζέρεμυ Μάρβελ, ετών 42, εθνικότητα αμερικανική. Διαρρήκτης διεθνούς εμβέλειας. Στις 8 Ιανουαρίου του τρέχοντος έτους, για λόγους κάλυψης κατατάχθηκε ως μαθητής του προφήτη Ίαν Σπαρκ, παίρνοντας το όνομα Ντάρυλ. Θεωρείται ότι δολοφονήθηκε στις 13 Μαΐου μέσα στο τροχόσπιτό του, κατά τη διάρκεια κηρύγματος κοντά στη λίμνη Γουνίνιπεγκ. Καταχωρήθηκε σαν ατύχημα, προκειμένου να μην εκτεθεί ο προφήτης.

Περίπτωση δεύτερη: Άστριντ Ούλβενς, ετών 17, εθνικότητα νορβηγική, κάτοικος Όσλο, μαθήτρια της δευτέρας τάξης στο Πρότυπο Λύκειο Κράμερ. Κατά πάσα πιθανότητα δολοφονήθηκε στο σπίτι της, στις 13 Ιουνίου του τρέχοντος έτους. Υποπτος, αλλά με πολλές αμφιβολίες, θεωρείται ο συμμαθητής της Άξελ Χέλλερ, με το οποίο η Ούλβενς είχε περάσει τη μοιραία νύχτα. Έκτοτε ο Χέλλερ παρουσιάζει ψυχωσική συμπεριφορά.

Περίπτωση τρίτη: Μαριάννα Μπάρενς, ετών 26, εθνικότητα αμερικανή, κάτοικος Βοστώνης. Θεωρείται ότι δολοφονήθηκε, τη νύχτα της 13ης Ιουλίου του τρέχοντος έτους. Οι λεπτομέρειες σου είναι ήδη γνωστές.

Περίπτωση τέταρτη: Εντμόντο Ιστράτι, ετών 29, εθνικότητα ιταλική, κάτοικος Βιτσέντζα. Θεωρείται ότι δολοφονήθηκε στις 13 Αυγούστου του τρέχοντος έτους, στο υπόγειο του σπιτιού του.

Προς το παρόν, δεν υπάρχουν άλλες αναφορές.

Τέλος καταχώρησης.

Μετά από μερικές ακόμη στιγμές αναποφασιστικότητας, ο Μπάρενς σηκώθηκε από το γραφείο του, μάζεψε το σακάκι του από την κρεμάστρα και βγήκε από το δωμάτιο με βιαστικά, ανυπόμονα βήματα. Είχε ήδη καθυστερήσει την πρωινή του επίσκεψη στη βίλα των Κάρσον και ήταν βέβαιος πως η Τζώρτζια ακόμη θα βρισκόταν σε έξαλλη κατάσταση.

«... Τι τους συνέβη; Ο Τζέρεμυ Μάρβελ, ο Εντμόντο Ιστράτι, η Μαριάννα Μπάρενς, η Άστριντ Ούλβενς, εξαφανίστηκαν όλοι με τον ίδιο παράδοξο τρόπο, αφήνοντας πίσω τους μονάχα μια λίμνη αίματος! Όλοι πέθαναν στις 13 κάθε μήνα, αρχίζοντας από το Μάιο, δηλαδή ένα μήνα ακριβώς μετά τη γέννησή σου, (ο Άντον τόνισε σκόπιμα αυτή την τελευταία φράση) σερί μέχρι τον Αύγουστο! Κάτι μου λέει ότι σε δυο μέρες θα υπάρξει κι άλλο τέτοιο κρούσμα! Είμαι σίγουρος πως κάτι πολύ αλλόκοτο συνέδεε αυτούς τους ανθρώπους κι εσύ μου κρύβεις πολλά! Μη με κοιτάς μ' αυτό το δήθεν απορρημένο ύφος, Στήβεν! Είναι καιρός που παριστάνω το βλάκα, όμως αυτό το παιγνίδι δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο!»

Ο Υπεράνθρωπος στέναξε με ανακούφιση: σύντομα δεν θα χρειαζόταν να κρύβεται πια.

«Μη με λες Στήβεν!» πρόφερε βαρειά.

Αμέσως μετά, ξεκόλλησε την πλάτη του από το χοντρό κορμό της πανάρχαιας πλατανιάς που ρίζωνε θεόρατη στη όχθη της γραφικής λιμνούλας του υποστατικού. Τελικά, χαιρόταν που ο Άντον Μπάρενς είχε βρει το θάρρος ν' αντιμετωπίσει την πραγματικότητα, έστω αργά -γιατί ήταν ήδη πολύ αργά...

Οι δύο άνδρες πήραν το μονοπάτι του γυρισμού με αργόσυρτα βήματα, σαν να προσπαθούσαν ασυνείδητα να

επιμηκύνουν την απόσταση ως την είσοδο της βίλας. Σε μια στιγμή, ο Στήβεν σταμάτησε απότομα. Ο άλλος γύρισε και τον κοίταξε με μάτια γεμάτα απορία αλλά και φόβο.

«Είμαστε εξωγήινοι, Άντον!» πρόφερε ο Στήβεν με αφοπλιστική αμεσότητα, κοιτάζοντας κατάματα τον επιστήμονα.

«Τι πράγμα;» έκανε ο Άντον εμβρόντητος.

«Ο Τζέρεμυ Μάρβελ, ο Εντμόντο Ιστράτι, η Μαριάννα Μπάρενς, η Άστριντ Ούλβενς -προσωρινά ονόματα των αλλοτινών μου συντρόφων- είμαστε όλοι μας εξωγήινοι, απεσταλμένοι από το διαστρικό σύστημα Ιφέττ. Μπορείς να φανταστείς τι συμβαίνει σ' ένα ηλιακό σύστημα που απορροφάται σταδιακά μα αμετάκλητα στον ορίζοντα συμβάντος μιας μαύρης οπής; Μπορείς να φανταστείς τι είδους οντότητες επιβιώνουν ακόμη εκεί;»

Ο Μπάρενς παρακολουθούσε το μονόλογο του Στήβεν σιωπηλός, αποσβολωμένος, χωρίς να αρθρώνει λέξη.

«Οι παλιοί μου σύντροφοι, επιφορτισμένοι -όπως κι εγώ κάποτε- με μια αιώνια Αποστολή Κρίσης σε ολόκληρο το σύμπαν, τώρα έχουν συγκεντρωθεί και πάλι, για πρώτη φορά μετά από αναμονή χιλιετών, όσο χρειάστηκε για να ολοκληρωθεί η αυτόματη επισκευή του σκάφους μας. Όμως, εγώ δεν είμαι πια αυτός που ήμουν, αν και οι παλιοί μου σύντροφοι ελπίζουν ακόμη ότι θα εμφανιστώ από στιγμή σε στιγμή και θα ενωθώ ξανά με την ομάδα τους, αποτρέποντας τη ζοφερή μοίρα που τους περιμένει αν δεν το κάνω. Έστειλαν, μάλιστα, την αλλοτινή σύζυγό μου για να με παρασύρει με την αιώνια αγάπη της!»

Ο Άντον απέφυγε να κάνει το παραμικρό σχόλιο, προτιμώντας να θεωρήσει την εξομολόγηση του Στήβεν ως ένα τραβηγμένο, κακόγουστο αστείο.

«Λίγο πριν ξημερώσει, η Τζώρτζια μου τηλεφώνησε και ήταν πολύ αναστατωμένη. Παραπονέθηκε ότι δεν αντέχει να

μένει άλλο μαζί σου επειδή κάτι την φοβίζει μα δεν μου προσδιόρισε τι, μίλησε για έναν εφιάλτη αλλά και για γυναικείες φωνές που άκουσε τη νύχτα μέσα από το δωμάτιό σου. Πέρασες τη νύχτα με γυναικεία συντροφιά;» ρώτησε μόνο, όσο πιο ψύχραιμα μπορούσε.

«Εγώ με ανθρώπινη γυναίκα; Δεν θα έπεφτα ποτέ τόσο χαμηλά! Εκείνη που ήλθε, δεν δίστασε να μου μιλήσει γι' αγάπη απόψε, έστω κι αν λίγες ώρες πριν από την τελική της μετάλλαξη, χάρηκε τον έρωτα ενός γήινου άνδρα! Ήμουν όμως αρκετά σοφός ώστε να τη συγχωρήσω, όπως πάντα!»

«Παραδέχεσαι, λοιπόν, ότι ήσουν με γυναίκα απόψε;»

«Δεν ήμουν με καμιά γυναίκα απόψε! Δεν μπορείς να διανοηθείς τι είναι ένα ον του διαστρικού συστήματος Ιφέττ, δεν μπορείς να διανοηθείς τι είμαι!»

«Δεν νομίζεις ότι το αστείο παρατράβηξε;» είπε τότε ο Άντον με σφιγμένα δόντια. Ένας οξύς πονοκέφαλος είχε αρχίσει να τον βασανίζει εδώ και ώρα, ενώ πια αισθανόταν πραγματικά ανήμπορος να πιστέψει ή να απορρίψει τίποτα.

«Γιατί αυτή η έκφραση, Άντον; Τίποτα δεν συμβαίνει χωρίς να το έχουμε προβλέψει εξ αρχής: Από την πρώτη κιόλας μέρα που έβαλες σε εφαρμογή τη διαδικασία της γέννησής μου, γνώριζες κατά βάθος ότι τα πράγματα θα κατέληγαν κάπως έτσι! Εσύ, ωστόσο, συνέχιζες, επειδή η φιλοδοξία σου ήταν δυνατότερη από την εσωτερική σου γνώση. Το κατανοώ, βέβαια. Και οι κάτοικοι του Ιφέττ βρίσκονταν κάποτε στο δικό σας ψυχικό επίπεδο: ανέπτυσαν πολιτισμούς, κτίζοντας και δημιουργώντας αλλά περισσότερο καταστρέφοντας, υποφέροντας, θυσιάζοντας τους αδύναμους. Αυτονόητο, εφόσον η εξέλιξη είναι η πιο διαδεδομένη φυσική διαδικασία σε ολόκληρο το σύμπαν! Με τη διαφορά», κάγχασε ο Υπεράνθρωπος, «ότι ο δικός μου κόσμος είχε την τύχη να μην έλθει ποτέ σε επαφή με κάποιο

ισχυρότερο εξωπλανητικό είδος!»

Ο Άντον Μπάρενς σώπαινε καθώς δεν έβρισκε τίποτε άλλο να πει, ούτε ήξερε πλέον πώς να αντιμετωπίσει τον Ίσβιρντουρ· δεν μπορούσε καν να αποφασίσει αν του έλεγε την αλήθεια, ή αν τον κορόιδευε.

Οι δυο άντρες περπάτησαν για λίγο αμίλητοι, μέχρι τη στροφή του μονοπατιού, πίσω από τα πυκνόφυλλα κυπαρίσσια. Για την ακρίβεια, ο Στήβεν προπορευόταν και ο Μπάρενς ακολουθούσε, σχεδόν μηχανικά. Ξαφνικά, είχε την εντύπωση ότι η βίλα των Κάρσον φάνταζε απέναντί του παράξενα αφιλόξενη, απωθητική. Τα παντζούρια του ισογείου ήταν κλειστά. Στον πρώτο όροφο, μόνο η τζαμόπορτα στο μπαλκόνι του Στήβεν τρεμόπαιζε μισάνοιχτη, ενώ ο αέρας ανέμιζε ασθενικά τις λευκές κουρτίνες.

Μόλις έφτασαν έξω από την είσοδο, ο Μπάρενς κοντοστάθηκε σκεφτικός. Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να περάσει το κατώφλι, σαν μια εσωτερική φωνή να τον απέτρεπε τόσο επιτακτικά, που του ήταν αδύνατο να αγνοήσει. Επίσης, με αρκετή έκπληξη συνειδητοποίησε ότι δεν ένιωθε πλέον καθόλου άνετα να μένει εκεί μόνος, με την επιβλητική παρουσία του Υπερανθρώπου να τον επισκιάζει. Όμως, για κάποιο περίεργο λόγο δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς: πριν καταλάβει καν το πότε και το πώς, τα πόδια του τον οδήγησαν μέσα στη βίλα, πάντα ακολουθώντας τον Στήβεν, που προπορευόταν αγέρωχος.

«Ήμουν δοξασμένος κυβερνήτης κάποτε, ολόκληροι γαλαξίες υποτάσσονταν στο πρόσταγμά μου», συνέχισε ο Ίσβιρντουρ ακάθεκτος. «Αποφεύγοντας περιττές γήινες ενσαρκώσεις, ο ανώτερος προορισμός μου έμεινε ανέπαφος. Σύντομα θα απολαμβάνω μόνος, απερίσπαστος, την εμπειρία της απόλυτης δύναμης, μετά την απαραίτητη θυσία των

παλιών, καλών μου φίλων. Η μορφή αυτού του πλανήτη πρόκειται ν' αλλάξει, η Γη θα γίνει το ορμητήριό μου, κέντρο πρωτοφανών διαγαλαξιακών δραστηριοτήτων. Φυσικά, το περιβάλλον χρειάζεται προσαρμογή. Η διαδικασία ξεκίνησε ήδη, από τότε που κατέφθασαν οι Σαγηνίες από τον Ζωντανό Πλανήτη Αργκντάντ, σε δύο αναγνωστικές επιδρομές: η πρώτη στα ανατολικά παράλια της Ινδίας και η δεύτερη στον Αμαζόνιο».

Ασυναίσθητα ο Μπάρενς έφερε τα χέρια στο κεφάλι, καθώς η ημικρανία του δυνάμωνε ολοένα και ζαλιζόταν υπερβολικά. Δεν άντεχε ν' ακούσει περισσότερα.

«Πού είναι η Τζώρτζια;» ρώτησε άτονα.

Ο Ίσβριντουρ σήκωσε το δεξί του χέρι κι έδειξε προς το εργαστήριο, μάλλον αδιάφορα. Παραδόξως, ο Άντον αγνόησε το νεύμα και προχώρησε προς την εσωτερική σκάλα, ενώ ο άλλος τον ακολούθησε με λίγα βήματα απόσταση. Μόλις ο επιστήμονας έφτασε μπροστά στο πλατύσκαλο, κοντοστάθηκε κι άρχισε να φωνάζει το όνομα της Τζώρτζια με φωνή διστακτική, σπασμένη. Δεν πήρε καμία απάντηση.

Τότε ακριβώς, το βλέμμα του έπεσε τυχαία στη γλάστρα που διακοσμούσε ακόμη την είσοδο του εργαστηρίου. Ο φίκος ήταν και πάλι κατάμαυρος, καμένος, όπως τις προηγούμενες φορές που τον είχε δει. Ωστόσο, ο λεπτός μαυρισμένος κορμός με τους λιγοστούς σκελετωμένους μίσχους και τα υπολείμματα ξερών φύλλων εξακολουθούσε να στέκεται στη θέση του, με μακάβρια επιμονή.

Ο Άντον Μπάρενς πλησίασε αργά, άγγιξε ελαφρά το νεκρό φυτό κι εκείνο διαλύθηκε αμέσως σ' ένα γκριζωπό σύννεφο στάχτης. Ύστερα, σαν υπνωτισμένος άπλωσε διστακτικά το χέρι κι έσπρωξε την πόρτα του εργαστηρίου, η οποία υποχώρησε απρόθυμα στην ώθηση. Χωρίς να κάνει

βήμα, έριξε μια γρήγορη, εξεταστική ματιά μέσα. Ήταν όλα στη θέση τους όπως παλιά, μόνο που οι συσκευές βιοανάδρασης και τα κομπιούτερ ήταν όλα σβηστά. Το αδύναμο φως, που μόλις κατάφερνε να τρυπώσει μέσα από τις γρίλιες των κλειστών παραθύρων, δημιουργούσε μια μυστηριακή ατμόσφαιρα. Η βαριά μυρωδιά κλεισούρας φανέρωνε πως το δωμάτιο δεν είχε χρησιμοποιηθεί για πολύ καιρό.

Την επόμενη στιγμή, το βλέμμα του επιστήμονα έπεσε ασυναίσθητα στο πάτωμα. Με πρωτόγνωρη έκπληξη αλλά και αηδία, διαπίστωσε ότι λίγο πιο πέρα από τα πόδια του, μέσα από το κατώφλι, διακρινόταν ένας μαυριδερός, πηκτός, υγρός ακόμη λεκές, που ανέδυε μια ανεπαίσθητη νεκρική οσμή. Κάνοντας δύο βήματα ακόμη, ο Μπάρενς παραξενεμένος βάλθηκε να παρατηρεί πιο προσεκτικά την παράξενη κηλίδα. Τότε, ο Ίσβιρντουρ βρέθηκε ακριβώς πίσω του.

«Της το είχα εξηγήσει από την αρχή πως όλα αυτά τα μηχανήματα είναι άχρηστα, κανένα δεν διαθέτει τη δυνατότητα να υπολογίσει και να αξιολογήσει σωστά τις δυνάμεις μου. Όσο για τον πνεύμονα ζωής και τους υπολογιστές γενετικού προγραμματισμού που με γέννησαν, δεν έχουν πλέον λόγο ύπαρξης -όπως οι γερασμένοι γονείς, όταν οι απόγονοι σπάνε τα δεσμά της εξάρτησης και ξεκινούν τη δική τους ζωή».

Σιωπή.

«Μπες μέσα επιτέλους!»

Η σκληρή φωνή του Ίσβιρντουρ έσπασε σαν κεραυνός τη δυσοίωνη σιγή κι ένα βίαιο σπρώξιμο ανάγκασε τον Άντον Μπάρενς να περάσει μέσα στο εργαστήριο σκουντουφλώντας άγαρμπα, ενώ η πόρτα έκλεινε ορμητικά πίσω του. «Τι... τι σημαίνει αυτό;» τραύλισε ο Μπάρενς και αποπειράθηκε να γυρίσει τη μπετούγια μάλλον απρόθυμα, σαν να

υποψιαζόταν πως κάτι τέτοιο θα ήταν αδύνατον.

Η απάντηση του εξωγήινου περιορίστηκε σ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

«Πώς τολμάς να μου φέρεσαι έτσι; Τι σκοπεύεις να κάνεις;» συνέχισε ο Άντον, προσπαθώντας να δείξει ψυχραιμία.

Τώρα ο Ίσβριντουρ γελούσε πνιχτά, καθώς οι συσκευές βιοανάδρασης, τα κομπιούτερ, οι οθόνες, ο ηλεκτροδυναμικός πνεύμονας, άρχισαν να παραμορφώνονται: σιγά-σιγά στην αρχή, γρηγορότερα μετά, σαν να έλιωναν σε μια αλλόκοτη εσωτερική φωτιά που τα διάβρωνε από μέσα προς τα έξω καθώς, από κάποια μυστηριώδη αιτία, είχε ενεργοποιηθεί ο μηχανισμός αυτοκαταστροφής. Μέσα σε λίγα λεπτά όλα είχαν γίνει μια συμπαγής μάζα από μέταλλα, σύρματα και μικροτσίπ που έπλεαν και διαλύονταν σε ισχυρό οξύ.

Ανήμπορος για οποιαδήποτε αντίδραση, ο Άντον Μπάρενς έμεινε ασάλευτος, με τα μάτια ορθάνοικτα από τη φρίκη, καθώς αντίκριζε το έργο μιας ολόκληρης ζωής να καταστρέφεται ανέκλητα.

Ο Ίσβριντουρ διέσχισε το δωμάτιο αγέρωχος, ενώ ο Μπάρενς παρακολουθούσε το κάθε βήμα, την παραμικρή λεπτομέρεια, σε όλο και πιο αργή κίνηση, σαν ο χρόνος να επιβραδυνόταν. Ήρεμα και αποφασιστικά, ο Υπεράνθρωπος κατέλαβε τη θέση του στη μεγάλη πολυθρόνα.

Μάταια ο επιστήμονας πάσχιζε ν' ανοίξει ή να σπάσει την πόρτα, πανικόβλητος. Για λίγα δευτερόλεπτα, ο Ίσβριντουρ έμεινε ακίνητος, επιβλητικός πάνω στον αυτοσχέδιο θρόνο του, παρατηρώντας με αδιόρατη περιφρόνηση τις σπασμωδικές προσπάθειες του Μπάρενς να ξεφύγει. Ύστερα, οι πρώτες μελαγχολικές νότες μιας εξώκοσμης μουσικής πανδαισίας πλημμύρισαν τη σκοτεινή αίθουσα.

Κεφάλαιο Δεκαεπτά

Δύο μέρες αργότερα...

Το Φάσμα της Τελικής Μορφής φαινόταν να δονείται όλο και πιο έντονα, σπασμωδικά, μέσα στο μαύρο ημισφαιρικό φόντο του. Τέσσερις λάμπες ξεχώριζαν εκτυφλωτικές σαν αστέρια στα ψηλότερες κορυφές της καμπυλότητας, ενώ ένα λαμπρό σημείο τρεμόπαιζε βίαια στο χαμηλότερο σημείο -και τότε, άστραψε ξαφνικά, εκτυφλωτικά. Μια γαλάζια, νευροειδής γραμμή ξεχύθηκε από μέσα του κι άρχισε να διασχίζει σταθερά το Φάσμα, διαγράφοντας ακανόνιστη μια ανοδική πορεία, με φανερή κατεύθυνση το επόμενο αστραφτερό Σύμβολο Κλήσης. Ένα κύμα απόγνωσης, σαν εσωτερικός στεναγμός, πλημμύρισε το χώρο.

Τότε ακριβώς, η φωνή του Ίσβριντουρ αντήχησε παγερή, ταράζοντας την θανάσιμη γαλήνη: «Αυτό ήταν, αγαπημένοι μου, παλιοί μου φίλοι! Η Αντιστροφή της Κλήσης μόλις άρχισε κι εγώ είμαι εδώ, έτοιμος ν' αναλάβω τη θέση που μου ανήκει στην Ετερνάβια!».

«Ίσβριντουρ!» φώναξε η Ζάγιν, ενώ οι υπόλοιποι γύρισαν και τον αντίκρισαν με έκπληξη και αποτροπιασμό.

“Θα μπορούσα, φυσικά, απλά να περιμένω ώσπου να ολοκληρωθούν οι τέσσερις Αντιστροφές της Κλήσης. Ήθελα, όμως, να σας ξαναδώ όλους για μια τελευταία φορά!” ...για να απολαύσω από κοντά τον θρίαμβό μου, εννοούσε ο Ίσβριντουρ.

Είχε εμφανιστεί εντελώς απρόσμενα, από το πουθενά. Στεκόταν αγέρωχος στο ψηλότερο διάζωμα της αίθουσας και στήριζε ελαφρά τα χέρια του πάνω στο ιριδίζον κιγκλίδωμα. Δεν διατηρούσε πια την υλική μορφή του, ούτε είχε υποστεί, όμως, τη διαδικασία την μετάλλαξης. Αμέσως μετά, ξέσπασε η οργή εναντίον του, μέσα σε μια άγρια

ιονισμένη ατμόσφαιρα:

«Θα υποστείς τις συνέπειες της προδοσίας σου, Ίσβριντουρ!» φώναξε ο Κένραντ.

Ο προδότης αντιμετώπισε την απειλή με ψυχραιμία, παραμένοντας ασάλευτος, αποφασισμένος, ανέκφραστος. Ο Κένραντ τράβηξε το ογκώδες όπλο από τη ζώνη του και πυροβόλησε αμέσως. Από την κάννη ξέφυγε ένας ισχυρός σπινθήρας, που κατέληξε σε μια λευκή ακτίνα. Ο Ίσβριντουρ απέφυγε τη ριπή με έναν επιδέξιο ελιγμό και η ακτίνα απορροφήθηκε στο τοίχωμα πίσω του.

Πριν ο Κένραντ προλάβει να ξαναρίξει, η γαλάζια γραμμή στο Φάσμα της Τελικής Μορφής διασταυρώθηκε με το Σύμβολό του και άλλαξε απότομα πορεία, αυλακώνοντας πλάγια την επιφάνεια του Φάσματος. Μια φοβερή κραυγή αντήχησε ολόγυρα· το κορμί του Κένραντ κλονίστηκε, σαν από κάποιο αόρατο μα πανίσχυρο χτύπημα, και το όπλο ξέφυγε από το χέρι του. Το σύμβολό του στο Φάσμα της Τελικής Μορφής είχε μόλις σβήσει. Οι υπόλοιποι έμειναν να παρακολουθούν τη σκηνή σαν απολιθωμένοι καθώς ο πρώην Τζέρεμυ Μάρβελ, τρέμοντας από μανία και απόγνωση, σήκωσε ξανά το όπλο για μια νέα, ανέλπιστα επίθεση. Νιώθοντας, όμως, ήδη πολύ εξαντλημένος, χαμήλωσε το όπλο νικημένος, ενώ η άκαμπτη φωνή του Ίσβριντουρ παρέλυε κάθε σκέψη αντίδρασης:

«Η μοίρα του γήινου Τζέρεμυ Μάρβελ, δηλαδή η φυσιολογική διαδικασία της γήρανσης, σε επιτάχυνση! Τα κύτταρα εκφυλίζονται, ο οργανισμός χάνει τη δύναμη να συγκρατεί την σάρκα πάνω στα κόκαλα, η ψυχή απορρίπτει το σώμα! Προσέξτε...»

Η αμετάκλητη αλλαγή γινόταν όλο και πιο φανερή στο δέρμα του Μάρβελ, καθώς νέες ρυτίδες έρχονταν να προστεθούν ανελέητα πάνω στις προηγούμενες· οι ιστοί

ξεραίνονταν γοργά, γερνούσαν και πέθαιναν με απίθανη ταχύτητα, μέσα σ' ένα κύμα ανείπωτης απελπισίας. Ωστόσο, ο Τζέρεμυ δεν θα επέτρεπε ποτέ στον εαυτό του μία τέτοια, ταπεινωτική ήττα. Λίγο πριν το τέλος, με πολύ κόπο σήκωσε ξανά το όπλο, σημαδεύοντας τον εχθρό που χαμογελούσε θριαμβευτικά απέναντί του.

Αφού οι επόμενες, άστοχες ριπές απορροφήθηκαν στα χαμηλότερα διαζώματα, ο Ίσβιρντουρ έβγαλε το δικό του όπλο κι εκτέλεσε αδίστακτα τον αντίπαλό του. Από τον Τζέρεμυ Μάρβελ, ή Κένραντ, δεν έμεινε παρά ένα γκρίζο σύννεφο σκόνης, που σύντομα διαλύθηκε στην ομιχλώδη ατμόσφαιρα.

Ύστερα ήλθε η σειρά της Άαλινγκ να υπερασπίσει τον εαυτό της. Τράβηξε το όπλο της, αποφασισμένη να τα καταφέρει καλύτερα από τον Κένραντ, όσο της έμενε ακόμη χρόνος. Όμως ένα χέρι την σταμάτησε έγκαιρα, αναγκάζοντάς την να κατεβάσει το όπλο αντιύλης.

«Δεν θα καταφέρουμε τίποτα έτσι!»

Η Άαλινγκ δέχτηκε την συμβουλή της Ζάγιν με κάποια δυσφορία, ενώ ο Ίσβιρντουρ, γεμάτος αλαζονία, εξακολουθούσε να προκαλεί από το ψηλότερο διάζωμα:

«Ελάτε, λοιπόν! Θα σας αντιμετωπίσω όλους, έναν-έναν!»

Την άλλη στιγμή βρέθηκε αντιμέτωπος με τον Έοχαρ, ο οποίος είχε καταφέρει, σε ανύποπτο χρόνο, να τον πλησιάσει αρκετά. Ο Ίσβιρντουρ μόλις που απέφυγε τη θανάσιμη ακτίνα, παραμερίζοντας τόσο απότομα, ώστε η πλάτη του κόλλησε στο τοίχωμα πίσω του.

Στο μεταξύ, το Φάσμα της Τελικής Μορφής εξακολουθούσε να συσπάται με αγωνία στο κέντρο του χώρου, ενώ η γαλάζια γραμμή τινάζοταν όλο και ψηλότερα, απειλώντας τώρα το επόμενο Σύμβολο. Ο Έοχαρ έριξε μια πλάγια ματιά στο Φάσμα, σε μια άκαρπη προσπάθεια να

υπολογίσει τη μοίρα του. Αυτή η στιγμιαία αφαίρεση ήταν αρκετή για να δώσει στο Ίσβριντουρ την ευκαιρία να περάσει στην αντεπίθεση. Μόλις που πρόφθασε ο Έοχαρ να πισωπατήσει αυτόματα, γλυτώνοντας από τη θανάσιμη ριπή. Δεν συνέβη, όμως, το ίδιο με το όπλο του, το οποίο χτυπήθηκε και εξερράγη στον αέρα, μία μόνο στιγμή πριν ο Έοχαρ το πετάξει αυτόματα από τα χέρια του· μόλις τότε, διαπίστωσε κατάπληκτος πως βρισκόταν άοπλος απέναντι σ' έναν πανίσχυρο εχθρό. Τα βλέμματα διασταυρώθηκαν πύρινα για μερικές στιγμές, σε μία σιωπηλή μάχη θελήσεων. Ύστερα, ο Ίσβριντουρ έκρυψε επιδεικτικά το όπλο στη θήκη.

Η Άαλινγκ σημάδευε και πάλι τον Ίσβριντουρ, όμως η Ζάγιν την εμπόδισε ακόμη μια φορά: «Δεν είναι αυτός ο σωστός τρόπος! Πάμε!» της είπε επιτακτικά.

Σχεδόν μηχανικά, η Άαλινγκ αφέθηκε να παρασυρθεί από την Ζάγιν. Οι δυο τους, διέσχισαν γοργά την αίθουσα για να καταλήξουν στην άλλη άκρη, μπροστά στη διάφανη μπου-καπόρτα, την οποία η Ζάγιν άνοιξε με μια νοερή εντολή. Οι γυναίκες άρχισαν να κατεβαίνουν τρέχοντας την ελικοειδή σκάλα με τα πλατιά χρυσαφένια σκαλοπάτια, που έμοιαζε να οδηγεί σε απύθμενα βάθη.

Στο μεταξύ, οι δύο άνδρες στέκονταν ακόμη στις ίδιες θέσεις, αντιμέτωποι, ζυγιάζοντας προσεκτικά τις κινήσεις τους.

«Δεν θέλω να είμαι άδικος! Θα πολεμήσουμε με ίσους όρους Έοχαρ!» έκανε ο Ίσβριντουρ με αμείωτη έπαρση, ενώ πλησίαζε η δεύτερη Αντιστροφή της Κλήσης.

Την επόμενη στιγμή, ο Έοχαρ χύμηξε ενάντια στον Ίσβριντουρ, ρίχνοντάς τον κάτω με ορμή. Κατάφερε, μάλιστα, να του αρπάξει το όπλο από τη θήκη και να απομακρυνθεί έγκαιρα, με ευελιξία. Βρέθηκε λίγα μέτρα πιο πέρα,

γονατισμένος στο ένα πόδι, σφίγγοντας απειλητικά το όπλο. Η όψη του Ίσβιρντουρ είχε τραβηχτεί σε μια αγωνιώδη σύσπαση, καθώς συνειδητοποιούσε ότι βρισκόταν σε απροσδόκητα δύσκολη θέση. Ο Έοχαρ σηκώθηκε όρθιος, αργά, προσεκτικά, ακτινοβολώντας αυτοπεποίθηση. Τότε, όμως, το σώμα του τινάχτηκε απότομα κι έχασε την ισορροπία του, μέσα σ' ένα σαρωτικό κύμα πόνου. Το όπλο ξέφυγε από το χέρι του κι έπεσε έξω από το διάζωμα. Ο πρώην Εντμόντο Ιστράτι μόλις που πρόφτασε να πιαστεί από το κιγκλίδωμα για να μην πέσει στο κενό. Η δεύτερη Αντιστροφή της Κλήσης είχε ολοκληρωθεί, το αντίστοιχο άστρο του είχε μόλις σβήσει και ήταν ξανά φυλακισμένος στο αδύναμο σώμα του Ιστράτι, άοπλος, απροστάτευτος, καταδικασμένος.

Καταφέρνοντας με αρκετή δυσκολία να σταθεί πάλι όρθιος, ο Εντμόντο παρατήρησε σαστισμένος τις πρώτες εμφανείς αλλαγές πάνω του, τις τρομακτικές συνέπειες μιας πρόωρης, ταχύτατης παρακμής. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι και είδε τον Ίσβιρντουρ να τον παρατηρεί ειρωνικά, με αυτάρεσκη αποστροφή. Με ανέλπιστη δύναμη και μανία, όρμησε και πάλι ενάντια στον προδότη· εκείνος, όμως, ήδη προετοιμασμένος για κάτι τέτοιο, τον αναχαίτισε αποτελεσματικά με μια δυνατή γροθιά. Ύστερα, με άλλο ένα αστραπιαίο χτύπημα, γκρέμισε τον Ιστράτι στο κενό.

Σκύβοντας από πάνω, ο Ίσβιρντουρ παρατήρησε για λίγο σκεπτικός το τσακισμένο σώμα του αλλοτινού συντρόφου του, μέχρι που αυτό έγινε σκόνη. Κατόπιν, η ματιά του περιπλανήθηκε διαπεραστική σε όλη την έκταση της τεράστιας αίθουσας. Διαπιστώνοντας πως οι δυο γυναίκες είχαν γίνει άφαντες, η έκφρασή του σκλήρυνε· σύντομα, όμως, η διάθεσή του άρχισε να μεταβάλλεται, καταλήγοντας σ' ένα πνιχτό, αινιγματικό γέλιο.

Σύντομα αποδείχθηκε πως η φαρδιά ελικοειδής σκάλα οδηγούσε σε μια μισοσκότεινη δίοδο, η οποία φωτιζόταν πενιχρά από ένα θαμπό χρυσοπράσινο φως. Η Ζάγιν και η Άαλινγκ διέσχιζαν την στοά τρέχοντας με την ταχύτητα των ημιάυλων σωμάτων τους -τόσο που η πορεία τους θα μπορούσε να φανεί σαν ένα δυνατό ρεύμα αέρα. Η σήραγγα έμοιαζε ατελείωτη ώσπου, επιτέλους, μια λευκή λάμψη φάνηκε να τρεμοσβήνει κάπου μακριά. Όμως, στην άκρη της στοάς τις περίμενε η απογοήτευση.

«Κάτι δεν πάει καλά», μουρμούρισε η Άαλινγκ με σβησμένη φωνή. « Η Ετερνάβια δεν ευνοεί τη φυγή μας. Γιατί όμως; Ποιός είναι ο σκοπός σου, Ζάγιν;»

Δεν πήρε απάντηση. Απόλυτη σιωπή κυριαρχούσε μέσα σ' εκείνο το βασίλειο της ανυπαρξίας, όπου είχαν αναπάντεχα καταλήξει. Ήταν μία αχανής, γκριζωπή έκταση, με αραιή λευκοκίτρινη ατμόσφαιρα, όπου η ύλη υπάκουε σε άγνωστους νόμους και γεννούσε ακαθόριστες μορφές που εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν συνεχώς, ακολουθώντας έναν παράδοξο συγχρονισμό. Βαθμιαία, η ατμόσφαιρα άρχισε να καθαρίζει, τα σκούρα χρώματα να ξανοίγουν, οι μορφές να αραιώνουν. Από τη σήραγγα δεν φαινόταν πια ούτε ίχνος.

«Ας προσπαθήσουμε να εστιάσουμε την προσοχή μας σ' ένα συγκεκριμένο σημείο», πρότεινε η Ζάγιν. «Μπορούμε να μην αφήσουμε την Ετερνάβια να μας ξεγελάσει...»

Σώπασε ξαφνικά, διακρίνοντας πέρα μακριά, σε αρκετή απόσταση απέναντί τους, τη στιβαρή κορμοστασιά του Ίσβιρντουρ -σαν παραφωνία στο εξαϋλωμένο, μυστηριακό περιβάλλον.

Την επόμενη στιγμή, μια φοβερή κραυγή πόνου έσπασε την κατανυκτική σιγή του χώρου. Στρέφοντας η Ζάγιν, αντίκρισε με τρόμο την Άαλινγκ που σωριαζόταν κάτω αδύναμη, ήδη γερασμένη στο σώμα της Μαριάννας

Μπάρενς, καθώς ο οργανισμός της υπέκυπτε γοργά στη διαδικασία της παρακμής, μετά την τρίτη Αντιστροφή της Κλήσης.

«Άφησε με εμένα», ψέλλισε η Μαριάννα. «Θα καθυστερήσω τον Ίσβιρντουρ, όσο αντέξω...».

«Θα σε πάρω μαζί μου. Ίσως υπάρχει χρόνος...»

«Δεν υπάρχει χρόνος για μένα! Φύγε!»

Η φωνή της Μαριάννας αντήχησε αλλόκοτα διαπεραστική στο γκρίζο χάος που τις τύλιγε.

Η Ζάγιν δεν το θεώρησε σκόπιμο να επιμείνει περισσότερο και η Μαριάννα έμεινε πια μόνη, αντιμέτωπη με το Ίσβιρντουρ που πλησίαζε με σταθερά βήματα. Ο εχθρός ήλθε και στάθηκε ακριβώς από πάνω της, χωρίς καμιά διάθεση μάχης, παρατηρώντας προσεκτικά, με μια αδιόρατη έκφραση αυταρέσκειας και σαδισμού, τις διαδοχικές φάσεις της οργανικής κατάρρευσης, βέβαιος ότι τα γέρικα, ασθενικά χέρια δεν θα είχαν τη δύναμη να κρατήσουν το ογκώδες όπλο, που αργά γλίστρησε κι έπεσε στο ομιχλώδες δάπεδο. Αφού παρακολούθησε τη διαδικασία ως την τελευταία στιγμή, ο Ίσβιρντουρ σήκωσε το βλέμμα και η φωνή του αντήχησε βαριά, άκαμπτη, παντού:

«Φανερώσου, Ζάγιν!»

Απόλυτη σιωπή.

Ο χώρος ολόγυρα μεταβαλλόταν διαρκώς, αποκαλύπτοντας σταδιακά ένα ασύλληπτο μηχανοστάσιο, όπου κυριαρχούσαν παράδοξα μηχανήματα τεραστίων διαστάσεων. Ο Ίσβιρντουρ δεν άργησε ν' ανακαλύψει την Ζάγιν μπροστά στον κεντρικό προγραμματιστή της Ετερνάβια. Ήταν μια κυκλική κατασκευή από υλικό ακαθόριστης φύσης, που ακτινοβολούσε ελαφρά, σε απαλά χρώματα που άλλαζαν διαρκώς. Πολυάριθμες λεπτές, μακρόστενες, γυαλιστερές πλάκες πλαισίωναν την εξωτερική περίμετρο του

κατασκευάσματος, λάμποντας σαν κάτοπτρα. Κάθε μία από αυτές κατέληγε σ' ένα μεγάλο μαύρο πλήκτρο. Η σειρά των μαύρων πλήκτρων σχημάτιζε μια μεγάλη κυκλική ταστιέρα.

Η Ζάγιν στεκόταν εκεί αναποφάσιστη, γνωρίζοντας ότι οι χειρισμοί της θα έπρεπε να είναι αλάνθαστοι. Το άνοιγμα της Πύλης του Φάσματος ήταν αδύνατο χωρίς άμεση επέμβαση στο κεντρικό προγραμματιστή -κι αυτό ήταν κάτι που κανένας κοσμικός ταξιδιώτης του Ιφέττ δεν διδασκόταν ποτέ: επρόκειτο για μια εξαιρετικά σπάνια, απόκρυφη γνώση, εφόσον σε καμία περίπτωση μια τέτοια παρεμβολή δεν μπορούσε να θεωρηθεί σωστή.

Μετά από σύντομη μα πυρετώδη αναπόληση των γνώσεών της σχετικά με τον χειρισμό του κεντρικού προγραμματιστή, η Ζάγιν πολύ διστακτικά τόλμησε να πιάσει τα χέρια της πάνω στα μαύρα πλήκτρα και οι αντίστοιχες κατοπτρικές επιφάνειες άναψαν. Κανένας ήχος δεν ακούστηκε, σημάδι ότι μέχρι εκείνη την ώρα οι κινήσεις της ήταν σωστές. Γρήγορα, όμως, οι πρώτοι λεπτοί μουσικοί ήχοι ξεχύθηκαν δειλά στη φορτισμένη ατμόσφαιρα. Η Ζάγιν τράβηξε αμέσως τα χέρια της απογοητευμένη. Τα μάτια του Ίσβιρντουρ στένεψαν.

«Απίστευτο!» μουρμούρισε έκπληκτος. «Προσπαθεί να ανοίξει την Πύλη!»

Με το όπλο στο χέρι, ο προδότης πλησίασε ακόμη πιο κοντά και καλύφτηκε πίσω από έναν πανύψηλο ημιδιάφανο κύλινδρο, απ' όπου μπορούσε να έχει ξεκάθαρη θέα στον κεντρικό προγραμματιστή του σκάφους. Χτενίζοντας ξανά το χώρο με γρήγορες, ερευνητικές ματιές, διαπίστωσε με οργή ότι η γυναίκα είχε γίνει άφαντη. Τουλάχιστον, δεν είχε πετύχει το σκοπό της. Ο Ίσβιρντουρ, όμως, είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του.

«Ζάγιν! Πού είσαι, Ζάγιν;»

Η βροντερή φωνή του τάραξε την φορτισμένη ατμόσφαιρα.

Τότε, μια διάφανη παρουσία φάνηκε να περνά μπροστά από τον κεντρικό προγραμματιστή με απίθανη ταχύτητα, σαν ρεύμα αέρα. Ο Ίσβριντουρ πυροβόλησε αυτόματα και θα πετύχαινε το στόχο, αν δεν ήταν τόσο αναστατωμένος. Η ακτίνα κατέληξε πάνω σε ένα από τα μαύρα πλήκτρα του εγκεφάλου, όπου απορροφήθηκε εντελώς. Το αντίστοιχο κάτοπτρο φωτίστηκε αμέσως, έσβησε όμως γρήγορα κι ένας στριγγός ήχος αντήχησε εφιαλτικά στο χώρο. Έπειτα, όλα σώπασαν και μαύρισαν, καθώς απόλυτο, δυσοίωνα σκοτάδι απλώθηκε παντού.

Ο Ίσβριντουρ ρίγησε, αναλογιζόμενος αυτό το μοιραίο σφάλμα του, αμέσως μετά από εκείνο της Ζάγιν. Πιθανότατα, όλα τα κυκλώματα στο αστρόπλοιο είχαν απενεργοποιηθεί για να προστατεύσουν το σκάφος από μεγαλύτερη ζημιά -νέα σοβαρή βλάβη, ίσως σαν εκείνη που είχε καθηλώσει την Ετερνάβια στη γη για έξι ζωδιακές εποχές. *Αυτή τη φορά, πόσο θα διαρκέσει άραγε η αυτόματη επισκευή;* αναρωτήθηκε ανήσυχος. Μετά από μερικές ακόμη στιγμές αγωνίας, σαν μαρμαρωμένος έμεινε να παρατηρεί τη στενή φωτεινή λωρίδα που είχε μόλις εμφανιστεί απέναντί του, κάτω χαμηλά, στην άλλη άκρη της αίθουσας. Σιγά-σιγά, καθώς η λωρίδα γινόταν πλατύτερη, φως άπλετο εφορμούσε στο μηχανοστάσιο μέσα από το άνοιγμα -φως άγριο, διαβρωτικό, που διέλυε το πηχτό σκοτάδι.

Η Πύλη υποχωρούσε αργά, απρόθυμα αλλά σταθερά, υπακούοντας σε ανυπολόγιστες ηλεκτρομαγνητικές δυνάμεις. Με μια βίαιη τελική ταλάντωση, η Πύλη τραβήχτηκε ως πάνω με μια τρομερή κλαγγή, που έφερε πρωτόγνωρο δέος στην ψυχή του Ίσβριντουρ. Μια πανύψηλη στήλη από αλλόκοτο, απαγορευμένο φως ορθωνόταν τώρα απέναντί του, ζωντανεύοντας ξανά τον πνιγηρό χώρο του μηχανοστα-

-σίου, όπου παράδοξες σκιές και λάμψεις παραμόρφωναν τα είδωλα. Για μια στιγμή ο Ίσβιρντουρ έφερε το χέρι μπροστά στα μάτια για να προστατευτεί από το εκτυφλω-τικό θέαμα, έπειτα όμως έμεινε να παρακολουθεί άναυδος την αέρινη σιλουέτα της Ζάγιν που τώρα χανόταν στο εσωτερικό του μυστικού χώρου, πέρα από την παραβια-σμένη Πύλη, εκεί όπου κανένα ον, έμβιο ή άυλο, δεν θα 'πρεπε ποτέ να περάσει.

Μόλις συνήλθε από την αρχική έκπληξη, ο Ίσβιρντουρ έτρεξε σαν αστραπή μέχρι το κατώφλι της Πύλης, απ' όπου αντίκρισε εκστατικός μία από τις εκφάνσεις της υπέρτατης οντότητας που αντιπροσώπευε την ουσία της συμπαντικής αρχής στο διαστρικό σύστημα Ιφέττ: Το Φάσμα της Τελικής Μορφής, όχι σε ολογραφική αναπαράσταση αλλά στην αληθινή μορφή του: Εκτυλισσόταν σε αχανή έκταση, ένα σπειροειδές χρυσοπόρφυρο παραπέτασμα από φωτεινά ηλεκτρομαγνητικά πεδία, που παλλόταν σα ζωντανό ον και στροβιλιζόταν αδιάκοπα. Η δόνησή του προκαλούσε έναν εκκωφαντικό, επίμονο ήχο σαν στριγκλιά ή σαν ακαταμάχητο κάλεσμα. Μια ακανόνιστη, γαλάζια γραμμή διέσχιζε το φάσμα προχωρώντας όλο και ψηλότερα, πλησιάζοντας επικίνδυνα πια το Σύμβολο της Ζάγιν, που τώρα ακτινοβολούσε μόνο του στο ζενίθ του κυματισμού.

Συγκεντρώνοντας όλο το θάρρος του, ο Ίσβιρντουρ πέρασε αποφασιστικά την Πύλη, πάντα με το πανίσχυρο όπλο στο χέρι. Η σκληρή, επιτακτική φωνή του έφτασε τηλεπαθητικά στη συνείδηση της Ζάγιν, με περισσότερη απορία παρά οργή:

«Η ασέβειά σου θα τιμωρηθεί! Αυτό είναι το τέλος, Ζάγιν!»

«Όχι ακόμη, Ίσβιρντουρ!»

Μια θανάσιμη ακτίνα τον ανάγκασε να υποχωρήσει λίγα βήματα. Του φάνηκε αδιανόητο, όμως η αγαπημένη του

σύντροφος μόλις τον είχε πυροβολήσει...

Κατανικώντας κάθε δισταγμό, ο Ίσβιρντουρ προχώρησε βαθύτερα στο άδυτο, καταδιώκοντας την Ζάγιν πάνω σε μια ανηφορική γέφυρα, η οποία κατέληγε σ' έναν διάφανο ημισφαιρικό θόλο. Λίγο πριν η γαλάζια γραμμή προσβάλει το Σύμβολο, την ίδια στιγμή που ο Ίσβιρντουρ ύψωνε το όπλο του για το τελειωτικό χτύπημα, η Ζάγιν πρόφτασε να κλειστεί μέσα στο θόλο, εκεί όπου φυλάσσονταν οι μοχλοί της Αρνητικής Έλξης.

Την επόμενη στιγμή η Ζάγιν άρχισε να στρέφει προς τα κάτω τους γιγάντιους μοχλούς, έναν-έναν, αργά, με υπερφυσική δύναμη. Την ώρα που η νευροειδής γαλάζια γραμμή άγγιζε το Σύμβολό της, έπεσε και ο τελευταίος μοχλός. Μετά από μια αγωνιώδη ταλάντωση, το Φάσμα της Τελικής Μορφής αφανίστηκε ακαριαία, σε μια ταχύτατη, εκφυλιστική πορεία απορρόφησης σε υπερβαρυτικά πεδία ανυπολόγιστης ισχύος.

Ένα απέραντο ενεργειακό κύμα σάρωσε τα πάντα με ορμή. Ο Ίσβιρντουρ ένωσε να χάνει κάθε ισορροπία, να διαλύεται μέσα σε απύθμενα βάθη ανυπαρξίας, πέρα από κάθε αντιληπτική ικανότητα.

Κρυμμένο Κεφάλαιο

VI

Οι αισθήσεις μου έχουν οξυνθεί απίστευτα -ποτέ πριν δεν έχω ξαναβιώσει μια πραγματικότητα τόσο έντονα. Τώρα πια, κάθε στιγμή είναι ξεχωριστή και αιώνια, ενώ το παρελθόν έχει συρρικνωθεί σε μία μόνη απροσδιόριστη εντύπωση. Όλες οι αναμνήσεις της ζωής μου έχουν απομακρυνθεί πολύ πίσω, σε μια απύθμενη ονειρική θύμηση, που φαντάζει πια ολότελα ξένη. Όσο για το μέλλον... Το μέλλον ήδη αλλάζει πορεία...

Μια πρωτόγνωρη αίσθηση πληρότητας με ενεργοποιεί, καθώς το πνεύμα μου έχει αποδεχθεί πλήρως το φοβερό μήνυμα του άρχοντα. Παράλληλα, νιώθω κάτι να με εγκαταλείπει, κάτι που αντιπροσώπευε την ύπαρξή μου πάνω στη γη μέχρι τώρα, μα δεν ανησυχώ γι' αυτό. Δεν το χρειάζομαι πια.

... Αφήνω την αίθουσα του θρόνου, αιωρούμαι πολύ ψηλότερα από τον πρισματικό κρυστάλλινο θόλο, φεύγω όλο και πιο μακριά, χωρίς καμία αίσθηση βαρύτητας. Όσο υψώνομαι, τόσο τα βουνά φαίνονται όλο και πιο επίπεδα, ενώ οι απέραντες ήπειροι αποδεικνύονται βραχώδη νησιά σπαρμένα σε μια απέραντη ατάραχη θάλασσα, η οποία καλύπτει το μεγαλύτερο μέρος ενός τεράστιου πλανήτη. Απομακρύνομαι διαρκώς, με απίθανη ταχύτητα, ώσπου ο γιγάντιος πλανήτης, η έδρα του Θόρνιρ του Κυρίαρχου, δεν είναι παρά μια μικροσκοπική σφαίρα που χάνεται στα βάθη του διαστήματος. Μια λεπτή χρυσακτίδα με συνδέει με αυτόν -ταυτόχρονα, όμως, εγώ είμαι η χρυσακτίδα που εκτινάσσεται όλο και πιο γοργά ανάμεσα στους αχανείς διαγαλαξιακούς χώρους, κάποτε αλλάζοντας κατεύθυνση καθώς το φως

καμπυλώνει κοντά σε μαύρους ήλιους, κάποτε ορμώντας μέσα σε λευκές δίνες που στροβιλίζονται αέναα στα πέρατα του διαστήματος, στενάζοντας σε φρικτές δονήσεις και σε αρχέγονες αλυσιδωτές αντιδράσεις που μορφοποιούν την ύλη στο σύμπαν.

Έτσι, φθάνω κάποτε και στον τελικό προορισμό μου, εκεί ακριβώς όπου είχα ξεκινήσει: σ' έναν μικρό, μίζερο πλανήτη που ονομάζεται Γη, όπου εδώ και πολλές χιλιετίες βασιλεύουν ο εκφυλισμός και το μίσος.

Αισθάνομαι εξουθενωμένος, όμως τα μάτια μου καίνε από την έξαψη, καθώς προσπαθώ να διατηρήσω ένα πρόσωπο ψύχραιμο, τιθασεύοντας, όσο μπορώ, ένα πλατύ χαμόγελο θριάμβου...

Κεφάλαιο Δεκαοκτώ

Όταν η Ζάγιν συνήλθε, παραξενεύτηκε διαπιστώνοντας ότι ήταν πεσμένη πάνω σε μια παγωμένη πέτρινη πλατφόρμα, μέσα σ' ένα ευρύχωρο κτίσμα. Απέναντί της υπήρχε ένα μεγάλο παράθυρο. Πίσω από το θαμπό τζάμι διακρίνονταν συγκεχυμένα πλήθος από γκρίζους, γυμνούς λόφους. Άγριος, παγωμένος άνεμος σφύριζε ανάμεσα τους, ενώ το βόρειο σέλας σχημάτιζε χρυσοπράσινους ιριδισμούς στο νυχτερινό ουρανό.

Η Ζάγιν ανακάθισε μουνδιασμένη, νιώθοντας όλα της τα κόκκαλα να πονάνε. Έτριψε τα μάτια για να διώξει τη σκοτοδίνη και μετά, εξερευνώντας το μέρος με παρατηρητικό βλέμμα, συνειδητοποίησε κατάπληκτη ότι από την Ετερνάβια που γνώριζε δεν είχε απομείνει τίποτα πια. Το θαυμαστό αστρόπλοιο είχε μεταμορφωθεί -για τελευταία φορά- σ' ένα ομοιόμορφο, πλίνθινο, μάλλον πρωτόγονο οίκημα με θολωτή οροφή, η οποία έφερε μια τρύπα στη μέση για εξαερισμό, σαν παραδοσιακό γροινλανδικό σπίτι.

Τότε, ένα ελαφρό άγγιγμα στο δεξί της πόδι την έκανε να πεταχτεί απότομα. Στρέφοντας, αντίκρισε πλάι της τον Ίσβινττουρ, ο οποίος δεν είχε ανακτήσει ακόμη τις αισθήσεις του. Το πρόσωπό του φαινόταν ήρεμο, η ανάσα ανεπαίσθητη. Η Ζάγιν άπλωσε διστακτικά το χέρι προς το μέρος του μα, πριν τον αγγίξει, δίστασε και τραβήχτηκε γρήγορα. Η ίδια είχε καταφέρει να επιζήσει, έστω κι αν η ταυτότητα της γήινης Άστριντ Ούλβενς επανερχόταν δυναμικά, κατακτώντας τη συνείδησή της ολοκληρωτικά. Εκείνος, όμως, ίσως να μην είχε καταφέρει να αντιμετωπίσει με επιτυχία την αντιεξελικτική μετάλλαξη. Η Ζάγιν δεν τόλμησε να συνεχίσει τους συλλογισμούς της.

Πέρασαν μερικές ακόμη στιγμές σε αγωνιώδη προσμονή, ώσπου ο άνδρας δίπλα της τεντώθηκε, ξυπνώντας σαν από βαθύ ύπνο. Η Ζάγιν αναθάρρησε, βλέποντας τον Ίσβριντουρ να ανασηκώνεται και να γλιστράει αργά προς το μέρος της, μέχρι που βολεύτηκε κοντά της, αφήνοντας τη ματιά του να πλανηθεί ολόγυρα στον γκριζο, πληκτικό χώρο, που τους τύλιγε σαν καταφύγιο ή σαν φυλακή. Τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν αρκετές φορές, μέχρι ο νους του να καταφέρει να συνειδητοποιήσει τη νέα πραγματικότητα. Παρατήρησε ολόγυρα το περιβάλλον με δυσπιστία, ενώ μια διάχυτη αίσθηση πίκρας φούντωνε μέσα του.

«Χάθηκαν όλα!» ψέλλισε θλιμμένα. «Η Ετερνάβια, το Φάσμα της Τελικής Μορφής, ο δεσμός με το Ιφέττ, όλα!»

Αψηφώντας την έντονη ατονία που τον παρέλυε, ο Στήβεν Μάντσεστερ κατόρθωσε να σταθεί στα πόδια του κι έκανε μερικά αβέβαια βήματα, ανιχνεύοντας με βλέμμα εξεταστικό το περίεργο κτίσμα που τους φιλοξενούσε: Ήταν κλειστό από παντού, κατασκευασμένο από φαρδιές πέτρινες πλάκες. Σε ορισμένα σημεία στους τοίχους υπήρχαν κενά, σαν να έλειπαν κάποιες πέτρες, απ' όπου παγωμένα ρεύματα αέρα εισέβαλαν στο εσωτερικό του οικήματος. Ωστόσο, κανένας από τους δύο δεν αισθανόταν το κρύο.

«Τι έκανες, Ζάγιν;» φώναξε τότε ο άνδρας, γεμάτος απόγνωση. «Σε μία μόνο στιγμή αναίρεσες εκατομμύρια χρόνια φυσικής εξέλιξης! Τώρα δεν θα είμαι παρά ένας κοινός άνθρωπος, καταδικασμένος να παλεύει διαρκώς για μια μίζερη επιβίωση! Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό;». Αμέσως μετά, η φωνή του καταλάγιασε σ' ένα πνιχτό μουρμουρητό: «Ακόμη δεν μπορώ να πιστέψω πως κάτι τέτοιο συνέβη σε μένα!»

«Θα πρέπει, λοιπόν, να αρκεστείς στις περιορισμένες δυνατότητες ενός ανθρώπινου όντος -όπως κι εγώ άλλωστε»,

αποκρίθηκε η γυναίκα, με χαρακτηριστική ηρεμία. «Δεν είσαι πια ο Ίσβριντουρ, όπως εγώ δεν είμαι πια η Ζάγιν. Η σάρκα είναι αδύναμη και η ζωή της σύντομη -δεν χρειάζεται, άλλωστε, μεγαλύτερη διάρκεια. Σκέψου ψύχραιμα, *Στήβεν*» -πρόφερε το όνομα αργά, με έμφαση- «σου πρόσφερα αυτό που πάντα επιθυμούσες: τη δυναμική υλική ύπαρξη, την ακατάπαυστη, σκληρή μάχη της επιβίωσης, που είναι η ζωή -σε αντίθεση με την γαλήνη της υλικής ανυπαρξίας. Άλλωστε, δεν είσαι κανένας τυχαίος: Ο Άντον Μπάρενς έκανε εξαιρετική δουλειά πάνω σου. Οι δυο μας θα ζήσουμε όμορφα εδώ στη Γη, μαζί θα πραγματοποιήσουμε τα πιο τρελά μας όνειρα, θα δεις...»

Τα μάτια του Στήβεν πέταξαν σπίθες.

«Εγώ θα ζήσω! Εσύ, *Άστριντ*, όχι!» πρόφερε πνιχτά, μέσα από τα δόντια του, και χύμηξε κατά πάνω της εξαγριωμένος.

Εκείνη, σαν να περίμενε μια τέτοια κίνηση, ξέφυγε έγκαιρα κατακυλώντας με ευκινησία στο κοίλωμα κάτω από την πλατφόρμα. Η αντίδρασή της τον εξόργισε ακόμη περισσότερο κι άρχισε να την κυνηγά με μανία, απ' άκρη σ' άκρη μέσα στην παγωμένη γκρίζα καλύβα, ανάμεσα στα λίθινα χοντροκομμένα έπιπλα. Κάποια στιγμή την πρόφτασε και γρύλισε από ικανοποίηση, νομίζοντας ότι θα την έπιανε. Εκείνη όμως τον απέφυγε μ' έναν επιδέξιο ελιγμό, βρίσκοντας ταυτόχρονα την ευκαιρία να τον σπρώξει δυνατά προς τα πίσω. Ο άνδρας ταλαντεύτηκε για λίγα δευτερόλεπτα, πριν ξαναβρεί την ισορροπία του.

«Λυπάμαι για όλα αυτά, *Στήβεν*!» του φώναξε μελαγχολικά, χωρίς να σταματά, ελπίζοντας ν' ανακαλύψει κάποια διέξοδο προτού να 'ναι πολύ αργά.

Τότε, μια παλιά, παιδική ανάμνηση την οδήγησε να τρέξει προς το παράθυρο, έχοντας ανέλπιστα θυμηθεί ότι τα παραδοσιακά γροιλανδικά οικήματα έχουν έχουν την είσοδό

τους σε μια υπόγεια κοιλότητα, κάτω από το μεγάλο παράθυρο με τη ζωική μεμβράνη.

Ωστόσο, η φυγή της Άστριντ διακόπηκε απότομα όταν συνειδητοποίησε με αρκετή ανακούφιση -αλλά κι έκπληξη- ότι ο Στήβεν δεν την κυνηγούσε πια. Γύρισε διστατικά και τον παρατήρησε ασάλευτη, σιωπηλή. Εκείνος είχε μείνει πίσω ξέπνοος, στηρίζοντας την πλάτη σε μια κολώνα. Η οργή του φαινόταν να έχει εξανεμιστεί μεμιάς, δίνοντας τη θέση της σε μια μάλλον ανησυχητική σύγχυση: «Πού είμαστε; Γιατί είμαστε εδώ;» ψέλλισε αδύναμα, παρατηρώντας τα χέρια, τα πόδια, το σώμα του, σαν αν μην αναγνώριζε πια τον εαυτό του.

«Είμαστε μακριά από το σπίτι... Όμως, δεν είναι δύσκολο να φτάσουμε εκεί» αποκρίθηκε η Άστριντ, μέσα σε παραζάλη. Παραδόξως, ούτε η ίδια ήταν πλέον σε θέση να δώσει ακριβείς απαντήσεις. *Τι συμβαίνει;* αναρωτήθηκε μονάχα, κι ένα ψυχρό ρίγος διέτρεξε τη ραχοκοκκαλιά της.

«Τέλος πάντων, γυναίκα», στέναξε τότε ο Στήβεν, με φωνή που πνιγόταν μέσα σε βαθιές, κοπιαστικές ανάσες. «Δεν είμαι πια θυμωμένος μαζί σου... άλλωστε, δεν θυμάμαι καν γιατί μαλώσαμε... απλά θέλω να πάμε σπίτι, να μου φτιάξεις ένα ωραίο ζεστό φαγητό και να μου ετοιμάσεις το μπάνιο... αισθάνομαι τόσο κουρασμένος!»

Η Άστριντ δεν πίστευε στ' αυτιά της, όμως δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Δάκρυα ήλθαν στα μάτια της, καθώς αναλογίστηκε τι είχε συμβεί. Φυσικά, ήταν δικό της το λάθος, ένα ασυγχώρητο, τραγικό λάθος: Ο άνθρωπος που είχε τώρα απέναντί της δεν ήταν πια ο δικός της Ίσβιντουρ, ο περήφανος κατακτητής και άρχοντας των γαλαξιών... Δεν διέθετε πλέον συναίσθηση της αλλοτινής του ταυτότητας, δεν είχε καμία σχέση με τον πανέμορφο και ανίκητο βασιλιά πολεμιστή, μαζί με τον οποίο κάποτε εξερευνούσαν και

υπέτασσαν τους πιο θαυμαστούς κόσμους του σύμπαντος. Πιθανότατα, δεν ήταν καν ο λεγόμενος Υπεράνθρωπος...

Έχει ξεχάσει οριστικά αυτό που ήταν κάποτε... όλα όσα έζησε -όσα ζήσαμε- έχουν χαθεί από τη συνείδησή του σαν ένα όνειρο χωρίς σημασία... Τώρα πια, δεν είναι παρά ένας συνηθισμένος γήινος άνδρας που γκρινιάζει ασταμάτητα και φτύνει διαταγές χωρίς σκοπό, ζητώντας μόνο λίγη προσοχή -καθόλου διαφορετικός απ' όλα αυτά τα ασήμαντα και άσχημα όντα που θέλουν να λέγονται άνθρωποι, έρμαια των μικροεγωισμών και των απωθημένων τους... Αυτό που έχω τώρα, συλλογιζόταν θλιμμένα η Άστριντ, είναι ένα πλάσμα εγκλωβισμένο στην ύλη και τη μηχανικότητά της, που γεννά όλα τα κακά... Γιατί, οτιδήποτε φυλακίζεται στον κόσμο της ύλης αναπόφευκτα εκφυλίζεται και η πραγματική του υπόσταση αλλοιώνεται, ώσπου χάνεται αργά ή γρήγορα -συνήθως γρήγορα...



Επίλογος

Ούτε η παραμικρή αμφιβολία δεν ταραάζει πια το πνεύμα μου. Βιώνω απόλυτη εσωτερική εξισορρόπηση, ανενόχλητη γαλήνη, τέλεια πληρότητα, καθώς η νέα ταυτότητα κυριαρχεί σαν άγρια φωτιά μέσα μου. Δεν θα χρειαστεί να ξαναταξιδέψω ποτέ πια στην ονειρική Φέρμοντ, δεν θα επισκεφθώ ποτέ πια τα λαμπρά παλάτια του Θόρνιρ. Σύντομα θα είναι εκείνος εδώ... Εκείνος ήταν ο πρώτος που πάτησε στη Γη και θα είναι εδώ όταν από σας δεν θα έχει μείνει ούτε η ανάμνηση...

Τώρα πια κατανοώ ποιά ήταν ανέκαθεν η αποστολή μου εδώ στη γη, κατανοώ τον βαθύτερο σκοπό της ύπαρξής μου: Χρόνια ολόκληρα περιδιάβαινα στις πόλεις των ανθρώπων, πάντοτε απασχολούμενος σε μια δουλίτσα ή δύο, όσο κι αν αυτό μου ήταν αφόρητα επώδυνο. Έτσι, όμως, έπρεπε να γίνει: Στους χώρους εργασίας είναι που αποκαλύπτεται πιο αυθόρμητα η αληθινή φύση των όντων που αυτοαποκαλούνται άνθρωποι. Κι εγώ έπρεπε να είμαι πάντα εκεί, παρακολουθώντας και καταγράφοντας τα πάντα στη μνήμη και στο ασυνείδητό μου...

Μια κοινότητα φιγούρα ανάμεσα σε χιλιάδες άλλες κοινότητες φιγούρες, περιπλανήθηκα στους κατάμεστους δρόμους των μεγαλουπόλεων. Αρχικά εργάστηκα στη Γλασκώβη, έπειτα βρέθηκα στο Λονδίνο, μετά στο Παρίσι, αργότερα στη Νέα Υόρκη -τα ονόματα δεν έχουν σημασία. Πάντοτε περπατούσα σκυφτός, καταπονημένος όχι τόσο από την πολύωρη εργασία αλλά από τον ακατάπαυστο, υπόγειο

πόλεμο που μαινόταν παντού γύρω μου. Μέσα στις ανθρώπινες κοινωνίες, όλοι πολεμούν ενάντια σε άλλους, φανερά ή κρυφά, συνειδητά ή ασυνείδητα, μόνο που σε αυτού του είδους τις μάχες κατά κανόνα δεν κερδίζει ο ικανότερος αλλά εκείνος που υπηρετεί πιο πιστά τις διαστροφές, άρα διαθέτει και την ισχυρότερη προστασία...

Είμαι -πάντα ήμουν- το μάτι και το αυτί του Θόρνριρ στη Γη. Ζω ανάμεσά σας, αδιάλειπτα παρακουθώ και ζυγίζω την κάθε σας κίνηση. Ξέρω τι είστε, σε ποιά μονοπάτια βαδίζετε, ξέρω πώς γιγαντώνονται οι πόλεις σας, γιατί αναπτύσσονται οι επιστήμες σας. Σύντομα θα θελήσετε να κατακτήσετε τ' αστέρια και να σπάσετε το φράγμα των διαστάσεων, μολύνοντας τα πάντα, ως την παραμικρή γωνιά του χωροχρόνου. Αυτό, όμως, δεν μπορεί να επιτραπεί...

Απ' όλες τις ποικιλίες γενετικής μηχανικής που έχει σπείρει ο Θόρνριρ σε απειράριθμους κόσμους, ο γήινος άνθρωπος είναι το μοναδικό υβρίδιο που έχει αναπτύξει την εγγενή τάση να εξοντώνει αδιάκριτα οποιαδήποτε μορφή ζωής, χωρίς να κάνει εξαίρεση ούτε για τα όντα του δικού του είδους, εφόσον το κρίνει σκόπιμο. Η περιβόητη νοημοσύνη του χρησιμεύει κυρίως για να μηχανεύεται διάφορους τρόπους αφανισμού αλλά και τις ιδανικές δικαιολογίες γι' αυτό. Έτσι, εφεύρε τον πολιτισμό, την ηθική, τις επιστήμες, τις πατρίδες, τις θρησκείες. Στον άνθρωπο αρέσει να σκοτώνει, ενώ παράλληλα τρέφει ένα ασυνείδητο μα ασίγηστο μίσος ενάντια στο ξένο γι' αυτόν φυσικό περιβάλλον -γι' αυτό και το καταστρέφει με κάθε ευκαιρία.

Σύντομα, ο Θόρνριρ ο Αρχαίος θα αφήσει το αστραφτερό του ανάκτορο στη Φέρμοντ, πέρα από τ' άστρα, και αυτή τη φορά θα έλθει εδώ, σ' αυτό τον κολασμένο τόπο που εσείς ονομάζεται Γη. Θα περπατήσει στους δρόμους σας με ανθρώπινη μορφή, σαν πανίσχυρος ηγέτης τον οποίο θα

ακολουθήσετε όλοι πρόθυμα, τυφλά, όπως ακολουθείτε
οποιονδήποτε ηγέτη υπόσχεται τις μεγαλύτερες αιματοχυσίες.
Με τη δική σας συγκατάθεση θα ελέγξει τις σκέψεις σας, θα
μπει στις ψυχές σας και θα σας οδηγήσει στη μοίρα που θα
έχει προοριστεί για σας, και που εσείς οι ίδιοι θα έχετε
επιλέξει.

Είμαι εγώ που, την καθορισμένη στιγμή, με τους ήχους
της άρπας μου θα του ανοίξω τη δίοδο για την δική σας
διάσταση. Είμαι εγώ που, όταν ξεκλειδωθούν όλες οι κα-
ταγραφές της πολύχρονης μνήμης μου, θα του παρέχω όλες
τις απαραίτητες πληροφορίες ώστε να αποφασίσει σωστά και
δίκαια.

Ο χρόνος της δόξας του Θόρνιρ της Γη δεν θα αργήσει
να έλθει. Ως τότε εγώ θα είμαι εδώ, θα κυκλοφορώ ανάμεσά
σας αθέατος, ασήμαντος, χωρίς καμιά υλική δύναμη ή εξου-
σία. Ακριβώς όπως πρέπει να είμαι, ώστε να μπορώ να
βλέπω τό αληθινό σας πρόσωπο...